

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 41 / II Legislatura / Quart període

Dimecres, 9 d'octubre de 1985

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 37

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de nou del matí i deu minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Posició dels Grups parlamentaris respecte a la intervenció del M. H. Sr. President de la Generalitat

Posició del G. p. d'Esquerra Republicana : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 1876).

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 1879).

Rèplica : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 1882).

Posició del G. p. del PSUC : H. Sr. Gutiérrez i Díaz (PSUC) (p. 1882).

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 1887).

Rèplica : H. Sr. Gutiérrez i Díaz (PSUC) (p. 1890).

Posició del G. p. Popular : I. Sr. Fernández (P) (p. 1891).

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 1896).

Rèplica : I. Sr. Fernández (P) (p. 1898).

Segona resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 1899).

Se suspèn la sessió a la una del migdia i tres minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Posició del G. Socialista : I. Sr. Obiols (S) (p. 1900).

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 1905).

Rèplica : I. Sr. Obiols (S) (p. 1910).

Posició del G. p. de Convergència i Unió : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1911).

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i nou minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de nou del matí i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel Lletat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Prosseguirà avui el debat iniciat ahir, i corresponen avui les intervencions dels representants dels Grups parlamentaris, les quals seran —com és sabut— de fins a trenta minuts. L'ordre d'intervenció —també com és habitual— dels Grups parlamentaris anirà fixat en relació inversa al nombre de Diputats que l'integren, és a dir, de menor a major. En conseqüència, tinc el gust de donar la paraula al Portaveu del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps de fins a trenta minuts. El Molt Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats; el discurs que va pronunciar ahir el Molt Honorable senyor President de la Generalitat en opinió del Grup d'Esquerra Republicana és un discurs políticament important. Per què? No, evidentment, pel simple fet que el senyor President hagi denunciat des d'aquesta tribuna la discriminació financera que Catalunya pateix, la qual ha de repercutir negativament sobre tots els ciutadans i especialment sobre els més necessitats. Els fets, que són sens dubte gravíssims, eren ja prou coneguts, i el senyor President no ha afegit res al que repetidament ja ha estat dit aquestes darreres setmanes.

No tampoc perquè hagi explicat resumidament els problemes del finançament sanitari, no menys greus que el del finançament general, però també a bastament coneguts. No perquè hagi reiterat la seva intenció a fer que sigui presentada com a esmena al Pressupost de l'Estat la resolució, que a proposta d'Esquerra Republicana fou adoptada unitàriament per la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, a saber, deixar obert el Pressupost de l'Estat del 1986 a fi que si s'aconsegueix elaborar un nou sistema de finançament pugui incorporar-s'hi el que en resulti en el curs de l'exercici.

La importància del discurs no resideix tampoc en la seva denúncia del rang inferior, rang en què l'Administració de l'Estat col·loca la Generalitat i les comunitats autònomes en general, o en l'anàlisi que ha fet el President del concepte de competència exclusiva. Res de tot això no ens ve de nou en el més mínim. *A fortiori*, la importància del discurs que ahir vam escoltar no prové tampoc, segons el nostre punt de vista, de la seva part més convencional, és a dir, del balanç del que la Generalitat ha fet en els darrers dotze mesos i de la visió personal del Molt Honorable senyor President de com està el país. Després comentaré breument aquesta part del discurs, però em sembla que podem convenir tots que podíem fàcilment anticipar-la i que s'ajusta perfectament a l'estil i al contingut de molts dels parlaments del senyor Pujol en aquesta sala i fora d'ella. En fi, i per acabar amb aquesta llista dels aspectes gairebé obligats o previsibles del discurs, afegiré que aquest tampoc no és important perquè el senyor President ens hi hagi reiterat la seva fe en el futur de Catalunya i el seu convenciment de les grans potencialitats del nostre poble. La voluntat estimulante, el *wishful thinking* del senyor President s'han manifestat una vegada

més, i, pensem el que pensem sobre el fons de la qüestió, hem de convenir que aquesta visió optimista, euforitzant, el senyor Pujol la utilitza molt sovint. Aleshores, si la importància del discurs no resideix de manera especial en tot això, que n'és ben bé el 95%, per què Esquerra Republicana considera políticament important el discurs? El considerem important, molt important potser, senyores i senyors Diputats, perquè, si jo no ho recordo malament, és la primera vegada que en aquest Parlament, sense equívocs, amb èmfasi i claredat i de manera espontània, el Molt Honorable senyor President posa en dubte la bondat de l'Estatut. Esquerra Republicana, que des del primer dia va dir que l'Estatut del 1979 no corresponia ni al desig ni a les necessitats del nostre poble; Esquerra Republicana, que va fer campanya electoral el 1980 i el 1984 proclamant que calia reformar-lo, i que el 1983 va presentar a aquest Parlament una proposta articulada per iniciar el procés de reforma; Esquerra Republicana no pot menys, doncs, que felicitar-se de veure com el Molt Honorable senyor President manifesta avui que en el curs del 1986 —dissipats ja, probablement, pel Tribunal Constitucional alguns dels interrogants que encara queden sobre quines són les nostres veritables competències— caldrà fer una reflexió col·lectiva sobre el que volíem que fos l'Estatut i sobre el que finalment ha resultat ésser. «És un examen» —va dir el senyor President— «que l'haurà de fer tota la societat catalana i que, òbviament, haurà de culminar en un debat en aquest Parlament.» El President no va dir que el resultat d'aquest examen hagués d'ésser forçosament negatiu, però sí que va dir que si ho era i si això portava a la mobilització del poble català aquest fet no solament no seria necessàriament dolent, sinó que podria ser bo. I va afegir —cito textualment la transcripció del discurs que els Serveis del Parlament ens han fet arribar— : «En darrer terme, només en tenim una, d'arma, que és posar tot el pes, en tots els ordres de la societat catalana, al servei d'una reivindicació permanent dels nostres drets com a poble, i arribarà un moment —que ja comença a produir-se— que el problema ja no serà només i potser principalment nostre, sinó del conjunt de l'Estat.» En expressar-se en aquests termes, el Molt Honorable senyor President va coincidir exactament amb el pensament, reiterat des de fa molts anys, d'Esquerra Republicana. Sempre hem pensat, en efecte, que cal posar tot el pes de la societat catalana al servei de la reivindicació permanent dels nostres drets com a poble, i si els nostres drets no són reconeguts, les conseqüències negatives que puguin derivar-se'n seran, com va venir a dir el President, problema tant de nosaltres com dels qui es neguin a reconèixer-nos. Esquerra Republicana es congratula, doncs, que el Molt Honorable senyor President hagi fet un plantejament clar de la qüestió; el plet nacional de Catalunya només pot resoldre's si tots plegats ens deixem d'eufemismes i diem les coses pel seu nom. Metodològicament, Esquerra Republicana no té res a objectar que la conclusió definitiva del valor de l'Estatut se subordini a aquest examen previ que el President ens promet formalment per al 1986, però, tanmateix, no podem amagar que, basant-nos en la nostra experiència històrica, per a nosaltres no hi ha dubte sobre quin serà el resultat. Sobre el finançament, per exemple, hem dit moltes vegades des d'aquesta tribuna —i ho reiterem solemnement avui— que, en el marc del model híbrid que es ve anomenant Estat de les autonomies, només el finançament per concert pot garantir

la suficiència de recursos i l'autonomia de la despesa. No es tracta solament de les xifres citades pel senyor President, que són prou dramàtiques i significatives; es tracta també d'una llibertat d'acció al marge de tota mena de pressions, que les autonomies amb règim de concert són les úniques a poder assolir. Va ser una autèntica llàstima que Catalunya no obtingués el règim de concert l'any 1979. Em consta que era possible, i els catalans tenen dret a saber algun dia tota la veritat del que va passar, però, de la mateixa manera que el senyor President ahir va renunciar a fer història, jo també hi renuncio avui: cada cosa al seu temps. Si bé l'aspecte que acabo d'evocar és, per a nosaltres, el més important del discurs que va pronunciar ahir el President de la Generalitat, la meua intervenció, naturalment, no s'aturarà aquí. L'espai de temps de què dispenso no em permetrà un comentari exhaustiu del discurs, però, tanmateix, considerem indispensables algunes puntualitzacions. Un primer punt que el Grup d'Esquerra Republicana creu necessari examinar és el del Pressupost de la Generalitat per al 1986; el senyor President ens va dir ahir que la Generalitat podria disposar, entre tot, d'uns 192.000 milions de pessetes; falten, doncs, 25.000 milions per arribar a la xifra de 1985, sense comptar l'augment de despeses a causa dels nous serveis traspasats i l'increment de l'import de les despeses en pessetes corrents, a causa de la inflació. A l'hora d'elaborar el pressupost, hi haurà dues opcions extremes: o bé fer un pressupost d'austeritat, gastant només el que tenim, o bé endeutar-nos tot el que calgui per mantenir el ritme de despeses de l'any anterior. Naturalment, entre aquests dos extrems hi ha una infinitat de solucions intermèdies, modulant l'endeutament en funció del criteri que s'adopti sobre quines són les despeses indispensables.

El senyor President no va ser gaire explícit sobre el camí que pensava seguir, i jo voldria aprofitar l'ocasió d'aquest debat per indicar quina és la posició d'Esquerra Republicana; la nostra posició és totalment coherent amb el que hem anat defensant des del 1980. Nosaltres som partidaris d'un nou endeutament, al més reduït possible, nul, si pogués ser. I això, per tota una sèrie de raons que intentaré ara, ràpidament, exposar. Encara que la LOFCA ens autoritzi a endeutar-nos molt més, l'endeutament actual de la Generalitat assoleix ja xifres considerables; segons les nostres darreres informacions, la Generalitat, com a institució, deuria a finals d'aquest any uns 89.000 milions de pessetes. A aquesta xifra cal afegir, però, l'endeutament dels organismes autònoms que, en la pràctica, també és deute de la Generalitat, i que puja a uns 26.000 milions. A més, fent una estimació probablement molt optimista, hem de considerar, almenys, 10.000 milions més com a deute efectiu resultat del litigi sobre els recursos de l'Institut Català de la Salut. Sumant tot això, arribem a un total de 125.000 milions, és a dir, un 65% dels ingressos estimats, segurs, per al 1986, i aquest deute ens obliga a pagar al voltant de 20.000 milions anuals d'interessos. És prudent endeutar-nos encara més? Nosaltres creiem que no. És cert que l'endeutament de l'Estat significa avui el 188% dels seus ingressos anuals, o sigui, en percentatge, gairebé tres vegades més que el de la Generalitat, però les condicions no són de cap manera comparables. La Generalitat ha acumulat el seu deute en cinc anys; l'Estat, en un període de temps molt més llarg. L'Estat decideix sobre la política monetària; nosaltres, hi estem totalment al marge. L'Estat

pot fer anar la màquina de fer bitllets; nosaltres no tenim moneda pròpia. En fi, l'Estat pot augmentar i crear impostos *ad libitum*; nosaltres, tenim la capacitat teòrica de fer-ho, però, en la pràctica, estem estrictament limitats per la LOFCA, per l'obligació de respectar la unitat de mercat i per raons polítiques òbvies. Endeutar-se massa, en aquestes condicions, podria algun dia tenir conseqüències polítiques funestes, entre les quals, una reducció de l'autonomia. Per tant, Esquerra Republicana propugna un pressupost d'austeritat, amb el mínim possible d'endeutament i, per tant, l'establiment d'un sistema de prioritats, examinant amb la màxima cura quines són les despeses incompressibles i quines són les que poden reduir-se, diferir-se o suprimir-se.

És evident que, si volem mantenir intactes les nostres possibilitats de futur, no podem sacrificar ni l'ensenyament públic ni la recerca; és evident que tampoc no podem sacrificar, per exemple, els equipaments sanitaris mínims, la lluita contra els incendis, el manteniment en bon estat de les vies de comunicació existents, però hi ha moltes subvencions que es poden suprimir, moltes carreteres noves, molts equipaments esportius, molts projectes diversos que es poden deixar per a més endavant. En la situació actual seria, per exemple, justificat, que la Generalitat gastés diners, de seguida, per la commemoració del descobriment d'Amèrica o pels Jocs Olímpics? Nosaltres creiem que no. No cal dir que l'austeritat hauria de fer-se sentir, també, en les despeses que cal mantenir, evitant l'augment global del nombre de funcionaris i evitant, sobretot, malbarataments com el que tot fa creure que es produeixen a TV3, i que no se'ns digui que els ciutadans poden reaccionar negativament davant els estalvis; al nostre entendre, no seria gens dolent que tots els ciutadans de Catalunya pallessin directament què significa per a ells l'espoliació de la qual Catalunya és víctima; de totes aquestes xifres que nosaltres fem ballar, només n'entendran plenament el significat el dia que puguin veure què haurà significat en la seva vida de cada dia el pressupost del senyor Solchaga.

El pressupost de la Generalitat del 1986 caldria també que fos elaborat prescindint de promeses i esperances; en el seu discurs, el senyor President ens va parlar de possibles crèdits extraordinaris en el curs de l'exercici, i va esmentar la promesa del President González, d'elaborar un nou sistema de finançament definitiu, d'aquí al dia 31 de desembre. És evident que, si això fos possible i si el nou sistema fos bo, és a dir, si sabéssim que la situació milloraria substancialment el 1987, es podria tenir la màniga més ampla per endeutar-se el 1986, però —sense dubtar de la sinceritat de ningú en el moment de fer-les—, ¿què valen, objectivament, aquestes promeses? En primer lloc, és molt difícil, gairebé impossible, que en els dos mesos i mig que manquen d'aquí a Nadal, en plena discussió pressupostària, es pugui elaborar un nou sistema de finançament que, havent d'aplicar-se a totes les comunitats autònomes de règim ordinari, s'hauria d'haver negociat en totes i cadascuna d'elles, d'acord amb el que disposa l'article 13 de la LOFCA.

En segon lloc, no podem de cap manera oblidar que l'any 86 serà un any electoral, en el qual es renovaran Congrés i Senat. Tot fa creure que la consulta electoral serà anticipada, i moltes veus autoritzades opinen que, per obviar el compromís de celebrar el referèndum sobre la retirada de l'OTAN, les eleccions

tindran lloc molt aviat; concretament, abans de les eleccions franceses.

Molt probablement, doncs, en començar la primavera hi haurà canvi de Govern, i és evident que, fins i tot admetent que el PSOE continuarà en el poder, aquest canvi formal alliberaria el President del Govern i els seus ministres, jurídicament i políticament, de tots els compromisos morals que haguessin pogut adquirir. Recordem que el senyor Solchaga no s'ha sentit obligat al més mínim per la promesa que havia fet el seu antecessor, el senyor Boyer, de tenir enllestida la nova fórmula de finançament abans de la presentació dels Pressupostos de l'Estat a les Corts.

Havent quedat clar el criteri d'Esquerra Republicana pel que fa al nou Pressupost de la Generalitat, voldria ara comentar una altra qüestió fonamental, de les moltes que planteja el discurs del President de la Generalitat que ahir va obrir aquest debat.

Em refereixo a la defensa de les competències estatutàries. En efecte, per insuficient que jutgem l'Estatut, és evident que, malgrat tot, el primer deure de la Generalitat ha d'ésser defensar les competències que ens atorga, i aquesta defensa ha de consistir, primer, a aconseguir que l'Estatut s'apliqui en la seva integritat; segon, a treure tot el suc possible de l'exercici de les competències que ens són reconegudes; tercer, a evitar que ens prenguin o ens retallin les competències que nosaltres creiem que l'Estatut ens dona.

Pel que fa al primer punt —aplicació integral—, el President ens va dir quelcom que satisfà profundament el Grup d'Esquerra Republicana: a saber, la decisió, de comú acord amb el Govern de l'Estat, de portar els litigis en matèria de traspassos al Tribunal Constitucional a partir del gener pròxim.

És hora de saber què signifiquen les competències que ens dona l'Estatut en matèria de recerca; és hora de saber si la gestió de l'INEM ens pertoca o no ens pertoca; és hora de saber si el traspàs de les cambres agràries —ja acordat per la Comissió Mixta— pot ésser indefinidament diferit o si s'ha d'executar sense més retards.

No és gens segur que el Tribunal Constitucional —malgrat tot el respecte que ens mereixen les persones que el formen, llur professionalitat i llur voluntat de ser objectius— ens doni raó en tot, per més que nosaltres creguem tenir-la, perquè la seva mateixa extracció, la mentalitat amb què contempla els problemes i el clima polític imperant no poden, lògicament, deixar d'influir-lo. Però, això, en certa manera, és secundari. El més important és saber fins allà on arriba la nostra autonomia, a fi de poder fer el balanç que el President va anunciar i al qual jo m'he referit en la primera part de la meua intervenció.

Si en aquest punt el discurs del President ens va plaure, lamentem ben sincerament, en el mateix ordre d'idees, una omisió essencial: el President no va parlar per res de l'aplicació de la Disposició transitòria sisena de l'Estatut —gairebé inaplicable fins ara—, que en el seu punt 7 diu que les quatre Diputacions catalanes podran transferir o delegar en la Generalitat aquells serveis que, per llur pròpia naturalesa, requereixin un planejament coordinat. Així com el Tribunal Constitucional va deixar clar en una de les seves primeres sentències que no podríem suprimir *de facto* les Diputacions, la sentència deixava oberta les portes per a una transferència important de serveis.

Esquerra Republicana ha cregut sempre que, per raons d'efi-

càcia i per raons de justícia històrica, la Generalitat hauria de reivindicar i recuperar totes aquelles institucions i serveis que havien estat creats per la Mancomunitat o, eventualment, per la Generalitat Republicana amb una visió global de Catalunya, i que la Dictadura de Primo de Rivera primer i la de Franco després van traspasar a la Diputació de Barcelona. Fins ara, només el Laboratori d'Assaigs ha estat restituit i ha passat a dependre del Departament d'Indústria.

Creiem que seria necessari reclamar, ràpidament i sistemàtica, aquest retorn, i que la Diputació hi afectés naturalment els recursos corresponents, i creiem que si això s'hagués fet no hauria estat segurament necessari el desafortunat pacte cultural que, segons sembla, se signarà dilluns vinent, pacte respecte al qual volem manifestar les nostres més grans reserves, no solament per la raó d'oïda, sinó també —i molt més fonamentalment encara— perquè entenem que significa el reconeixement que la nostra competència exclusiva en matèria de cultura és compatible amb una intervenció sistemàtica a Catalunya del Ministeri d'aquest mateix nom, que tan nociva resulta —segons va exposar el senyor President en el seu discurs.

No entenem com un President de la Generalitat pot signar aquest pacte i, al mateix temps, reclamar —com ens deia— la sobirania cultural i la sobirania lingüística. Malauradament, però, estem convençuts que la sobirania cultural i lingüística no pot separar-se de la sobirania política i que mai no tindrem les unes sense tenir l'altra.

Pel que fa a treure el millor partit possible de les competències assumides, el President va parlar llargament de l'obra realitzada pel Govern de la Generalitat en els darrers dotze mesos. Nosaltres estem d'acord que en l'aspecte administratiu i de gestió el balanç global és favorable, encara que podríem assenyalar puntualment insuficiències, errors de perspectiva i prodigalitats. Insuficiències, com la del Departament d'Ensenyament, que després de tants anys d'estudis i de gestió encara no ha aconseguit que els centres públics de BUP tinguin una oferta de llocs escolars que cobreixi la demanda. Errors de perspectiva, com probablement se n'han produït —al nostre entendre— en temes com el de la Policia Autònoma. Prodigalitats, com les que han tingut lloc —i tenen lloc encara— a TV3, però cap gestió no és perfecta i ens és plaent també d'indicar encerts com el Decret sobre aprenentatge i treball en pràctiques, del qual el President ahir es va declarar orgullós. Nosaltres compartim aquest orgull perquè voldríem recordar que fou el Grup d'Esquerra Republicana qui plantejà primer que ningú el tema en aquest Parlament.

Si jutgem, doncs, en conjunt l'obra realitzada creiem que és innegable que la Generalitat de Catalunya administra molt millor que l'Estat espanyol, almenys molt millor que l'Estat no administrava Catalunya abans de l'autonomia. Si la Generalitat aconsegueix, a més, realitzar la desburocratització que el President ens va anunciar ahir, és a dir, si en substitució del model d'administració que de moment vam copiar, perquè difícilment podríem fer altrament, la Generalitat aconsegueix implantar un model català més àgil, més simple, més tecnificat i més modern al servei de l'usuari i no al servei del funcionari estem convençuts que aquesta superioritat de la nostra administració serà encara molt més acusada. El nostre encoratjament, doncs, perquè aquesta desburocratització comenci ben de pressa, això sí, planejada per experts i no per nous

buròcrates. Continuant amb el mateix tema de la utilització de les competències estatutàries hi ha, però, dues qüestions de molta més transcendència que la simple administració sobre les quals no podem estar satisfets. La primera és la situació lingüística, de la qual el President va parlar. La segona és l'ordenació administrativa del territori, de la qual el President no va, ni tan sols, parlar.

Pel que fa a la situació lingüística —ho hem dit en altres ocasions—, no estem gens contents ni de la política seguida per la Generalitat ni de l'evolució que observem en el país. I la qüestió ens preocupa profundament perquè el que està en joc és la nostra pròpia supervivència nacional. Al nostre entendre, la Direcció General de Política Lingüística no fa tot el que caldria per a una veritable promoció del català, a fi que aquest recuperi al més aviat possible —ja sabem que no pot fer-ho de pressa— la posició que havia tingut durant tants segles.

No estem gens d'acord amb el senyor President quan culpa els ciutadans dels pocs o nuls progressos que s'han fet en l'ús de la nostra llengua al carrer. És cert, senyor President, que una llengua no pot ésser salvada només fent lleis, però una llengua pot ésser salvada —quan encara s'hi és a temps— amb l'exercici del poder i amb el compliment de les lleis, i, si bé el poder a Catalunya és compartit, creiem que la Generalitat no utilitza suficientment tota la seva parcel·la de poder al servei de la llengua. Els ciutadans actuen en gran part mimèticament. Quan la Generalitat doni l'exemple en totes les coses i fins en els més petits detalls l'actitud dels ciutadans anirà canviant. De totes maneres, voldria afegir que, en consonància amb la meua afirmació que la llengua se salva amb l'exercici del poder, és la insuficiència de l'Estatut el que ens fa difícil d'avançar en el terreny lingüístic. Si haguéssim recuperat l'Estatut del 32 i haguéssim tingut, des de fa cinc anys, els símbols tradicionals del poder, és a dir, la total responsabilitat de l'ordre públic i el control de la justícia —com teníem aleshores—, em sembla clar que la situació lingüística seria ja bastant diferent del que és ara.

Pel que fa a l'ordenació administrativa del territori, Esquerra Republicana lamenta que el President no n'hagi parlat. Creiem que el retard a l'hora d'enfrontar-se amb aquesta qüestió esdevé excessiu i que és urgent donar-li estat parlamentari a partir d'un text de base elaborat pel Govern. No se'ns amaguen les dificultats, i aquesta és precisament una de les raons per les quals nosaltres propugnem la província única, però el país no entendria que aprovada ja fa mesos la Llei de Bases de Règim Local continuéssim per més temps ignorant parlamentàriament el problema.

Abans d'acabar, em queda encara per tractar amb obligada brevetat —atesa l'hora que és— el tercer dels punts que he indicat anteriorment, a saber evitar que ens prenguin o ens retallin competències. Deia jo en aquest mateix debat l'any passat —i ho ha dit Esquerra Republicana en totes les ocasions que se'ns han presentat— que hem de lluitar en el terreny legal contra totes les lleis i disposicions que envaeixen les nostres competències utilitzant sistemàticament el procediment de recurs davant el Tribunal Constitucional, sempre naturalment amb la garantia jurídica que ens dona el Dictamen previ del Consell Consultiu.

Malauradament, les lleis «loapitzadores» —com va dir el President— se succeeixen l'una darrera l'altra; el President va esmentar la del Patrimoni i la del Poder Judicial, contra les

quals el Parlament va acordar interposar recurs, i la de Policia i Cossos Armats —ara en tràmit al Congrés— i va afegir «i tantes més». Una d'aquestes tantes era la Llei Electoral, contra la qual, malgrat el Dictamen favorable del Consell Consultiu, la majoria d'aquesta Cambra va acordar malauradament no presentar recurs. I una altra d'aquestes tantes és la Llei d'Aigües, sobre la qual el Grup Popular i el Grup d'Esquerra Republicana han sol·licitat el Dictamen del Consell Consultiu. La Llei d'Aigües creiem nosaltres que és una de les més «loapitzadores», una de les que més atempta contra l'esperit i contra la lletra de l'Estatut. Si, com esperem, el Dictamen del Consell Consultiu és favorable al recurs, de debò, no entendríem que el Parlament acordés no interposar-lo. Jo confio, però, que la fermesa del llenguatge del senyor President en el seu discurs d'ahir és un signe clar de la seva determinació de continuar lluitant contra les noves metamorfosis de la LOAPA.

Senyores i senyors Diputats, em queda només un minut i em cal acabar. Les meves darreres paraules voldria que fossin l'expressió de la nostra esperança que, d'aquest debat, pugui sortir-ne el punt de partida d'una nova etapa reivindicativa en la lluita secular per la plena recuperació de la nostra sobirania nacional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Diputat. El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Molt Honorable senyor, senyores i senyors Diputats, de fet algunes, fins i tot bastants de les observacions que ha fet el senyor Barrera jo no les contestaré, no pas perquè en certs aspectes no hi pugui estar d'acord amb la conveniència de fer més d'això o fer més d'allò, de, per exemple, dur a terme una actuació més decidida encara de la que portem, per exemple, en política lingüística. Jo sobre aquest punt li voldria dir que, justament en aquests últims temps, s'han pres, fins i tot dintre mateix de la Generalitat, tota una sèrie de mesures per tal d'acabar de vèncer totes les rutines que vénen de molts i molts anys, o que a més poden ser no pas potenciades, però sí mantingudes fins i tot quasi inconscientment com a conseqüència del fet que una part molt important dels nostres funcionaris són funcionaris traspassats, no pas sempre catalanoparlants, ni pas sempre, diguem-ne, efectivament molt lligats a l'autonomia. Malgrat això, jo penso que en aquest camp, i precisament en la línia que ell estava dient que la utilització dels símbols, el fet que la Generalitat sigui una entitat que va penetrant en la consciència, en la vivència del cos social català, que aquesta tasca de catalanització s'està fent, s'està fent naturalment tenint en compte que treballlem sobre un terreny difícil, sobre una situació, de fet en molts aspectes, moltíssim més difícil que no la que hi poguéssim haver durant els anys trenta.

Però, bé, en algunes d'aquestes coses en les quals, doncs, l'únic que discutiríem són problemes de ritme, problemes, doncs, d'oportunitat, problemes de possibilitat de fer una mica o una mica menys no hi entraré.

El representant d'Esquerra Republicana ha dit que ells no tenen dubtes sobre el resultat de la reflexió que jo convido a fer al Parlament, que convidaré a fer al Parlament i que crec que, a més, ha de fer el conjunt de la societat catalana sobre l'Estatut. Bé, jo li he de dir que jo sí que en tinc i que els tinc...,

és a dir, voldria que poguessin tenir un final positiu aquests dubtes. És a dir, jo tinc l'esperança que al final puguem arribar a unes conclusions, si no 100% satisfactòries, almenys prou satisfactòries, i la tinc perquè, malgrat tot, continuo creient que els textos —i consti que també estic d'acord amb el senyor Barrera, amb l'Honorable senyor Barrera que hi ha coses que ja des del primer moment no ens van agradar prou—, però, malgrat tot, entenem que els textos, tant el de l'Estatut com el de la Constitució, permeten, han permès en més d'un moment i podrien permetre, permeten, de fet, una lectura molt més positiva des d'un punt de vista autonòmic que no que la que s'hi està donant. Fixin-se que moltes vegades, moltes vegades, quan anem al Tribunal Constitucional, que moltes vegades guanyem, però també hi ha cops que perdem, no ens diuen, generalment no ens diuen, ens diuen concretament «tal mesura presa pel Govern no és anticonstitucional». Però, després de l'explicació de motius veu que es podria prendre una altra mesura, es podria donar una altra interpretació, es podria fer una altra lectura que el Govern no fa, que el Govern no fa, i que, de fet, es feia fa uns anys, això és cert. Per tant, jo voldria manifestar encara, al mateix temps que reitero —i ho reitero amb una certa solemnitat—, que hem de fer aquesta reflexió i que correm perill. Efectivament, correm perill —si les coses van com van, no hi ha una inflexió en la política actual— d'haver d'arribar a una conclusió decepcionant. De tota manera, jo vull reiterar la meua esperança que no sigui així, que hi haurà una reconsideració de la posició política, que és la que porta a unes lectures de la Constitució i de l'Estatut, d'involució autonòmica, i que com que el fet objectiu és millor que no pas la interpretació que se'n dona, es pugui arribar encara a una conclusió positiva. Però, en fi, tot això és simplement avançar coses i ja es veurà. En tot cas, queda en peu, això sí, queda en ferm —reitero— aquest propòsit de propiciar una reflexió a fons sobre el que finalment haurà estat en el seu moment el resultat de l'aplicació de l'Estatut.

Pel que fa a un altre punt que ha plantejat el Molt Honorable senyor Barrera, que és el de l'endeutament, jo crec que valdria la pena d'aprofitar aquesta circumstància per, diguem-ne «molt oficialment» també dir quina és la situació d'endeutament de la Generalitat. S'ha dit molts cops, però s'ha dit, doncs, potser en altres circumstàncies o en altres instàncies. Efectivament, el 31 de desembre del 85 l'endeutament de la Generalitat, en tant que Generalitat, és a dir, deixant de banda organismes vinculats a la Generalitat, serà de 88.789 milions de pessetes, que serà a més el resultat dels endeutaments de tots aquests anys i del pagament que es produirà el mes de novembre de la primera amortització de crèdit, amortització de deute públic que ha de fer la Generalitat, que serà una amortització de 10.128 milions de pessetes. Per tant —repeteix— quedarem amb 88.789. Aquí s'hi ha d'afegir l'endeutament dels organismes vinculats a la Generalitat encara que pròpiament no en formin part, que són l'Institut Català del Sòl, els Ferrocarrils de la Generalitat, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, la Junta de Sanejament, els Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendent i l'Institut Català del Crèdit Agrari. I això, tot junt, suma 25.890 milions. D'aquests 25.890 n'hi ha aproximadament uns 4 o 5 mil que, de fet, ens seran retornats, per exemple, concretament, una part dels diners destinats a l'Institut Català del Sòl, tots, en principi s'ha de dir, els diners

destinats a la Junta de Sanejament i també de l'Institut Català del Crèdit Agrari. Tot això pot sumar, no vaig a dir la xifra exacta, però entre 4 i 5.000 milions de pessetes. Per tant, l'endeutament amb el qual hem de comptar com absolutament segur és d'uns 21.000 milions, però, de tota manera, no tinc pas cap inconvenient perquè agafem el que avui és endeutament : 25.890 milions. Aquesta és la situació. Exactament aquesta és la situació. Voldria dir, no per res, simplement per situar les coses objectivament, que la capacitat d'endeutament legal de la Generalitat és gairebé bastant exactament de tres vegades més. Això no treu que es pugui dir amb això que és convenient endeutar-se, simplement vull dir que, legalment, ens podem endeutar de tres vegades més. Qualsevol de vostès fent el càlcul dels interessos i del que representen ho pot comprovar.

També voldria dir, i no vol dir que no ens haguem d'endeutar més, que hi ha moltes institucions, la de l'Estat, que ha dit el Molt Honorable senyor Barrera, i també accepto de tota manera les distincions que ha fet respecte a la situació de la Generalitat, molts ajuntaments, aquest sí que és un cas en el qual hi ha una xifra de vegades d'endeutament molt preocupant, que estan més endeutats que la Generalitat, però, naturalment això només és per situar en el context de magnituds la situació de la Generalitat, no vol pas dir que sigui bo d'estar endeutat en 117 o 118 mil milions de pessetes. I també estic absolutament d'acord, amb el Molt Honorable senyor Barrera, que fóra molt bo de no haver-se d'endeutar més. En realitat, una part, una part molt important de la nostra argumentació durant tot aquest any ha estat de dir : volem que d'una vegada —i encara ho vaig repetir ahir, en el meu discurs— es resolgui aquest tema del finançament perquè no ens volem endeutar més. I no ens volem endeutar més, no perquè no puguem endeutar-nos més, no perquè no tinguem crèdit, perquè Catalunya té crèdit, té crèdit intern, té crèdit internacional, de fet, trobar diners és una cosa, no diré fàcil, però, en tot cas, no extraordinàriament difícil, no —repeteix— perquè no tinguem crèdit, no perquè legalment no puguem, sinó, simplement, per dos punts. Per un punt, primer, de prudència, prudència econòmica. Mirin, per tres punts. Per un punt primer, de prudència econòmica. Per un punt segon, de prudència política. I penso, no solament en les repercussions que algun dia aquest endeutament, no ara, però, si s'incrementés gaire, podria tenir dintre de Catalunya, sinó també en tota la presentació, evidentment, de vegades molt deformada i, algunes vegades, n'estic segur, molt mal intencionada que es fa d'aquest tema, en el conjunt de l'Estat. I que algun dia podria ser encara aprofitada molt més a fons, presentant-nos, altra vegada, com una gent insolidària, mal gestora, tot el que vostès vulguin quan, en realitat, aquest endeutament és el resultat d'un plantejament absolutament viciós i, fins i tot, tècnicament impresentable, que hem fet entre tots, però que sobretot ha fet l'Administració central, la d'UCD i la socialista. Per tant, aquest punt de prudència econòmica i aquest punt de prudència política. Després, la segona raó, perquè és injust. Perquè és injust que Catalunya s'hagi d'endeutar i hi hagi comunitats autonòmiques que no saben què han de fer amb els diners que tenen per a inversió. No en saben, primer, perquè en tenen molts i segon, perquè suposant que s'ho gastessin —i l'altre dia és un tema que va sortir en la conversa de divendres—, després no tenen la manera

—perquè el sistema està molt mal fet— no tenen la manera de tenir els diners que necessiten per a la despesa corrent, poden fer escoles, poden fer carreteres, poden fer biblioteques, poden fer el que vostès vulguin, però, després, no tenen, perquè s'ha fet una dissociació absolutament irracional entre despesa d'inversió i despesa de funcionament, despesa de manteniment. Bé, per tant, doncs, fixin-se si arriba a ser absurd el sistema, no cal que el defensi ningú, perquè no el defensa ni el Govern actual, amb tota rotunditat no el defensa —i a més, a part que això, defensar-lo aniria contra el que en podríem dir la lucidesa intel·lectual—, però d'alguna manera és una cosa que s'ha d'agrair, perquè sempre la gent pot tenir la temptació, el reflex d'intentar defensar una cosa que tampoc no han fet ells únicament, però de la qual es poden sentir ara dipositaris.

Per tant, és injust, és injust que nosaltres ens haguem d'endeutar i hi hagi una gent que no sàpiga què fer i que tota la seva preocupació sigui aleshores pensar a veure com poden trobar l'enginy per fer passar diners destinats a inversió a despesa corrent.

Ara, el que passa, senyor Barrera, és que els números que li vaig explicar ahir són els que li vaig explicar i, per tant, doncs, farem, per molts motius... i després si algú vol continuar parlant del tema d'endeutament, jo en parlaré amb molt de gust, perquè és un tema que ens ha preocupat molt, que el tenim ben estudiat i que..., ah! bé, hi havia una tercera raó —perdonin—, per la qual nosaltres voldríem no haver-nos d'endeutar, i és perquè durant molt de temps hem estat resistint la pressió de més d'un Grup parlamentari d'aquesta Cambra perquè ens endeutessim més. I perquè nosaltres ens hem hagut d'oposar a propostes que hi ha hagut de més d'un Grup parlamentari d'aquesta Cambra perquè ens endeutessim més. Per tant, en la lògica, nosaltres no ens volem endeutar. El que passa és que, en la realitat concreta i en les necessitats més elementals, hem tingut necessitat de fer-ho durant aquests anys. Si després, algun altre Grup parlamentari vol, d'això, en podem parlar.

Dos temes més, senyor Barrera. Miri, sobre la Llei d'Ordenació Territorial, jo expressament no n'he volgut parlar, és un tema que no l'he volgut introduir, simplement he volgut dir que és un tema de molt imminent plantejament, però no l'he volgut introduir perquè és un tema sobre el qual hem d'intentar, perquè hi ha un compromís de fet, i perquè és convenient fer-ho, al màxim consens possible, i això s'ha de fer sobre la base d'un text que, en aquests moments està elaborat, i sobre el qual els altres Grups faran les seves propostes o els seus textos alternatius, és una discussió llarga, difícil, problemàtica, no li nego pas que molt i molt problemàtica, perquè s'hi imbricaran moltes coses, i que a mi em semblava inoportú d'introduir-lo com a element de discussió i que, per altra banda, hauríem discutit aquí superficialment, ara, perquè hi ha molts altres temes pendents en aquest debat. Aquest és un tema en el qual, efectivament, en el meu calendari, en el que personalment i el Govern de la Generalitat havia fet sí que anem retardats de quinze dies o tres setmanes. No més, perquè aquest era un tema a plantejar immediatament després del debat de política general, estava previst normalment aquest debat que es fes entre el 20 i el 25 de setembre i jo sempre he dit que quinze dies, tres setmanes després del debat això serà un tema plantejat, no solament al Parlament, sinó de fet, en un

cert sentit, de l'opinió pública.

Bé, aquests quinze dies que portem de retard s'han acumulat o s'han traslladat en el tema de l'organització territorial, però això, efectivament, estigui ben tranquil, senyor Barrera, i tothom i el país en general, que ho està esperant, fins i tot amb interès, potser amb una certa inquietud que això és un tema que de seguida arribarà a l'opinió pública, i al Parlament i a tota la gent que n'ha de parlar.

Pel que fa al tema de les diputacions, aquest és un tema que va lligat amb això, evidentment, va lligat amb el tema de l'organització territorial, li puc ben assegurar, Honorable senyor, que ningú com la Generalitat, com pot comprendre, té interès que aquest tema de les diputacions es resolgui. I ho hem intentat pel dret i pel revés, amb un resultat molt petit, vostè ho ha dit i és ben cert, vostè, per exemple, ha parlat del tema finalment aconseguit del Laboratori d'Assaigs i Homologació, i un cas ben clar i que, a més després, a la pràctica quan l'hem tingut a les mans ho hem vist clar que era una cosa que no pertanyia a la Diputació, perquè no era lògic que pertangués a la Diputació i perquè la conseqüència és que estava en unes condicions de precarietat, perquè es comprèn, no hi ha en això cap crítica, era un contrasentit, però, tanmateix, fer això ha costat Déu i ajut i, a més, al final s'ha fet amb les condicions oneroses per a la Generalitat, perquè a més les disposicions legals que es poden aplicar, naturalment la Diputació podria dir «home doncs, ja comprenc que aquí s'han de fer certes lectures una mica més favorables», però no té cap obligació de fer-ho, i si no ho fa, aleshores, el resultat és onerós per a la Generalitat des del punt de vista de recursos, des del punt de vista de personal. Però, en fi, aquest és un tema que, òbviament, va vinculat a la qüestió de l'organització territorial.

I, finalment, l'últim punt, senyor Barrera, que vostè ha plantejat, vaja, no l'últim que vostè ha plantejat, però l'últim que li contestaré, és que vostè ha fet una referència a la prioritització d'inversions. Aquest és un tema que no vull dir pas que no correspongui a aquest debat perquè n'hem parlat, i hem parlat tant de finançament que és lògic que, poc o molt en parlem, encara que entenc que el gran moment, el moment que autènticament aquest tema es debatrà a fons serà el moment de l'elaboració, de la presentació i de la discussió del Pressupost del 86. Però sí que li puc avançar que coincideixo en algunes de les coses que vostè ha dit, vostè també, perquè no pot ser d'altra manera ara, n'ha parlat així molt per sobre, jo també li contesto molt per sobre, sí que hi ha coses que són serveis essencials que són prioritaris, vostè ha dit els bombers, claríssim, els bombers són prioritaris i com això una pila de coses que ara no cal especificar. Sí que és cert, i això sí que ho vaig dir ahir, que el tema d'ensenyament hem de procurar —vaig expressar-me amb prudència— hem de procurar de complir totalment els compromisos adquirits, sí que és cert que haurem de trobar solucions al tema de sanitat i que aquest és un tema —i això també s'haurà de tenir en compte quan parlem diguem-ne de l'exigüitat del nostre Pressupost— aquest és un tema que d'una manera o una altra pot ser que graviti sobre el Pressupost General de la Generalitat, però també estem tots d'acord que aquest és un servei essencial amb el qual no es pot jugar i, finalment, jo afegiria una altra cosa i és que com a criteri general, la Generalitat ha de donar prioritat a allò que són responsabilitats directes de la Generalitat, és a dir, vostè ho ha dit també, en el

fons indirectament quan vostè diu «subvencions» parla d'això. O, per exemple, quan parlem de serveis que fem en conveni amb altres institucions, amb altres entitats públiques o privades. O bé, de vegades quan, de fet, i això s'ha fet molt durant aquests anys. I a mi no em sap greu d'haver-ho fet, però no sé si ho podrem continuar fent quan, de fet, nosaltres assumim responsabilitats que competencialment no tenim. Bé, naturalment, la primera obligació de la Generalitat és donar servei a aquells camps precisos, concrets, en els quals sí que té competència. Bé, això són uns quants punts que, evidentment han de ser prioritaris. A partir d'aquí, probablement, i m'imagino que aleshores hi pot molt fàcilment haver gent amb un esperit sempre fàcil quan no es té una responsabilitat directa, molt cartesià digui que s'han d'anar més a la definició d'unes línies, diguem-ne, molt generals o d'aplicació rígida, però, a la pràctica, molt... perquè, el que passa sempre quan s'administra una exigüitat de recursos, moltes vegades haurem de tenir molt en compte circumstàncies i casos concrets, per exemple, les carreteres no totes són urgents, té tota la raó, però n'hi ha que sí.

És a dir, el que no es pot dir és dir : les carreteres queden al final de tot, les carreteres evidentment no podran tenir un tractament potser tan generós com de vegades han tingut, però, evidentment, hi haurà carreteres que s'hauran de fer. Les instal·lacions esportives, exactament igual. En tot cas, i per acabar vull dir, senyor Barrera, que una de les coses que haurem de discutir quan arribi el cas és aquest dubte, aquest dilema que es planteja sempre que es fa un pressupost en situació precària, i és que hi pot haver la temptació de deixar de banda tot allò que no és ni immediat ni molt —diguem-ne— d'exigència social molt marcada. Per exemple, la temptació que de vegades podríem tenir en aquest pressupost és dir : escolteu, tot el que és promoció en el camp industrial, agrícola i comercial i turístic, deixem-ho de banda, perquè tenim problemes greus, de vells, de minusvàlids, o bé —i ahir vaig fer un elogi, en aquest sentit, del Govern de Madrid—, en el sentit de dir : el Govern de Madrid, malgrat l'exigüitat del seu pressupost, intenta mantenir la línia d'inflexió cap amunt que aquests últims anys hi ha hagut, per exemple, respecte a recerca.

Però, en fi, tot això són temes realment delicats, complicats que requereixen una anàlisi profunda i, per tant, no hi entraré, però simplement sí que li vull dir, els serveis essencials, òbviament : ensenyament, sanitat, prioritat de les responsabilitats directes, i m'havia descuidat de dir, evidentment, també tot allò que faci, encara que ja sé que vostè diu que no ho fem prou, però tot allò que fa referència a la política de catalanització, perquè, òbviament, un objectiu essencial de l'Estatut de Catalunya —més bo o més dolent, i això ho veuran l'any vinent— és defensar la nostra identitat nacional.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Molt Honorable President. El Molt Honorable senyor portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya vol intervenir per a fer ús del seu dret de rèplica?

El Sr. BARRERA : No, moltes gràcies, senyor President. Només donar les gràcies al senyor President de la Generalitat per les explicacions complementàries que ens ha donat.

El Sr. PRESIDENT : Prosseguint amb l'ordre establert abans, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable representat del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el debat sobre política general que les nostres normes estableixen en iniciar-se aquest període de sessions és, sens dubte, un bon moment per examinar la situació, per fer balanç de les actuacions i assentar criteris per a l'actuació política cap al futur. Però l'estil d'actuació que el Molt Honorable senyor President ha imprimit als seus deures parlamentaris ha convertit aquest debat en l'única ocasió, en el termini d'un any, en què s'adreça a la Cambra.

Aquest fet, acompanyat de la resistència a portar al Ple debats sobre política sectorial, fa menys planer i profitós el debat que hem iniciat per l'acumulació de temes, pel fet que siguin tan espaiats i per l'absència d'un tractament ampli, rigorós i aprofundit de les qüestions sectorials, que ens permetria avançar per un camí ja prèviament desbrossat. Els mètodes que el President ha adoptat no sols dificulten el compliment de l'activitat parlamentària en la seva funció d'impulsar i controlar l'acció política del Govern —com estableix l'Estatut—, sinó que, a més a més, ens col·loquen en una dinàmica de menystement de la nostra primera institució autònoma —el Parlament—, substituït per un pretès contacte directe entre el President i el poble, en el qual es crea una desorientació en l'opinió pública sobre la jerarquia de les nostres institucions, i confonent el Consell Executiu amb el conjunt de la Generalitat i negant, a la pràctica, al Parlament el seu paper fonamental com a representant del poble.

Les freqüents absències del senyor President en aquest hemicicle, acompanyades d'un silenci anual i de la manca de debats sectorials, són una greu actitud política que denunciem i, que una vegada més, exigim que sigui corregida a favor d'una vida parlamentària més directa, més rigorosa, més lligada als problemes del nostre poble dia a dia i, per tant, més respectuosa amb el paper que el Parlament té en l'enfortiment de les nostres institucions autònoms.

Si el Parlament de Catalunya ha estat devaluat i no funciona, si el Parlament d'una de les nacionalitats amb més consciència autònoma és una institució silenciada i infravalorada, estem silenciant i infravalorant un aspecte importantíssim de la construcció nacional de Catalunya i de les expectatives populars. I creiem sincerament que el Govern de Catalunya és qui ha alimentat, volgudament, aquest allunyament del Parlament respecte al poble. Però no s'acaba aquí la nostra valoració negativa del seu Govern pel que fa al Parlament; dissortadament, l'ús que fa de la majoria absoluta el Govern i el Grup de Convergència i Unió —legítimament i democràticament aconseguida aquesta majoria, això és cert— és un abús que no podem silenciar. I és que molt sovint les propostes, les iniciatives, les esmenes que presenten els Grups que avui configuren aquesta Cambra —fora de Convergència i Unió—, Grups que darrere seu tenen el 54% dels vots de Catalunya, no són ni tan sols escoltades per la majoria.

Les vagues promeses per cercar el consens al voltant de les grans qüestions que afecten el conjunt del nostre poble, que vostè ha repetit una vegada i una altra, s'han transformat, en una utilització indiscriminada i mecànica de la majoria absoluta.

Bastaria, si no hi hagués més exemples, el sol fet que representa l'aprovació de la Llei de dissolució del Parlament, que, per cert, fou sospitosament oblidada en la seva enumeració de

lleis, ahir. Que va trencar el consens institucional i va alterar greument l'equilibri de l'Estatut Interior de Catalunya, fruit d'un llarg procés de participació de totes les forces parlamentàries, que havia donat com a resultat la corresponsabilització, doncs bé, sense cap explicació, per procediment d'urgència, amb l'opinió contrària de tots els Grups parlamentaris, trencant, per tant, amb el respecte a la base mateixa del procés de consolidació institucional de Catalunya, se'ns va imposar una llei que ha portat, a més a més, a invocar causes misterioses o intencions sospitoses. No, senyor President. El Parlament no pot ni ha de ser tractat d'una manera, amb un estil que dona d'ell una imatge negativa i que tendeix, a la pràctica, a col·locar-lo en un pla secundari.

Nosaltres, en nom del PSUC, hem insistit i reclamem ara amb tota la solemnitat i responsabilitat que comporta parlar al poble de Catalunya, que les grans qüestions institucionals, econòmico-socials i culturals han de trobar el seu centre de gravetat en el Parlament, cercant, en una conjuntura històrica com aquesta, elaborar pactes de criteris sobre els quals debatre les diferències a partir dels interessos de Catalunya, i no pas sobre la base de la força com a raó definitiva.

I, quan parlem d'interessos de Catalunya, estem invocant una realitat concreta, una collectivitat nacional en la qual hi ha problemes a resoldre, però que exigeix fer-ho en el marc d'un projecte econòmic, polític, social, cultural, institucional, definit amb rigor i amb realisme.

I això, vostè, senyor President, no ho fa, no ho ha fet ni es desprèn, al nostre judici, del seu discurs d'obertura d'aquest debat, un discurs ampli en l'exposició de la situació del finançament i les competències autonòmiques, sobre la qual ja hem treballat amb una base de coincidència, però difús i disgregat a l'hora d'exposar l'acció de Govern, i eteri i desdibuixat en les propostes.

I en el seu discurs, senyor President, vostè ens ha parlat de mobilització. Nosaltres, des de l'esquerra, hem defensat sempre aquest dret constitucional que entenem com una forma, no sols legítima, sinó que enforteix, a la pràctica, la democràcia. Però, quan es parla de mobilització, i més si això es fa des de la responsabilitat que implica la condició de President de la Generalitat, cal definir abans que res els objectius que s'ofereixen. Miri, senyor President, més enllà de la seva llarga exposició sobre el finançament i les competències estatutàries, sobre una concepció liberal conservadora que ningú li pot negar, el que vostè ens ofereix són tres punts de referència constant, i que, per cert, caracteritzen la seva actuació política. I no sabem quin dels tres és més perillós. En primer lloc, una visió místico-religiosa de Catalunya, de la qual vostè en pretén ser l'únic dipositori i tenir-ne el patrimoni i la representativitat exclusiva.

En segon lloc, el discurs fàcil del greuge davant del Govern de l'Estat. Totes les responsabilitats, tots els mals, totes les insuficiències són culpa del Govern de Madrid; actitud que s'acompanya d'una disposició a negociar la retallada de les competències autonòmiques en l'elaboració de les lleis pels representants de Convergència al Parlament espanyol, com ha estat el cas de la Llei de Bases de Règim Local, la Llei de la Funció Pública i la Llei Orgànica Electoral, o a negociar a la baixa les valoracions dels serveis transferits, com va succeir el desembre del 83. Des d'aquestes experiències, senyor President, és molt di-

fícil creure més enllà del gest formal en l'existència d'un bloqueig polític, com vostè ha dit en el seu discurs.

En tercer lloc, el pragmatisme quotidià: la política de peix al cove, de gestió financera puntual, d'acció autonòmica confusa, de subvencions, en una paraula, una política de navegació a la vista en uns moments en què Catalunya necessita, per a ella mateixa, per a la seva contribució a l'Espanya de les autonomies, per a la seva presència en el projecte europeu de modernització, configurar una política nacional, amb un rumb clar i definit, amb objectius que ens colloquin a l'altura del moment històric a què estem enfrontats.

Reduir la seva proposta política a la visió més místico-religiosa, al greuge permanent i a la substitució d'objectius planificats per un pragmatisme quotidià té un perill que cal advertir amb rigor i amb responsabilitat: el perill d'estar impulsant, indirectament, un estat de frustració col·lectiva que pugui obrir, en el futur, entre la joventut, entre els ciutadans, una actitud de pessimisme i desconfiança o una franja de radicalització desesperada i sense sortida.

Al nostre entendre, cal que, tant en els objectius com en les formes, els polítics catalans, des de la modèstia, però també des del sentit de responsabilitat, procurem situar-nos al nivell dels esdeveniments que estem vivint. I és per això que volem començar per definir-nos en un tema de punyent actualitat, un tema que afecta totes les forces polítiques i socials de Catalunya: el tema del finançament autonòmic, sobre el qual hi ha coincidència; en el qual, la unitat, la fermesa, la capacitat de negociació transparent i el paper del Parlament han de contribuir a trobar una sortida que reforci la validesa de l'Estatut i el Títol VIII de la Constitució.

La unanimitat aconseguida en la part catalana de la Comissió de Valoracions deixa ja ben clar que el sentit de responsabilitat se situava per damunt d'interessos partidistes o afinitats de partits, al nivell d'Estat; feia falta, doncs, convertir això en força política parlamentària, i, amb un cert retard, això s'ha iniciat. Cal ara conduir-ho amb encert, i cal ser clars en parlar-ne, ja que el que ens estem jugant no és només, ni principalment, el volum de recursos dels quals podem disposar, sinó la validesa real del contingut del nostre Estatut i del Títol VIII de la Constitució, i el PSUC vol afirmar la plena validesa d'ambdós textos constitucionals.

Denunciem l'actitud del Govern central de negar-se a discutir, per als Pressupostos del 86, la fórmula definitiva de finançament configurada en l'Estatut i en la LOFCA. Cal no cedir ni un pam en les qüestions de principi, i és per això que ens va preocupar la posició inicial de Convergència i Unió de marginar el Parlament, en aquest debat; el que cal, al nostre entendre, és continuar, denunciar les posicions del Govern sobre aquesta qüestió, no entrar en la política del regateig, còmplice de la voluntat de no complir l'Estatut; cal aconseguir un pacte institucional que ens permeti a tots plegats continuar fent pinya en la reivindicació del text estatutari i, alhora, cercar les fórmules de transitorietat que assegurin l'eficàcia econòmica de la nostra autonomia. Al mateix temps, que impliqui la corresponsabilització de totes les forces de l'arc parlamentari en les vies i els mecanismes que ens permetin garantir la plena aplicació de l'Estatut en el tema que estem tractant.

I volem recordar avui, aquí, que la concepció que està portant el Govern central d'intentar reduir el seu propi dèficit

augmentant el de les comunitats autònomes i els ajuntaments, i continuar amb una política econòmica de retallada de les prestacions socials, també afecta, molt greument, els nostres ajuntaments, la seva autonomia i la seva capacitat de gestió.

És per això que, des de l'autoritat que reclamem per al Parlament, com a primera institució, cal que incorporem en el procés de negociació aquesta problemàtica també, la dels ajuntaments.

La dimensió institucional i econòmica del problema del finançament ens ha portat a deixar clara la nostra posició, però això no ens pot fer oblidar les responsabilitats que corresponen al Consell Executiu de la Generalitat i al seu President en la gestió econòmica.

Un capítol especial d'aquesta qüestió fa referència a la situació sanitària a Catalunya. És cert que s'ha fixat, per fi, un debat sectorial sobre aquest tema per a les properes setmanes, però no és menys cert que arribem al debat de política general sense que aquesta qüestió hagi estat discutida, malgrat la insistència de tots els Grups parlamentaris —llevat el de Convergència i Unió—, malgrat l'acceptació de l'existència d'un dèficit no quantificat, malgrat el coneixement reiterat de situacions crítiques i l'anunci de mesures de reconversió. Si en el tema del finançament hem mostrat el nostre acord bàsic, en el finançament i la gestió de la sanitat a Catalunya tenim posicions ben crítiques i disperses. En el proper debat sobre política sanitària, el PSUC aportarà proves contundents de la pèssima gestió financera i sanitària del Departament, i que expliquen, en part, la situació en què ara es troben.

Un altre exemple de mal tractament parlamentari seria el que fa referència a la qüestió d'ensenyament, un tema viu al carrer, i que, en canvi, aquí al Parlament va haver de ser canalitzat a través de la forma estranya de vuit interpellacions. I, així mateix, volem ressaltar, arran de la seva referència superficial al pacte cultural, que aquest no ha estat debatut en aquest Parlament, debat que reclamem per destriar el que creiem que aquesta proposta té de desequilibrada, incompleta i insatisfactòria, per conèixer les fonts de finançament i assegurar les vies de control del seu compliment, ajustant les propostes a la necessitat del conjunt del país, evitant una concepció preferentment barcelonina.

Així, senyor President, no es pot ni s'ha de governar Catalunya. Com no es pot governar sense plans concrets d'actuació econòmica per part del Consell Executiu de la Generalitat. Cal un pla d'actuació econòmica. El PSUC ho ha reclamat moltes vegades i el Consell Executiu es nega a definir-lo. La migradesa de capacitat d'autogovern en la destinació de la despesa pública no pot ser obstacle per concretar prioritats, tant en l'ordre dels sectors de producció com en el territorial. La invocació permanent del President de la Generalitat al «ens en sortirem», a «l'empenta del nostre poble», a «la capacitat d'iniciativa dels catalans», i altres expressions, no ens pot amagar la manca d'una actitud pública decidida a empènyer el nostre sistema productiu en la perspectiva del segle XXI i de la nostra incorporació a Europa.

No es tracta tan sols de lamentar-nos pel creixement de la xifra d'aturats a Catalunya, que duplica el nombre de treballadors sense feina entre els anys 80 i 84. Es tracta d'estudiar les lletres menudes d'aquestes xifres. I què ens diuen? Ens diuen, per exemple, que a Catalunya, en plena innovació tecnològica,

increment del treball qualificat i demanda d'una major capacitat professional, hi ha un total de 33.150 aturats, que són professionals, tècnics i assimilats. No es pot amagar l'increment desorbitat de l'economia submergida, del treball a tant la peça, de la utilització en jornades de més de deu hores diàries de joves que encara no tenen l'edat de treball. El que estem reclamant, però, no és aniquillar al preu que sigui l'economia submergida, sinó instrumentar polítiques que permetin el seu aflorament. No és un problema que es resolgui impedint que moltes famílies que subsisteixen gràcies al treball submergit puguin continuar fent-ho. Es tracta de fer possible que aquestes famílies puguin viure sense necessitat d'amagar el seu treball, que el puguin fer en la legalitat i en la solidaritat amb la resta dels treballadors. Què ha fet el Consell Executiu per començar a assentar les bases d'una situació econòmica que permeti anar posant fi progressivament a aquesta situació? Res. La política econòmica del Consell Executiu és la de l'esquix, una miqueta aquí, una miqueta allà, sense un nord orientador, sense un esquema d'actuació clara, sense un programa econòmic que defineixi prioritats, sense una voluntat política de frenar el retorn a formes de producció del segle passat i d'avançar pel camí de la solidaritat entre els que tenen feina i els qui no en tenen. Aquesta situació dificulta el redreçament econòmic de Catalunya. Una Catalunya que veu com el seu producte interior brut creix per sota de l'augment del producte interior brut al nivell de l'Estat, una Catalunya que contempla com molts dels ciutadans que un dia varen immigrar a la nostra nació es veuen obligats a retornar als seus llocs d'origen sense perspectiva de trobar treball a Catalunya. Més de 70.000 aquest any. Una Catalunya amb un Govern que no actua quan un 30% de les fallides de tot l'Estat tenen lloc a empreses radicades a casa nostra, i un 56% dels passius d'aquestes fallides corresponen a empreses catalanes. Quan a l'empresa pública es configuren plans de reestructuració i privatització, com el cas de la SEAT i Pegaso, o plans de reclutació que omplen d'incertesa els treballadors, com és el cas de Maquinista, sense que hi hagi una intervenció coneguda del Consell Executiu ni un marc de referència per a l'empresa pública, en un projecte tecnològic i industrial del conjunt del nostre país. Una Catalunya, per tant, que va de baixa amb l'actual Govern, i que quedi clar que no es tracta de pintar un quadre catastrofista de la situació econòmica catalana, sinó impulsar l'activitat del Consell Executiu per tal que actuï i posi remei, encara que sigui parcial, a aquest estat de coses. Que no se'ns digui que no tenim competències, les tenim, limitades en alguns casos, és cert, però aquest argument no pot ser de rebut quan el Consell Executiu fa ús del pressupost en un 96% del total dedicat a material de personal, compra de béns corrents i de serveis i transferències corrents, i, en canvi, no s'arriba al 90 en el capítol de les operacions de capital. És a dir, es gasten 345.000 milions i escaig de pessetes en operacions corrents, i només 47.676 milions en despeses de capital, generadores de llocs de treball i de dinàmiques inversores. O sigui, per cada 100 pessetes que vostès es gasten en operacions corrents tan sols se'n gasten 13 en operacions de capital.

D'altra banda, repassant les disposicions aparegudes en el *Diari Oficial de la Generalitat* d'ençà del juny de 1984, ens trobem que de les vuitanta-set disposicions, corresponents a les conselleries econòmiques —Economia i Finances, Agricul-

tura, Ramaderia i Pesca, Indústria i Energia i Comerç i Turisme—, cinquanta-sis tenen per objecte la regulació de concessió de subvencions i ajuts. No tractem de posar en qüestió aquest instrument que, de vegades, es revela útil per endegar certes transformacions de les estructures productives i comercials, però sí que volem posar en evidència que dues de cada tres mesures econòmiques preses pel Govern de la Generalitat consisteixen en la concessió de subvencions. En llegir el *Diari Oficial de la Generalitat* més aviat es té la impressió d'estar llegint un butlletí d'una societat econòmica d'amics del país, que no pas el diari oficial d'una institució amb voluntat de govern.

Al mateix temps, és evident la manca de voluntat de programació de l'actuació econòmica al sector públic de Catalunya. Això es posa especialment de manifest en l'Estatut de l'Empresa Pública, però també en altres de les lleis aprovades en aquest Parlament els darrers quinze mesos. Sabut és que els comunistes hem insistit en la necessitat d'una programació econòmica que, en funció d'uns objectius, marqui els límits i les regles d'actuació del sector públic i del sector privat. Però aquesta crítica, senyor President, no la fem únicament des de les nostres posicions polítiques, la programació l'han reclamada vostè i el seu Govern, si més no formalment, i en aquesta línia hi ha a la Conselleria d'Economia i Finances una Direcció General de Programació i Economia, el balanç de la qual diu molt poc en favor de la seva existència. Aquest menyspreu real per la programació es complementa, però, amb una altra de les característiques comunes de moltes de les lleis aprovades gràcies a la majoria absoluta utilitzada sense el menor esperit crític. Em refereixo a la desconfiança en el control democràtic de les institucions, característica que queda ben palesa en la Llei de Caixes d'Estalvis, una Llei de Convergència i Unió que accentua el control administratiu per part del Govern de la Generalitat en detriment dels ajuntaments; en canvi, quan el control hauria de ser fonamentalment administratiu, com en el cas dels contractes d'integració, perquè aquí no hi pot haver cap altra mena de control, la Llei consagra el règim voluntari d'aquests contractes. Esperem encara saber amb certesa el nombre de contractes registrats fins ara per poder analitzar l'eficàcia de la Llei. Per tant, entenem que la seva política no impulsa per ella mateixa dinàmiques econòmiques de renovació i modernització, ni constitueixen trinxeres de resistència enfront de la crisi, però més enllà tampoc no serveix per motivar l'empresariat, la modernització, l'increment de les inversions, ni tampoc per millorar les condicions de treball. El 20% dels accidents de treball de tot l'Estat es produeixen a Catalunya.

Els elements que destaquem com a comuns en les disposicions econòmiques empreses pel Govern de la Generalitat els darrers quinze mesos són: primer, menyspreu per la programació econòmica; segon, voluntat d'eludir el control democràtic; tercer, interès per mantenir un ampli marge de maniobra per part dels òrgans executius de la Generalitat. Aquestes característiques, unides a la política de subvencions, de subsidis, permeti'm que en digui subsidiària, fa que el conjunt de la seva política econòmica estigui lluny del que vostè ens deia en el discurs d'investidura, en el debat de política general de fa un any i en aquest mateix debat. No digui, senyor President, que el seu Govern no disposa d'altres instruments de política econòmica. Sé molt bé que n'hi ha que no són al seu abast —la política monetària— i sé molt bé que la política monetària que fa

el Govern central té un impacte molt negatiu sobre Catalunya perquè castiga les empreses, com són gran part de les catalanes, amb predomini de finançament extern. El que critiquem és la manca de voluntat per incidir dins de les nostres institucions a favor d'una política de modernització. Una veritable política de modernització, com nosaltres l'entendem, exigeix una política d'abaratiment del diner, una política de modernització vol dir fer una política activa de salvament de moltes empreses que, si en el seu estat actual no són viables, ho poden ser si hi ha un canvi en orientació i en les persones en la gestió. Una política de modernització vol dir una voluntat d'incidir en el mercat del treball propiciant una reducció de la jornada laboral i l'augment de la productivitat, vol dir tenir una política d'equilibri entre les empreses del país, les empreses estrangeres i les empreses públiques a fi que no s'allunyin de Catalunya els centres de decisió econòmica. Una política de modernització vol dir una política educacional i de formació professional essencialment polivalent. Vol dir prendre mesures per desvetllar les potencialitats del país. Tal com vostè i el seu Govern entenen la política de modernització no aconseguirem mai disminuir l'atur, repartir millor el treball, millorar la distribució de la renda, equilibrar el desenvolupament territorial, expandir la producció, millorar l'assignació de recursos. En definitiva, no aconseguirem mai satisfer necessitats col·lectives.

Un pla d'acció econòmica exigeix també una administració pública al servei dels ciutadans, amb una ordenació del territori que asseguri el desenvolupament equilibrat de Catalunya, que defensi la utilització més òptima dels recursos, que garanteixi una gestió responsable i que faciliti l'adequada participació de la població en la gestió i el control. Cal una utilització raonable del territori, tant davant el desenvolupament dels grans complexos urbans industrials com davant les grans obres d'infraestructura i la protecció de les zones agrícoles i forestals. Avui tenim oberta a Catalunya la perspectiva per treballar a favor d'una organització territorial i administrativa que reculli alhora les aspiracions històriques del catalanisme progressista i que ens doti d'instruments de cohesió nacional amb capacitat de servei. El PSUC entén que ens trobem davant d'una opció històrica que reclama, per damunt de les dificultats del moment o la complexitat de la qüestió, aconseguir un pacte de criteris que, expressant de manera clara i entenedora, permeti també als ciutadans participar en aquest tema transcendental.

És per això que ens ha sorprès desfavorablement i no ens dóna satisfacció la resposta que acaba de donar el senyor Heribert Barrera, la falta d'una presa de posició explícita sobre aquesta qüestió en el seu discurs, senyor President, una qüestió que en la política d'orientació de govern en els propers mesos haurà de ser un dels eixos vertebradors de la vida parlamentària i de l'acció política a Catalunya.

Ha estat una llarga tradició la d'arribar a un tipus d'organització administrativa i de divisió territorial a Catalunya d'acord amb un plantejament nacional de la nostra societat. Lluitar contra el desmembrament creat d'ençà del Decret de Nova Planta ha estat primordial en el pensament i en l'acció política nacionals. I, malgrat això, el gran intent de desmembrament ens va arribar el 1833 amb la divisió provincial. Ara bé, la província era un decret, el país una realitat viva. Prat de la Riba ho explica molt bé quan fou elegit, gràcies al moviment de Solidaritat, President de la Corporació Provincial el 1907.

«No podem oblidar», digué, «que la província de Barcelona no és un organisme natural, és un fragment d'un cos viu, que es diu Catalunya.» Prat, en mancomunar les quatre províncies, en proclamava tan sols una, que sotmetia al Consell Permanent. Allò va significar un pas de gegant, però en realitat no va ser fins que esclatà la revolució del 36 que el Govern català va aprovar una divisió territorial que feia seva la vindicació històrica del catalanisme públic que defensava Prat de la Riba, i em plau recordar que anava signada pel Conseller del meu partit, en Joan Comorera.

Durant les lluites antifranquistes, abans d'aconseguir la democràcia, la major part de forces polítiques, per no dir la totalitat, reivindicàvem la desaparició de les estructures administratives que, o bé havien estat imposades per la dictadura, o bé eren reminiscències del centralisme. Val a dir, en segon lloc, que també la gran majoria de forces polítiques vèiem en la divisió territorial i en l'organització administrativa una ocasió per a la innovació, per a la modernitat, per posar-nos a l'hora europea, per crear una Administració àgil, eficaç i que comprengués les necessitats de la nostra població.

Avui tenim una herència feixuga de la dictadura i d'etapes anteriors, que es concreta en una estructura d'Administració «complexificada» i burocratitzada, amb un galimaties i un caos a molts indrets; avui a Catalunya hi ha set tipus diferents d'Administració, o d'òrgans administratius; avui a Catalunya hi ha una «complexificació» i una baralla constant sobre la funció i la titularitat de les competències, sobre els recursos, sobre les possibilitats de solucionar problemes polítics: simplificar i racionalitzar aquesta situació, sí que seria desburocratitzar, sense necessitat de crear —ens ho temíem, senyor President— cap nova Direcció General, ans al contrari, eliminar-ne moltes.

És per això que nosaltres reivindicuem que des de tots els poders que tenim al Parlament de Catalunya, des de les iniciatives legislatives de les Corts Generals fins a les possibilitats pressupostàries, passant per la capacitat legislativa que ens dóna l'Estatut, anem a elaborar una divisió territorial d'acord amb aquelles reivindicacions antifranquistes, anticeutralistes i d'innovació i modernitat; una divisió territorial que superi el caos actual.

La solució a aquest problema ha de venir a través d'una possibilitat d'eixamplar els canals de participació de la població de Catalunya en les administracions, i de la possibilitat d'arribar a connectar els ciutadans amb el seu territori, de manera que se sentin participants de les seves unitats territorials. Per a nosaltres, això es concreta en dos objectius inequívocs: en primer lloc, enfortir el Govern autonòmic de Catalunya, fent que assumeixi tot un conjunt de competències estatals i fent, al mateix temps, una veritable descentralització d'aquest Govern per tot el territori; i, en segon lloc, enfortir l'Administració local de Catalunya, agrupant aquesta gran dispersió de poders locals que avui tenim i reforçant els ajuntaments amb majors recursos financers i majors poders i competències polítics.

I això vol dir també —i tothom sap que el PSUC n'és un ferm partidari— convertir Catalunya en una província única. Se'ns està contestant aquesta proposta amb excuses sense fonament, i s'està ja anunciant —per boca de portaveus autoritzats de la majoria de Convergència i Unió— una solució al problema, que és, pràcticament, mantenir la situació actual, afegint-

hi l'establiment de les comarques del 36 i una certa coordinació de les diputacions.

Nosaltres voldríem sostreure aquest debat de tota mena de plantejament condicionat per la parcialitat, l'interès pragmàtic o la miopia històrica. No acceptem que, de sortida, les propostes que es facin estiguin vinculades a interessos partidistes o a visions patrimonials de l'Administració. Aquest pot ser, una vegada més, un exemple de com es fa victimisme davant Madrid, quan tenim la major part de les competències per actuar, se'ns vol fer creure que, de nou, la culpa la té l'Administració central.

És per això, senyor President, que nosaltres, quan se'ns diu que no hi ha possibilitat d'anar a plantejaments tan transparents com els que defensem perquè no hi ha poder constitucional o majories polítiques que ho vulguin, contestem senzillament: primer, la Constitució permet la solució de la província única mitjançant la iniciativa legislativa de Llei Orgànica, que pot fer aquest Parlament; segon, la majoria parlamentària aquí, a les Corts Generals, per empènyer aquesta qüestió, no es pot demostrar que no existeixi fins que no s'hagin produït els corresponents posicionaments. Per això reclamem al President de la Generalitat que sigui ell qui faci l'ofertament públic d'un pacte amb totes les forces polítiques de Catalunya, per anar unides en aquest plantejament sobre la divisió territorial.

Aquest és un tema tan important com el del finançament, i, per tant, hauria de ser objecte d'un tractament similar. És a dir, una crida a totes les forces polítiques perquè participin en un plantejament unitari a Catalunya, o majoritari amb la màxima força possible, per assolir la reivindicació de la província única i perquè des de Catalunya puguem organitzar la nostra pròpia divisió territorial.

Per primera vegada en la nostra història, i mitjançant el mecanisme que permet l'article 87.2 de la Constitució, el Parlament català pot demanar al Govern de l'Estat l'adopció d'un Projecte de Llei o trametre a la Mesa una Proposició de Llei en aquest sentit. Cal prendre, doncs, aquesta iniciativa; no fer-ho seria, al nostre criteri, un error històric. Aconseguir-ho contribuiria a la nostra cohesió nacional, a l'enfortiment del Govern autonòmic i municipal; i ens permetria, des de la simplificació i la racionalitat, una autèntica descentralització del poder, a través de les regions o vegueries, facilitaria la recuperació de la tradició comarcalista d'acord amb la nostra realitat actual i ajudaria a la mancomunitat d'esforços municipals. Però, alhora, això ens incorporaria a les tendències que a tot Europa estan impulsant la simplificació i l'agrupació de les administracions.

Una Europa en la qual Catalunya, no sols ha de posar els ulls com un projecte esperançador de futur, sinó com un projecte al qual contribuir a favor de la modernitat, la pau i la distensió. I modernitat, pau i distensió volen dir desarmament. I nosaltres, com ho va fer el Parlament català en aprovar majoritàriament una Proposició no de Llei el dia 20 d'octubre de 1981, que fou ratificada per Resolució el 29 de setembre de 1983, demanant el referèndum sobre la pertinença d'Espanya a l'OTAN, estem per un compromís clar en aquesta qüestió. Volem que Catalunya reclami el compromís ètic i polític que representa la celebració del referèndum, com un problema de tots que no admet inhibicions interessades, tant més quan ens consta que a Catalunya hi ha una àmplia majoria social que està per la pau i el desarmament, contra la política de blocs, per la sortida d'Espa-

nya de l'OTAN, per una Europa independent en el terreny polític, econòmic i militar. El seu pro-atlantisme, senyor Jordi Pujol, n'estem segurs, ho afirmem, no coincideix amb la voluntat majoritària del poble de Catalunya.

A l'últim, per acabar, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Grup parlamentari del PSUC, participant del criteri unitari que hi ha en aquest Parlament, assumeix la importància que avui adquireix la gestió del finançament autonòmic, tant per la retallada dels recursos econòmics de què podem disposar com pel qüestionament que suposa de la validesa de l'Estatut i la Constitució. En aquest sentit, ens comprometem a impulsar una acció parlamentària conjunta per la via de la negociació, el raonament i, si fos el cas, l'esmena als Pressupostos Generals de l'Estat, fins a aconseguir fer realitat els dos principis irrenunciabls de suficiència dels recursos i autonomia de la despesa. Però entenem que aquesta mateixa claredat cal utilitzar-la per denunciar la política econòmica del Govern del senyor Jordi Pujol, la manca de planificació dels instruments i dels objectius, i la pràctica d'una acció de Govern decantada al pragmatisme i a la discrecionalitat. Cal denunciar com a greu una actitud de menyspreu cap al paper del nostre Parlament, i la falta de visió i claredat davant d'una qüestió de tanta importància històrica com la divisió administrativa i territorial de Catalunya, a partir de fer Catalunya província única.

Davant d'aquesta situació, el Grup parlamentari del PSUC reclama una voluntat per canviar la imposició pel diàleg, i avançar en la recerca de criteris comuns en els grans temes econòmics, socials, culturals i institucionals que avui ens posen a prova, i dels quals cal respondre, davant de Catalunya, en solidaritat amb Espanya i en col·laboració amb Europa.

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable orador. El Molt Honorable senyor President de la Generalitat vol fer ús de la paraula?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors Diputats, Molt Honorable senyor President, començaré pel tema que em sembla que també ha estat el primer que ha plantejat el senyor Gutiérrez Díaz, i que és més important, no? I és que, efectivament, jo estic d'acord amb ell..., potser diferiríem després en coses molt puntuals o en com es fa més la valoració del Parlament, o en si hi ha d'haver més o menys presència concretament, si el President de la Generalitat ha de procurar ser-hi més present, però el que sí que és cert, i estic absolutament d'acord amb vostè, senyor Antoni Gutiérrez Díaz, que, efectivament, el Parlament és per a l'autonomia catalana un fet d'una extraordinària i d'una decisiva importància. És un fet polític absolutament fonamental, perquè el Parlament sempre ... És a dir, en el Parlament no es dona una cosa que es pot donar, evidentment, de vegades, en l'Executiu, i és que el fet administratiu, el fet pràctic, el fet concret, el fet —diguem-ne— molt executiu —tal com la paraula diu— del Govern, doncs, prenguin una posició preponderant. En el Parlament tot el que es fa, sigui petit, sigui gros, té un contingut polític. I els que com vostè i com jo, i com tots, volem que l'autonomia catalana sigui —i ahir jo ho subratllava amb tot l'èmfasi que vaig saber— un fet, sigui una realitat política, i no només una realitat administrativa, no podem deixar de donar una gran, una extraordinària importància al Parlament.

Jo ahir feia la referència a una proposta que hi havia hagut una vegada, que deia que el Parlament de Catalunya —i els parlaments de les comunitats autonòmiques, deia— s'havia de constituir a base dels Diputats provincials, dels Diputats a Madrid, dels Senadors, sense eleccions —en aquest cas— a Catalunya, que s'havia de reunir un cop cada tres mesos i que, a més —acabava de dir—, no havia de cobrar.

Bé, evidentment que un Parlament d'aquestes característiques no tindria el contingut ni les possibilitats polítiques, no seria un Parlament. Per tant, sàpiguen que estic absolutament d'acord en la necessitat de subratllar i de defensar aquest paper del Parlament i que procuraré en tot moment actuar d'acord amb aquesta convicció, que una vegada més —i molt solemnement— expresso des d'aquí.

Continuant amb el mateix tema del Parlament, he de dir-li, en canvi, que la voluntat de consens, la voluntat... per començar la voluntat de fer ús del Parlament a través de lleis, de mirar de passar d'una manera creixent i d'una manera continuada el màxim possible de temes al Parlament —fins i tot de vegades coses que alguns ens diuen que potser es podrien fer per decret, però que preferim que es facin a través del Parlament—, que això ha estat una tònica del Consell Executiu i de la majoria parlamentària que li dona suport.

Però també ha estat una tònica l'intent constant de trobar, sempre que sigui possible, el màxim possible d'acord, i, de fet, si vostè, senyor Antoni Gutiérrez Díaz, repassa les lleis que s'han aprovat —que són moltes—, i això sol —són, concretament, trenta— ja, diguem-ne, és un indicador de la importància que es dona al Parlament, veurà que n'hi ha algunes que han estat consensuades del tot, per exemple la Llei de la Funció Pública. O bé, ara, una que no ha estat aprovada, però que ha estat presentada, que està en tràmit i que ha aconseguit el consens polític, per una banda, però també el consens institucional, que és la Llei de Creació de l'Escola de Policia de Catalunya.

Però, de les altres lleis, n'hi ha moltes en les quals el grau d'acord que s'ha arribat a aconseguir ha estat molt important; algunes d'elles, lleis petites, si vostès volen, però d'altres més importants : la Llei de Taxes, per exemple, no? O, per exemple, la Llei per a la Promoció i la Formació de Cooperatives, o bé, per exemple, la Llei d'Espais Naturals, o bé una llei institucional important, com és el Consell Nacional de la Joventut, o bé la Llei de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que generen Dependències, i, com aquestes, algunes més.

Per tant, tingui la seguretat, senyor Gutiérrez Díaz, que la importància del Parlament no se'ns escapa gens ni mica, ben al contrari, i que, per altra banda, hem tingut i continuarem tenint una actitud de recerca al màxim possible d'aquest acord amb totes les forces polítiques, com els fets demostren, com, simplement, la simple lectura del *Diari Oficial* o d'aquesta llista que tinc al davant posa de manifest d'una manera indiscutible.

Bé, vostè ha fet una referència al pacte cultural. El pacte cultural és un pacte entre institucions. Se'm podrà discutir —si es vol en el Parlament, òbviament— que res queda fora de les possibilitats de discussió del Parlament, però això és un pacte entre institucions. No és un pacte parlamentari, i no és un pacte, tampoc, entre partits polítics; és un pacte entre institucions i, a més —concretament nosaltres, i ens sembla que als altres *partenaires*, els altres participants del pacte, també—,

volem que sigui un pacte entre institucions. Se'n pot parlar on es vulgui, però això és i ha de ser i volem que sigui un pacte entre institucions, perquè no tindria sentit el pacte cultural, plantejat d'una altra manera.

Vull aprofitar-ho, també, per contestar —que abans no ho he fet al senyor Barrera, quan ha parlat d'aquest tema— que els objectius fonamentals del pacte cultural és, per una banda, aconseguir sumar esforços de les grans institucions culturals del país que puguin, realment, fer tot l'esforç per tal de posar la nostra cultura al més alt nivell possible, des del punt de vista d'estructures, d'infraestructures, d'instruments, de logística, per dir-ho així, i, també, des del punt de vista, diguem-ne, més pròpiament i estrictament intel·lectual, que per això el segon objectiu és planificar el creixement de la infraestructura cultural i que, a més, hi ha un tercer punt —i aprofito ara per contestar el senyor Barrera— molt important, i és evitar —i vull subratllar-ho, almenys des de la perspectiva de la Generalitat—, això és un objectiu molt important, aquesta intervenció indiscriminada del Ministeri a Catalunya. Aquesta intervenció del Ministeri, doncs, utilitzant una institució o una altra, o una altra, i a més —i ho dic amb tota rotunditat—, mirant algunes vegades —potser inconscientment, no pas amb voluntat expressa— de veure si amb els diners que ells tenen —i que no haurien de tenir tant— aconseguixen dividir-nos. Aquest és un dels objectius del pacte cultural, dit amb tota rotunditat.

Jo crec que aquest és un pacte ja no per discutir-lo gaire. Ho crec sincerament, és un pacte per firmar-lo, però, en tot cas, no volia deixar passar —havent vist que hi havia una segona intervenció sobre el pacte cultural—, no volia deixar de fer-hi una referència, perquè he de dir-los que la Generalitat, el Conseller i el President i el Consell Executiu, realment desitgen i esperen que aquest pacte cultural serà dintre de molt poc una realitat.

No intervindeu gaire en aquesta permanent al·lusió que es fa, que el Govern de la Generalitat, doncs, intenta viure sobre la base del greuge permanent i del greuge comparatiu... Escoltin, jo, em sembla que, després dels nombres d'ahir, i de tantes altres coses que es podrien dir, aquesta és una acusació que no se'ns pot fer.

Per altra banda, jo he de dir que, des del punt de vista del que en podríem dir «les meves actituds» personals, fins i tot, però també del Consell Executiu, actituds de fons davant aquest tema, és que els pobles només van endavant a través del seu esforç.

Com vostès saben, aquesta és una referència, és un *leitmotiv*, una mena de tornada constant dels meus discursos, i també és —i encara ho vaig a fer dues o tres vegades, i no tindria pas inconvenient a tornar-ho a llegir— una apel·lació a allò que en podríem dir l'autocrítica, una referència constant al poble de Catalunya, a la nostra responsabilitat, des de l'enveja —que en parlava ahir, per exemple— fins, de vegades, la nostra incapacitat de trencar segons quins sostres. La referència a l'autocrítica o, dit d'una altra manera, jo en podria dir l'examen de consciència; aquesta és una referència constant dels meus discursos, i aquella idea que els pobles que s'habituen a pensar que el fonamental és parar la mà i passar la bacina, aquests són els pobles que, evidentment, no van endavant.

Ara, el que passa, espero que ningú em dirà que, en canvi,

no tenim no solament el dret, sinó l'obligació de reclamar, de poder comptar, de cara a aquesta actitud d'autosuficiència, és a dir, de tirar endavant nosaltres, pel nostre esforç, amb aquells mitjans mínims, sense els quals, si no els tinguéssim, realment no podríem fer la feina mínima que el progrés general del país necessita.

Una altra cosa, senyor Gutiérrez Díaz : Miri, jo no crec, sincerament... Crec que no és cert el que vostè afirma que a Catalunya no hi ha, per dir-ho així, pols econòmic, que hi ha una situació de gran reculada econòmica. És cert que nosaltres hem passat —i això no es nega gens ni mica, jo hi insisteixo constantment— una crisi econòmica fortíssima, a causa de moltes coses; algunes, doncs, a causa del caràcter industrial de la nostra economia, altres, a causa de la fragilitat de moltes de les nostres estructures, estructures industrials, estructures financeres i estructures de serveis, moltes coses.

És cert que nosaltres hem passat una crisi tremenda. També és cert que Catalunya és un país que, molt sovint, lluita, és a dir, té, a l'hora de determinades decisions molt transcendents, poc suport polític, i això podríem començar per dir que és culpa de la Generalitat, i una mica culpa de tots nosaltres, i que, per tant, doncs, aquelles actuacions, altes actuacions, grans actuacions, de gran abast, que es fan des de l'Administració central, a nosaltres ens han tocat poc.

Amb l'excepció de la indústria tèxtil —que va ser obra del Govern anterior, és a dir que, del Govern socialista, no hem tingut cap mena de comprensió en cap sector industrial important—, amb aquesta excepció, de fet, la reconversió industrial, la transformació —perquè allò no era ni solament reconversió— de la nostra indústria, l'ha fet el país solet. I, evidentment, amb uns costos tremends.

Ara, dir que avui, en bona part, aquesta transformació, aquesta reconversió no s'ha fet, i que el país avui no està recuperant el pols econòmic, a mi, personalment, em sembla excessiu; almenys, no concorda amb la visió personal meua —que, naturalment, és limitada, però que és molt directa i bastant extensa—, no concorda amb aquesta visió, no concorda amb les dades estadístiques que tenim.

No fa gaire dies, el Departament d'Indústria va adreçar a la premsa una informació sobre el que havien estat, durant el primer semestre d'enguany, les inversions a Catalunya per a noves empreses i per a ampliacions d'empreses, i el que això significava de llocs de treball nous. I li he de dir —comparat amb tot l'any 84, i amb el primer semestre del 84— que les dades no eren falagueres, no eren per engrescar-se, però eren en conjunt unes dades positives.

Li he de dir que els informes interns de la banca general —o, almenys, d'alguns bancs que han tingut l'amabilitat de fer-me'ls arribar—, no les informacions públiques, sinó els informes que tenen els presidents i els consellers delegats d'alguns dels grans bancs espanyols, tampoc no coincideixen amb la seva visió.

He de dir, en aquest cas, que jo tampoc no coincideixo de vegades amb la d'ells, perquè donen una visió més optimista de Catalunya de la que jo crec que hi ha, però, en tot cas, sàpiga que la gran banca no coincidiria —vostè dirà : «Home, és clar, que no coincidiria» (*rialles*)—, però, en darrer terme, potser, a l'hora de les anàlisis, a l'hora, diguem-ne de les xifres estadístiques, de la demanda de crèdits, de la demanda d'assessorament

de tot tipus, la informació que rebem a través d'aquest conducte no és, diguem-ne, extraordinàriament positiva, però està per sobre de la mitjana i amb tendència a la millora.

Aquí hi deu intervenir el tema de l'economia submergida, també, en certs aspectes —segur que sí—, i moltes altres magnituds que s'escapen una mica del que en podríem dir els estudis estadístics en el sentit més estricte del mot, però, de tota manera, en darrer terme el resultat és més aviat positiu.

I també li he de dir que també donen una valoració positiva de l'actual moment de Catalunya —almenys, del 83 ençà— els informes de caràcter internacional, ja sigui de les institucions internacionals, ja sigui de les grans empreses. Jo, una de les meves tasques —que aquesta no surt reflectida en els diaris, ni convé que hi sigui, ni hi ha de ser—, una de les coses a les quals jo dedico temps és a rebre sempre que puc els representants de les grans empreses estrangeres que operen a Catalunya. I suposo que aquí hi ha una crítica molt fàcil a fer, que a mi també em serà —si cal— enormement fàcil de rebatre, però, en tot cas, aquesta gent, que, com deia jo ahir, és una gent que actua amb fredor i que això de Catalunya, per a ells, no és res més que un punt en el mapa, i que la llengua catalana, i que Guifré el Pelós evidentment no tenen cap importància per a ells, està fent en aquests moments una valoració de Catalunya positiva. L'està fent positiva des d'aquell punt de vista que hem dit algunes vegades —i que no és que sigui la visió única ni principal, ni més engrescadora que a mi m'agradaria donar del país, però que, en darrer terme és positiva—, des del punt de vista de Catalunya com a lloc d'aterratge; és a dir, com a lloc que pot rebre, doncs, inversió estrangera i amb un bon entorn i amb capacitat d'anar endavant i amb els serveis que es necessiten, i amb la indústria auxiliar que cal a les grans empreses, que en aquest sentit, Catalunya és molt superior a qualsevol altre indret d'Espanya.

Evidentment, en realitat, tenim molta sort d'això, perquè, de fet, ens permet, doncs, superar certs *handicaps* que, d'altra manera, potser tindríem. I que consti que no em refereixo al Ministeri d'Indústria, amb el qual nosaltres hem tingut —i sobretot, tenim, en aquests moments, la Generalitat i Catalunya en general— una bona relació.

Passant a un altre tema dels que vostè ha plantejat... Ah, sí! Diu: «Oh, vostès, bàsicament donen subvencions i ajuts...» Senyor Gutiérrez Díaz, és que això és la nostra política. És clar que sí.

Primer, ho fem així perquè ho volem fer així —ja li explicaré per què—, i, segona, ho fem així perquè, probablement, si ho volguéssim fer d'una altra manera, tampoc no ho podríem fer, però tingui present que nosaltres sortim de la base que Catalunya és un país que va endavant, econòmicament parlant i també en les altres coses, gràcies a la seva capacitat d'iniciativa, que la inversió pública, a Catalunya, significa el 12% de la nostra economia, i el 88% és inversió privada i que, per tant, Catalunya anirà endavant en el grau que l'empresa privada a Catalunya vagi endavant.

Faig totes les excepcions que vulgui, i sobretot, una: ja saben que jo sempre dic que, quan parlo de la SEAT, li faig una referència positiva i una reverència, perquè, efectivament, el que la SEAT ha significat —i a través de la SEAT, en aquests cas, l'INI— per al desenvolupament econòmic de Catalunya d'ençà dels anys cinquanta, ha estat molt i molt i molt impor-

tant, i això sempre s'ha de dir, però, després de dir això, continua essent això: un 12% i un 88%.

Per tant, amb la poca capacitat de què després parlaré, que nosaltres tindríem, de fer —i que tenim, i que s'ha demostrat en la pràctica, quan ho hem intentat, i després ho explicaré— segons quin tipus de programació, ei!, una programació que servís per després actuar; si del que es tracta és fer una programació d'arbitrista, una programació teòrica, per posar-ho després en un arxiu, i... Això, naturalment, estem en capacitat de fer-ho, perquè afortunadament tenim serveis d'estudis, tenim economistes de gran competència, tenim gent molt qualificada... Però, programació sobre la realitat del país, i sobretot tenint en compte el que en podríem dir els mecanismes, les lleves, els pedals i els volants que nosaltres podem utilitzar per conduir l'economia, aleshores, això ja és més limitat. De tota manera, també ho hem fet; després li ho explicaré.

Però és que, malgrat això, el que hi ha és que nosaltres, efectivament, creiem que, el millor que podem fer per ajudar a tirar el país endavant és donar suport —suport logístic, suport econòmic, en allò que podem, suport en la gestió, suport en el consell, en l'assessorament, en el contacte dintre i fora del país, etcètera— a les empreses del país.

I, efectivament, fem subvencions i ajuts. A què? Doncs, a les empreses, per allò que dèiem ahir, perquè introdueixin la microelectrònica, perquè... O a les cambres de comerç, perquè, si un dia, doncs, hi ha d'haver una emissió que vagi a la Fira de Montreal i no hi pot anar, que hi pugui anar, etcètera.

Per tant, subvencions; subvencions a les empreses i subvencions a les corporacions, a les cambres, per exemple, entre altres coses.

Subvencions també en el sentit —i vostè ha parlat d'abaratir el diner: és una cosa que no està al nostre abast, vostè ho sap perfectament—, però sí que podem fer dintre de les nostres possibilitats —i ho fem—, el que sí que podem fer és donar diners per tal de rebaixar el cost del diner, i això també ho estem fent. Naturalment, a qui? A les empreses; òbviament, a les empreses. O bé, quan jo ahir parlava de la política de subvencions i avals als regadius; a qui? De vegades són entitats públiques, però moltes, moltíssimes vegades, evidentment, són comunitats de regants, comunitats de privats. O bé, a les estacions d'esquí; d'estacions d'esquí, n'hi ha de tota mena, evidentment, però, bàsicament, moltes d'elles privades, altres no, algunes són de la mateixa Generalitat. Les estacions d'esquí; perquè evidentment subvencionar-les és mantenir viva una font de riquesa i de creació de treball decisiva per a algunes comarques. O el mateix val per als ports esportius; o el mateix val, per exemple, quan es tracta d'estimular la creació d'algunes institucions que no podem fer nosaltres sols, per exemple, tota la introducció de la tècnica del CATCAM, a través de la universitat, concretament de la Politècnica; això ho han de fer ells amb subvencions nostres a privats, a públics, a semipúblics, el que sigui, però, evidentment, aquesta és la nostra política.

Per tant, a mi no em preocupa gens que vostè em digui «vostès no donen subvencions i ajuts». Sí. Primera, perquè, de fet, bàsicament a efectes pràctics, és el que podem fer realment; segona, perquè això respon perfectament amb el que és l'estructura econòmica i social de Catalunya, i, tercera, perquè això respon a la nostra filosofia política. Aquest país, el tirarà

endavant la gent que realment arrisqui, que generalment, doncs, tingui aquell esperit emprenedor, que dèiem ahir, i aquests són els qui nosaltres hem d'ajudar.

Que fem o no fem programació? Sí que en fem, n'hem fet més d'un de programa i un d'ells, per exemple, ha estat el PDR, que se'n diu, que per cert ha estat entrat en aquest Parlament i que serà objecte d'un debat en Comissió, suposo que en un futur no llunyà. El que passa, no ens enganyem, és que nosaltres —i això també els passa a molts Estats, entre altres l'Estat espanyol—, que resulta que en la pràctica, després aquests programes de programació queden absolutament despenjats de la realitat i, evidentment, en el nostre cas, hi quedarien encara més. De tota manera, els programes hi són i estan no solament a la seva disposició, sinó que em deia ara mateix el Conseller que d'una manera molt immediata, amb molt de gust per part nostra, d'altra banda, doncs, hi haurà un debat en Comissió —amb molt de gust per part nostra, perquè és un programa que està ben fet i perquè jo crec que serà útil per conèixer més la realitat del país, i amb una mica de disgust perquè a Madrid no n'han fet cap cas. Però, en fi, en això ara no hi insisteixo gaire perquè després em diran que faig victimisme, però, en realitat, a Madrid no n'han fet absolutament cap cas. Però, de tota manera, es podrà discutir aquí.

Finalment, li hauré de dir, com a últim punt, que... —sí, aquest sí que serà breu— : miri, senyor Gutiérrez Díaz, jo em proposo no avançar el debat sobre l'organització territorial en aquesta instància, en aquest moment. Aquest és un tema que no el podem parlar així, diguem-ne, a cuita-corrents, així, diguem-ne, de passada, no podem dir de passada, doncs, que nosaltres farem fer la província única sense analitzar ben a fons la Constitució i, a més, les possibilitats i les actituds del Govern central i de la majoria. En fi, aquest és un tema del qual en parlarem en el seu moment i no pas deu minutets, sinó segurament molts dies seguits en un debat que, amb tota seguretat, en tots els nivells i en totes les instàncies, serà molt repicat.

I l'última cosa que em descuidava : el finançament dels ajuntaments, senyor Gutiérrez Díaz. Certament, el Govern de la Generalitat i aquest Parlament s'han de preocupar del problema del finançament dels ajuntaments. De cara a qualsevol acusació, aquesta clàssica de victimisme i de queixar-se abans d'hora, i de posar-se la bena abans del cop, etcètera, m'agrada recordar que els alcaldes, avui mateix els diaris expliquem com la Federació de Municipis i l'Associació tenen una actitud tan crítica com la nostra envers el Pressupost del Govern. Però, per tant, nosaltres tenim la responsabilitat —el Parlament i l'Executiu— de fer tot el que puguem perquè això en general, i d'una manera molt especial, un problema molt difícil que tenim, que és en determinats aspectes que fan referència a l'Ajuntament de Barcelona, que està suportant unes càrregues que no hauria de suportar, de tot això n'hem de parlar.

Ara, hi ha una diferència respecte del que diu vostè i del que dic jo; això n'hem de parlar al marge del finançament autonòmic. El finançament autonòmic fa —com diu la paraula— referència al finançament de l'autonomia. L'autonomia és una institució d'estat, no és una institució d'administració local. Nosaltres ja ens hem trobat a través de tot el procés d'aquests últims anys encapçalant la reivindicació econòmica de les comunitats autonòmiques de règim comú, per dir-ho així, en

una situació políticament inconfortable, amb un interès relatiu de vegades per part d'algunes d'aquestes altres comunitats, i ens hem trobat de capdavanters d'una causa difícil, que no és ben bé en molts aspectes la nostra causa. Hi ha dos tipus d'autonomia : la de règim foral, que té la seva via, evidentment molt més bona, i després nosaltres, havent de defensar el nostre finançament i el finançament de la comunitat autonòmica, la que sigui, la que tingui menys consciència autonòmica també. No volem, a més, haver d'afegir en aquesta discussió el finançament de les administracions locals. Ho defensarem tant com calgui, des del Parlament, des de l'Executiu, amb tota la força política que puguem, però aquest és un altre tema. No podem barrejar els temes.

I res més.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable senyor President. L'Honorable senyor Diputat Gutiérrez. Senyor Gutiérrez, té la paraula per fer ús del seu torn de rèplica de deu minuts.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo crec que el Molt Honorable senyor President en les seves primeres paraules reconeixia —en el que jo en diria una autocrítica i ell un examen de consciència— una participació minsa del seu Govern en l'activitat parlamentària i jo diria molt escassa de la seva pròpia persona.

Jo no voldria reblar el clau; em sento satisfet que el senyor President hagi fet examen de consciència i tingui propòsit d'examinar, però, si més no, voldria recordar que des del 29 d'abril del 84 el senyor President ha pujat tres vegades a aquesta tribuna. A mi em sembla que això no és bo per a la seva pròpia autoritat però, fins i tot, per al desenvolupament del diàleg i el seguiment dels esdeveniments al Parlament. Massa sovintejadament els Grups parlamentaris hem de conèixer l'opinió del senyor President a través dels mitjans de comunicació, pels seus discursos fora d'aquest Parlament. Per tant, esperem que això sigui així, que el propòsit de redreçament es converteixi en una realitat i puguem fer d'aquest Parlament un lloc de diàleg planer, quotidià, directe, distès i efectiu.

On el senyor President ha començat el seu desacord amb la meua exposició ha estat quan ha dit que sí, que ell, el seu Govern, el seu Grup parlamentari, tenen voluntat de consens, i ens ha recordat aquestes trenta lleis. De nou, s'ha tornat a oblidar de la Llei de dissolució del Parlament, que la vull tornar a posar sobre la taula i preguntar si hi ha una explicació per haver trencat el consens parlamentari, institucional en l'aprovació d'aquesta llei.

Però, en fi, jo podria també repassar les trenta lleis i exposar totes aquelles en les quals el corró ha obert perspectives a l'activitat legislativa, començant per lleis tan importants com els Pressupostos del 84 i els Pressupostos del 85. I és clar, aquí, com la nineta dels ulls, es treu la Llei de la Funció Pública, i és veritat, és una llei consensuada, però és una llei que ja havia sofert els seus retalls a Madrid, és a dir, aquí hem hagut de discutir ja coses passades pel sedàs, això que tampoc ho oblidi ningú a l'hora de valorar les possibilitats de consens.

Senyor President, vostè m'ha parlat del pacte cultural, i ha dit «el pacte cultural és un pacte entre institucions». Bé, jo no crec que la relació entre institucions —i, de fet, aquí hem discutit altres relacions entre institucions— no hagi o no pugui

ser objecte del debat i la reflexió en aquest Parlament, quan en aquest Parlament no s'ha fet cap debat monogràfic sobre política cultural, i ens trobem que se'ns parla, amb tota l'ampullositat que això representa, d'un pacte cultural sense que aquest Parlament hagi fet un debat sobre política cultural, i sense que tinguem un llibre blanc sobre les dotacions d'infraestructura cultural a Catalunya. Aleshores, nosaltres reclamem aquest debat i la necessitat que el Parlament pugui definir-se sobre els seus continguts i des de la responsabilitat que en qualsevol relació institucional pot correspondre legítimament al Parlament.

Miri, senyor President, jo no disminueixo ni en un mil·límetre totes les dificultats que planteja l'actitud antiautonòmica del Govern del PSOE, del Govern del senyor Felipe González, i aquestes qüestions —li dic directament al senyor Felipe González—, quan impliquen el Grup del PSC, ens discutim amb el Grup del PSC, però, senyor President... —quan dic directament òbviament vull dir directament d'una manera genèrica, perquè tothom ha sobreentès que jo no tinc cap relació directa amb el senyor Felipe González; com que era una obvietat no ho havia aclarit per no gastar temps, però, en tot cas, he sentit un rumor a la Cambra i vull que les coses quedin clares, no tinc cap fil directe amb el senyor Felipe González, però vull dir que, encara que sigui d'una forma indirecta, li diem al senyor Felipe González, i quan tenim diferències amb el PSC—, però, del que es tractava és de ressaltar que ahir, en el seu discurs, vostè va estar abrandadament i en alguns moments brillantment reivindicatiu durant el 90% de la seva exposició i va deixar un 10% del seu temps per parlar-nos de la política econòmica, de la política cultural, de la política social... Això, senyor President, en una reunió que representa que anem a debatre l'acció de govern i les perspectives de futur, és una qüestió a ressaltar, i quan es col·loca això com la qüestió que ocupa el 90% de la nostra reflexió és natural que nosaltres cridem l'atenció sobre la resta. Què vol dir la resta? Com s'ha governat Catalunya, com creiem que s'ha de governar Catalunya i com se'ns proposa o no se'ns proposa que es governarà Catalunya. Perquè quan plantejem que hi ha un bloqueig polític i aleshores en fem d'això, doncs, un subratllat emfàtic, cal també que diguem si és veritat o no, senyor President, que hi ha tres lleis fonamentals, la Llei de Bases de Règim Local, la Llei Orgànica Electoral —que no se'n va aprovar el recurs— i la Llei de la Funció Pública que han estat negociades per Convergència i pel PSOE. Escolti, aleshores, quin bloqueig és aquest? Se'ns han bloquejat totes les màquines, senyor President? Naturalment, perquè és molt proc creïble el seu bloqueig quan, senyor President, vostè està negociant amb el Govern del PSOE coses tan importants que impliquen els continguts autonòmics.

I, senyor President, miri, la situació econòmica. Jo ja l'he sentit parlar a vostè aquí amb entusiasme de la locomotora nord-americana, de l'economia intersticial, amb molt d'entusiasme, que, per cert, en aquell moment va portar a aquesta tribuna un Diputat a una intervenció irònica i crítica —que no sé si en aquests moments faria, perquè de possibilitats de pujar a aquesta tribuna en té—, l'he sentit parlar de moltes coses, però del que jo estic parlant és d'un pla d'acció econòmica a Catalunya, d'un saber com està articulada la nostra proposta econòmica a Catalunya. I això, senyor President, no s'ha discutit i no s'ha debatut aquí. I, és clar, podem començar a intercanviar

xifres, senyor President, i aleshores vostè em diu «no, no, les xifres que em donen els grans bancs són xifres que sembla que la cosa a Catalunya marxa», i jo dic «bé, però el 56% dels passius corresponen a Catalunya», jo li dic «ah, senyor President, resulta que el creixement del producte interior brut a Catalunya és inferior al general, a l'estatal», i vostè em diu «oh, si inverteix en regadius...», i jo li dic «miri, doncs, en l'anuari estadístic de Catalunya del 84 es diu que en quatre anys s'ha passat de 7.774.000 ha de secà a 786.000, mentre que en aquest període, de regadiu, es passava de 262 a 258; aleshores, el ball de les xifres immediatament comença. No, no! El que jo dic, senyor President, és que no hi ha un pla d'acció econòmica. I, quan jo dic «abaratar el diner», sé que això necessita la creació —entre altres coses, a més a més dels subsidis indirectes amb els quals, objectivament concedits, podem estar d'acord— d'un sector públic financer.

Però nosaltres, aquí, hem reclamat reiteradament, per dues vegades, la creació d'un sector públic financer català : quan la fallida de Banca Catalana i quan els bancs de RUMASA, molt concretament, l'Atlàntic. Aleshores, per a nosaltres, aquesta també significa una acció política de fons, que subratllem aquí i que creiem que no està en l'esperit del senyor President.

I, a l'últim, senyor President, la qüestió dels ajuntaments. Miri, senyor President : els ajuntaments també són Administració de l'Estat, i amb una visió global d'un projecte per a Catalunya que compregui el finançament, l'ordenació territorial i administrativa, nosaltres entenem que ens correspon també la nostra acció global comuna —no sols solidària, sinó comuna—, amb la situació dels ajuntaments en aquesta conjuntura i en la perspectiva de futur.

I deixi'm que acabi dient-li que la seva generositat de consens arriba tan lluny que ens parla, com a consensuada, d'una llei que està en tràmit encara, com és la Llei de Policia; aquesta està en tràmit, encara. No en tenim coneixement; quan en tinguem coneixement, ja veurem si podrem o no podrem consensuar; esperem que vostè no s'hagi col·locat només en el moment del tràmit de la Llei, sinó en la voluntat de solucionar-ho.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable orador. Hi ha una nova intervenció? *(Pausa.)* Bé. Aleshores, podem passar a la intervenció del Portaveu del Grup parlamentari Popular, al qual tinc el gust de donar la paraula. L'Illustre Diputat senyor Jordi Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, com ja s'ha dit anteriorment, el Reglament d'aquesta Cambra atribueix al debat sobre l'orientació política del Consell Executiu una importància fonamental en ordre a garantir l'impuls i el control que correspon al Parlament sobre l'acció política i de govern. I vostè, senyor President, ens va parlar a bastament ahir dels problemes que pesen sobre l'autonomia catalana, de les pressions que reben del Govern central, dels atacs que, segons vostè, sovint ens fan des de l'Administració central, i dins aquest capítol, ens va parlar extensament de la situació financera.

Nosaltres podem estar d'acord amb bona part de la seva intervenció, i compartim la seva preocupació; tanmateix, hem de dir que, després del seu discurs, sabem bastant més del que

sabiem abans sobre finançament autonòmic, sobre la situació de l'Estat de les autonomies i sobre la societat civil catalana, però sabem molt poca cosa més de l'orientació de la política del Consell Executiu —i dic «de l'orientació de la política», i no de l'obra de govern, qüestió fonamental a la qual vàreu dedicar vuit minuts exactes de l'hora i cinquanta minuts que aproximadament va durar ahir la seva intervenció.

I és això, precisament, el que ens permet d'afirmar, com a primera conclusió, com a balanç provisional d'entrada, que el seu discurs d'ahir és un discurs incomplet. En quin sentit diem que és un discurs incomplet? Penso que el sentit és prou clar: vostè va parlar ahir massa poc de l'orientació política del Govern, centrant, en canvi, la seva intervenció en els condicionants i els obstacles que aquesta política ha de superar per tirar endavant, i això —ningú no ho posa en dubte— és important, però tot i essent-ho, no pot arribar a substituir el veritable objecte d'aquest debat de política general.

Hem parlat d'acords respecte a la seva intervenció; un d'aquests primers acords, sens dubte, està en el tema del finançament autonòmic. I volem dir que hi ha en tot el plantejament de l'opinió pública de la qüestió del finançament autonòmic un greu error del Govern de l'Estat, que volem denunciar aquí públicament.

Se'ns diu que el Govern està compromès en una política de contenció del dèficit públic, i que és l'actitud insolidària i egoista de les comunitats autònomes allò que dificulta l'èxit d'aquesta política. Per a nosaltres, això és radicalment fals. Nosaltres —i parlo com a opció política, la Coalició Popular—, és un fet públic que hem dit un miler de vegades que el problema més greu de l'economia espanyola és el dèficit públic; la solució que se'ns proposa ens sembla, però, inacceptable, almenys, per quatre motius: primer, es tracta de resoldre un problema de dèficit en els Pressupostos Generals de l'Estat —no del problema del dèficit de la Generalitat, que també hem denunciat, però que és qüestió diferent—; és lògic, doncs, que la càrrega del servei del deute, per cobrir el dèficit, o la càrrega de la seva reducció, caiguin sobre l'Administració que ha creat aquest dèficit. Per dir-ho directament: el dèficit l'ha de pagar qui el crea.

Segon. A tot això s'afegeix una consideració incontestable: els instruments de contenció del dèficit, els capítols fortament generadors de dèficit —reconversió, càrrega social, transferències i subvencions, etcètera— estan sota l'autoritat de l'Estat, com també hi estan els mecanismes per atendre el finançament del dèficit. La política de dèficit públic és un instrument de la política econòmica general i, com a tal, competència del Govern de l'Estat; no pot sorprendre ningú que considerem també aquí que el Govern central ha d'estar a les dures i a les madures.

Tercer. Tenim una tercera raó per rebutjar el plantejament del Govern central —i és una raó que compartim amb algun destacat representant de la majoria socialista, com pot ser l'Alcalde de Barcelona— i és la diferència i la confusió consegüent que hi ha —confusió conceptual— entre dèficit de l'Estat i dèficit públic. Dèficit públic és la suma del dèficit corresponent a totes les administracions públiques; dèficit de l'Estat és el dèficit corresponent a una d'aquestes administracions públiques: l'Administració de l'Estat, que, sens dubte, és l'Administració més important i que ocasiona el dèficit més important, però,

evidentment, no és el mateix que el dèficit públic. Endossar, en conseqüència, el dèficit de l'Estat a les corporacions locals o a les autonomies implica traslladar de mans la solució del problema, però no resoldre el problema.

Quart. Em permetran que, abans d'entrar en la consideració de la nostra quarta raó, remarqui que —respecte a aquest punt, de diferència conceptual entre dèficit de l'Estat i dèficit públic, sens dubte important— hi ha hagut un canvi substancial en la posició del Govern que vostè, senyor President, presideix.

El 29 de març el Conseller Cullell ens deia, informant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, que el Govern de la Generalitat acceptava la necessitat de contribuir a la contenció del dèficit de l'Estat; més tard, el 20 de setembre, canviava el seu discurs dient que això no era acceptable; creiem que la rectificació és oportuna, i que el seu criteri —el criteri actual— és el correcte, i ho creiem perquè la millor contribució de les autonomies a la contenció del dèficit, és demanar que, quan es facin les transferències, es desmuntin paral·lelament els serveis de l'Estat, evitant la duplictat de les despeses.

El Pressupost de l'Estat de l'any 1985 és un bon exemple del que diem; en ell, en el Pressupost del 85, els Capítols I i II, és a dir, personal i compra de béns i serveis, s'incrementaven al voltant d'un 10% respecte a l'exercici anterior, quan en aquell mateix període s'havien fet transferències per un import de centenars de milers de milions de pessetes a les autonomies.

Doncs, bé, per tot això, considerem que és improcedent demanar-nos ara una contribució autonòmica a la contenció del dèficit i que, en negar-la, no incorrem gens en insolidaritat o en actituds egoistes, sinó que demanem allò que, en justícia, ens correspon.

Fixada aquesta primera posició del nostre Grup respecte a aquesta qüestió —que és una qüestió sens dubte importantíssima en aquests moments—, vostè, senyor President, ahir ens deia que hauríem d'acudir a un endeutament per valor d'uns 25.000 milions de pessetes, només per mantenir els serveis de la Generalitat al mateix nivell que l'any 1985. Què vol dir, senyor President, aquesta opció? Pensa vostè que el deute emès serveix al finançament directe dels serveis i no, d'acord amb les previsions legals, al finançament d'inversions? I, sobretot, és vostè, senyor President, conscient que aquesta opció treu bona part de la seva força a la proposta que ens fa de demanar unitàriament, i amb tota fermesa, la seva entrada en vigor a partir de l'any 1986 —em refereixo al sistema definitiu de finançament?

Nosaltres, a aquesta alternativa, no podem respondre més que d'una manera: no volem l'increment incontrolat del deute. No volem que es retornin serveis, ni que es disminueixin; volem un finançament just i suficient per a la nostra autonomia. I, arribats a aquest punt, cal reflexionar sobre si la metodologia de l'acció portada a terme ha estat encertada, i això ho haurem de mesurar, també i sobretot, en funció dels resultats obtinguts.

Es va dir «no» al percentatge ofert, i ara hem d'anar a rebre el finançament per la via de la secció 32, que tots sabem que és un camí que, a més de donar-nos menys ingressos, ens ocasiona problemes addicionals de gestió, en forma de tensions de tresoreria. Això, ho saben vostès i ho sabem nosaltres, per l'experiència que tenim dels nostres companys que estan governant a les Balears.

Donem per bona, això no obstant, aquesta posició, perquè entenem, sincerament, que una defensa ferma dels principis, tot i que sigui a un cost important, és necessària per poder negociar amb l'autoritat moral que comporta saber-se ple de raó. Però el que és cert és que, en aquests moments, el compromís més o menys oficial del Govern és el d'arribar a un nou sistema de finançament abans del 31 de desembre d'enguany, però que no tindria una aplicació fins a l'exercici pressupostari del 87.

I què és el que vostè, senyor President, ens ofereix per sortir d'aquesta situació, que, sens dubte, portaria la Generalitat a un bloqueig econòmic en el proper exercici? Fonamentalment —no únicament, però sí fonamentalment—, que donem suport, al nivell parlamentari de les Corts Generals, a l'anomenada «esmena a la Comissió Mixta». La veritat és que aquesta solució —tots ho sabem— no ens porta enlloc, si no hi ha un acord previ a nivell d'executius, entre el Govern que vostè presideix i el Govern central. Tenim l'experiència dels debats parlamentaris en aquest sentit.

I aprofito aquest moment per fer referència que potser la creació del clima adequat per arribar a una negociació útil en aquest sentit, entre els dos executius, per crear aquest clima no és, potser, la millor actuació la d'anunciar una possible mobilització l'any que ve, prejutjant el que pot ser el disseny final de l'autonomia que pot tenir Catalunya.

Nosaltres, en tot cas, voldríem tornar a cridar l'atenció de la Cambra sobre el fet que algunes de les millores que, bàsicament, contempen aspectes econòmics i que són reivindicades pel seu Govern davant el Govern de l'Estat, haurien d'haver estat exigides en altres moments processals, i no es va fer així a causa del sentiment d'urgència, potser, amb què el seu Govern va conduir la negociació de les transferències —urgència que els va portar a acceptar determinades valoracions sense efectuar prèviament una anàlisi rigorosa del cost econòmic que implicaria, per exemple, l'incompliment dels acords Trias-García Añoveros, a què vostè es va referir ahir, senyor President, amb pèrdua, segons els nostres càlculs, de 92.000 milions de pessetes.

Dit això, també volem cridar l'atenció de la Cambra sobre alguns aspectes de la qüestió no aclarits tampoc de manera suficient. En concret, primer, ¿ens pot explicar vostè, senyor President, com dèiem abans, si el dèficit de 25.000 milions es produirà en matèria d'inversions o si afectarà la despesa corrent?

Segon : ¿ens pot dir vostè, i concretar, en conseqüència, el cost suplementari que significarà per a la Generalitat de Catalunya el fet d'haver votat en contra el percentatge de l'1,516% ofert, passant a rebre el finançament per la via de la secció 32?

En la nostra argumentació, com veuen vostès, senyores i senyors Diputats, no falten gens ni mica responsabilitats a l'Administració central. Però no podem parlar només de l'enemic exterior, obviant el fet que aquí s'ha estirat, segurament, més el braç que la màniga, pensant que al final tot s'arreglaria, i resulta que al final no ha estat així. Perquè és simptomàtic, també, que en un pressupost no fiscal, com és el pressupost de la Seguretat Social —i que finança la sanitat catalana—, estem també en una situació tan delicada com la que estem.

Senyores i senyors Diputats, senyor President, ens trobem, en definitiva, en un debat general en què s'ha de tractar de l'orientació global de la política del Consell Executiu, i és evident que interessa saber, a aquests efectes, quina és la política del

Consell Executiu en ordre a la solució del problema del finançament autonòmic, perquè sense tenir aquest problema resolt, és evident que qualsevol obra de govern posterior està absolutament condicionada.

Això ho acceptem, però no és menys cert que ja s'ha recorregut un camí important en aquesta legislatura i que, en aquests moments, hem de fer balanç del camí començat i, d'altra banda, explorar el camí que pensa tirar endavant, que pensa emprendre el Consell Executiu en l'any polític que comença en aquests moments, ja que cap altre és el sentit que té aquest debat, segons el que preveu el Reglament d'aquesta Cambra.

En aquest capítol, jo vull fer una referència a la incertesa —perquè parlo de l'orientació política del Govern— que planeja sobre la nostra vida política. Aquesta incertesa ja es va posar de manifest en el debat d'investidura de l'any passat, arran de determinades actuacions que tots coneixem, i nosaltres ja vam exposar clarament, aleshores, quin era el nostre parer sobre la possible instrumentalització de la justícia pel poder polític. Però, és evident —i ho hem de dir molt clarament— que aquesta incertesa, creada exteriorment, s'ha vist posteriorment incrementada per vostès, i només per vostès, per la reforma imposada pel seu Govern de l'Estatut Interior de Catalunya, al qual ja s'ha referit abans un altre Grup parlamentari, i que, sens dubte, trenca l'equilibri que va ser pactat per tots els Grups d'aquesta Cambra en la passada legislatura.

I és evident que, com que aquesta reforma no ha estat explicada, quant a la seva motivació, en cap moment, hi ha especulacions de tota mena dintre i fora de Catalunya, quant a la motivació d'aquesta Llei, i a l'ús que es pot fer, des de la Presidència de la Generalitat, de l'instrument que aquesta Llei posa en les seves mans.

Per exemple, fa uns dies, nosaltres havíem llegit als diaris que el senyor Roca deia que no es produirà la dissolució del Parlament de Catalunya en cap situació. Bé, jo no sé si aquesta opinió del senyor Roca és vinculant per al Govern de la Generalitat; no ho sé, però m'agradaria saber-ho, perquè —insisteixo— aquesta incertesa s'ha incrementat, en tot cas, si no s'explica, gratuïtament des d'aquí, i després no ens podem queixar que hi hagi aquesta colla d'interpretacions i d'especulacions respecte d'això. Això ho han fet vostès, i, aleshores, han d'assumir les conseqüències. Nosaltres, concretament, li preguntem, senyor President : ¿pensa, vostè, fer ús de la facultat prevista en aquesta reforma de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu? I, si és així, en quines circumstàncies ho faria?

I en aquest punt tampoc no està de més recordar que, en la seva intervenció d'ahir, vostè afirmava que l'obra de Govern ha estat important i que es recull en trenta lleis aprovades pel Parlament en aquesta legislatura. I jo he de dir que hi ha una confusió important —o hi pot haver una confusió important— quan s'assimila la idea de governar, i sobretot la de governar bé, amb la de legislar, i sobretot legislar molt. Perquè és evident que són coses molt diferents. I, per cert, que, efectivament, com ja s'ha dit, vostè va esmentar diverses d'aquestes lleis, diverses, no va mencionar la més important, que és la Reforma de l'Estatut Interior, simptomàticament. I a més també he de dir que respecte d'aquest punt, no quant a llei aprovada, però sí projecte de llei, més o menys consensuat, ja s'ha dit abans, i ho pensava dir, per això ho torno a dir, jo havia pensat

que ahir, quan vostè, senyor President, parlava que s'havia consensuat el Projecte de Llei de Creació de l'Escola de Policia de Catalunya, era un lapsus absolutament normal i humà, però com que vostè avui ha tornat a repetir-ho, jo he de dir que, pel que fa referència al Grup nostre, al Grup parlamentari Popular, de consens, res. No hem tingut cap tipus de conversa amb el Govern en relació amb aquest Projecte de Llei, Projecte de Llei del qual, si no estic mal informat, acaba el termini de presentació d'esmenes el pròxim dia 11, i que nosaltres estem estudiant, però sense cap tipus de conversa, que, per altra banda, encantats de tenir-la, amb el Govern.

Vostès han negat, per sistema, senyor President, a aquesta Cambra l'oportunitat de realitzar debats sectorials sobre matèries que preocupaven els ciutadans de Catalunya. Ja se n'ha parlat també, i el cas de la sanitat és, sens dubte, un dels més significatius. I vostès demanen fora i dintre de Catalunya, respecte a les minories, un respecte, quan aquí aquest respecte no l'apliquen, perquè a la pràctica estan imposant la seva força parlamentària amb interpretacions de vegades molt forçades del Reglament, i aquí tenim, en aquesta legislatura, algun exemple molt clar respecte d'això.

Senyor President, sincerament, i amb tota cordialitat, nosaltres esperem la seva resposta, però sobretot desitjariem, sincerament, molt especialment una rectificació en aquest comportament, que m'atreveria a qualificar de prepotent, de la majoria que li dóna suport.

La lectura del debat d'investidura de l'any passat i del posterior sobre l'orientació política del Consell Executiu, i la mateixa intervenció del senyor President d'ahir evidencia que el President ha centrat les seves intervencions en la necessitat que el nostre, Catalunya, sigui un país modern, amb un alt grau de benestar, i en el qual el ciutadà sigui al màxim de feliç possible. Això s'hauria d'aconseguir, segons el President de la Generalitat, sobre la base de la innovació, per exemple, el disseny, de la preparació del jovent en els camps dels idiomes, de les llengües estrangeres en general, de la informàtica, i amb l'ajut d'una Administració que, lluny de qualsevol intervencionisme, impulsés i facilités les iniciatives creadores de la societat civil.

Vostè parla, President, de la societat civil i de la necessitat de modernitzar la nostra Administració i, en general, tota la societat catalana. Sens dubte vostè sap que nosaltres estem d'acord amb aquest objectiu, i, per tant, anuncio que pot comptar ja, des d'ara, senyor President, amb el nostre suport en la creació de la direcció general de desburocratització que es va anunciar ahir. I ho dic amb el mateix to refrigerant amb el qual es referia ahir el senyor President, però és que nosaltres anem més enllà i, en la mateixa línia, li proposem que acompanyi la creació d'aquesta direcció general de dues direccions generals més (*rialles*): la direcció general de desintervencionisme i la direcció general de desclientelisme polític (*rialles*), perquè Catalunya, en la Generalitat i també fora de la Generalitat, i, fora de Catalunya, en totes les institucions —això ho reconeixem—, necessita menys burocràcia, però també menys intervencionisme i menys clientelisme polític, i volem que la Generalitat de Catalunya sigui el mirall en què es mirin, dintre i fora de Catalunya, tota la resta d'administracions i institucions públiques. Perquè, aquí, a Catalunya, quina cosa sinó intervencionisme es va fer ja amb les normes que regulen les fires, les cambres i

les caixes. Un article de la Llei de Caixes refusat, fins i tot, pel Dictamen del Consell Consultiu, que era clar, senyor President, intervencionista; el Decret sobre les fires, que impugnà la mateixa Fira de Barcelona, amb dictàmens emesos per professionals del màxim rigor i credibilitat; el Decret sobre cambres, que algunes d'elles impugnaren també, com ho féu el mateix Consell Superior de Cambres. I es pot afirmar, sens dubte, que caixes, fires i cambres són exemples claríssims de la vitalitat de la societat civil catalana, que havia fet una feina ben feta, fins i tot en temps d'intervencionisme polític molt acusat.

En aquests moments del debat, senyor President, nosaltres volem tocar un tema que no se'ns escapa, que és d'una delicadesa extrema, perquè afecta de manera especial sentiments i indueix a afectar sensibilitats. I que sé que molt possiblement nosaltres ens quedarem sols en aquesta Cambra, en la manera d'enfocar-ho, però el toquem perquè la nostra responsabilitat política ens obliga a fer-ho. M'estic referint al tema de la llengua, bàsicament des de la perspectiva de la Llei de Normalització Lingüística en el camp de l'ensenyament, i, ben especialment, els decrets que despleguen la Llei i la pràctica concreta i quotidiana de la seva aplicació.

Sé perfectament que se'ns dirà —i nosaltres hi estem d'acord— que el català ha de ser primat ara, perquè parteix una possible feblesa. Repeteixo, nosaltres estem d'acord en això, hi estem d'acord, però pensem que aquest suport no pot convertir una situació injusta per a uns en discriminatòria i injusta per a d'altres. Nosaltres creiem que el gradualisme en l'aplicació d'aquesta política de normalització lingüística ha de ser una constant, i que aquesta —aquest gradualisme, aquesta constant— és precisament la millor garantia per arribar, sense crispacions i sense generar elements d'insolidaritat, a la Catalunya efectivament bilingüe que la Constitució espanyola i l'Estatut de Catalunya garanteixen i defensen.

Comptin vostès, doncs, amb nosaltres, amb tota fermesa i convicció, per portar plegats un projecte polític i social que permeti que la Catalunya del futur sigui, pugui sentir que, efectivament el català, és la seva llengua pròpia, que no exclusiva, però que, en aquesta fita, s'hi hagi arribat sense imposicions il·legítimes i sense pèrdues col·lectives lamentables, com seria la de l'altra llengua oficial de Catalunya, que és vehicle de comunicació amb la resta d'Espanya i, fins i tot, de moltes altres parts del món. Perquè jo m'atreveixo a dir, amb tota sinceritat i amb tota cordialitat: en la pràctica quotidiana, creu vostè, senyor President, que el seu Govern assegura la llibertat d'elecció als pares de l'idioma vehicular en què s'imparteix l'ensenyament públic a Catalunya? Aquesta normalització afecta també, sens dubte, l'Administració local i l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya, però és la Generalitat, sens dubte, qui té la màxima autoritat política i moral per assenyalar als altres el camí correcte. I, per tant, recolzem que per camins legítims, i no sota amenaça ni coaccions, s'exigeixi de l'Administració de l'Estat que possibiliti aquesta política de normalització lingüística.

I com que tots estem d'acord que la llengua és un dels signes d'identitat més definidors del que és la personalitat d'un poble, no és menys cert, també, que hi ha certs aspectes que defineixen què és la cultura i la tradició també d'un poble, i, en concret, el nostre poble. I dins d'aquests aspectes podríem parlar del dret civil català.

El Conseller de Justícia ha fet manifestacions en el sentit de ser partidari que, sense més ajornaments, es configurés el dret civil català; fins i tot va manifestar que, des del seu punt de vista, la configuració d'aquest dret hauria de ser mitjançant lleis especials. Què s'ha fet, en aquesta línia? Tot i que la promesa està feta, no s'ha avançat gens en aquest camp. Sabem que el mandat legislatiu és per quatre anys, i que només portem un any i mig de legislatura; però, en definitiva, encara no s'ha fet res, i tampoc en aquest debat el President ha anunciat cap tipus d'iniciativa. Nosaltres creiem que, d'una vegada per totes, cal iniciar l'estudi de lleis especials que configuren el dret civil català, perquè entenem que el nostre poble no pot restar sense la configuració del seu dret, que és un dels seus patrimonis més importants. És evident, senyores i senyors Diputats, que un dels objectius del nou Estat de les autonomies dissenyat en la Constitució, juntament amb la modernització i democratització de l'Estat, era i continua essent la projecció d'estructures més operatives i eficaces. Doncs bé, avui estem en condicions d'afirmar, des del nostre punt de vista, molt seriósament, i creguin que ho lamentem, que, pel que fa al sector de la sanitat, no s'ha experimentat aquesta millora.

La solució triomfalista de competències en matèria sanitària per la Generalitat no van ésser acompanyades d'una valoració adequada dels serveis que li van ser, en aquesta matèria, transferits. Vostè, senyor President, ho va recordar ahir. Lamentem, en conseqüència, l'estat en què es troba la sanitat a Catalunya, la qual ens veiem obligats a tillar de negativa, tant des del punt de vista econòmic com assistencial. I no neguem que part de la culpa de la generació d'aquest estat de coses pugui tenir-la el Govern o l'Administració central, potser el socialista i l'anterior, però creiem que no és menor la responsabilitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social, la gestió del qual, insistim, la considerem malauradament negativa.

Les recents disposicions adoptades pel seu Govern que han creat la Direcció General de Règim Econòmic de la Seguretat Social en el Departament d'Economia i Finances traient, en conseqüència, aquesta competència al Departament de Sanitat, és la millor prova que aquesta asseveració és certa.

I sobre aquest punt no volem estendre'ns, en aquest moment, donat que, com és sabut per aquesta Cambra, es tindrà un debat específic o monogràfic sobre la situació de la sanitat catalana, i en el qual, sens dubte, hi haurà ocasió d'aprofundir adequadament en el tractament d'aquests temes; però en tot cas, sí que vull acabar aquest capítol, amb una consideració: un Govern de Catalunya, que no l'encerta en la política sanitària i, per tant, no l'encerta en la gestió de pràcticament el 50% dels recursos de què disposa, és un Govern que no l'encerta políticament.

Vostè, senyor President, parlava ahir de modernització, i, per a nosaltres, modernització vol dir apropar-se a Europa. La imminent incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea té transcendental importància per a tots nosaltres, i és una gran responsabilitat la que recau sobre la Generalitat de Catalunya en ordre a la preparació dels nostres ciutadans, de les nostres estructures socials, econòmiques i polítiques a fi que puguin estar en condicions adequades a respondre aquest gran repte que significa aquesta incorporació.

I Catalunya, sens dubte, viu de manera molt especial aquest repte, donada la seva situació fronterera amb la Comunitat.

Altres regions de la Comunitat ja s'estan preparant per pal·liar, en la mesura d'allò que sigui impossible, les repercussions que la nostra entrada els pugui ocasionar. Hem sabut, per exemple, que les regions veïnes franceses s'estan preparant en el terreny de l'agricultura, a fi de suavitzar els efectes negatius que, per als agricultors francesos, pot tenir la incorporació d'Espanya a la Comunitat. Què estem fent nosaltres, en aquest terreny? Què està fent la Generalitat de Catalunya, senyor President, i de manera molt especial el Patronat Català Pro Europa, per exemple, per preparar els agricultors i els ramaders catalans, a fi que aquesta incorporació no signifiqui un impacte tan negatiu en alguns dels seus sectors, com, per exemple, el lleter, el porquí i el boví.

De la divisió territorial, ahir no ens en va parlar pràcticament, el President; ens va dir, per una altra banda, que esperava que li estiréssim una mica la llengua en segons quins temes, per aprofundir, que és una tàctica molt normal i molt lògica en aquests tipus de debat; el que passa és que avui, en aquest tema ens ha dit que tampoc no ens en parlaria més. I, per tant, ho tenim molt difícil. Però, bé, en tot cas, nosaltres sí que volem dir, molt breument, que evidentment serà molt difícil trobar un consens absolut en aquest tema, perquè jo crec que tota la Cambra —i potser l'opinió pública catalana— coneix perfectament que el plantejament respecte d'això que té la Coalició Popular és la defensa de l'actual divisió provincial i la defensa de les actuals corporacions provincials, i ho diem amb tota claredat, perquè creiem en la bondat d'aquest sistema, sens perjudici que potser n'hi hauria un altre de millor, però que les circumstàncies actuals, no permeten fer un canvi que, amb tota garantia, ens doni una millora de prestació de serveis. Però, en tot cas, sí que vull que quedi clar que nosaltres acceptem clarament i rotundament la comarca, que creiem que la comarca ve a recollir un sentiment profundament arrelat a Catalunya, i que, a més, des del punt de vista de la gestió i l'Administració pública, ve a resoldre el problema d'insuficiència del terme municipal com a àmbit territorial per a la prestació de serveis públics, entesos com de competència local. I, en tot cas, és evident que, com ha dit el President, ja tindrem ocasió de parlar-ne. I vull acabar aquest capítol dient simplement que, tal com ja nosaltres vàrem fer en el debat de la Llei de la Funció Pública, presentarem a la consideració de la Cambra un text articulat en el qual es recolliran els nostres criteris sobre la qüestió de què hem tractat.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, la limitació de temps imposada pel Reglament obliga a resumir, però tres idees volem expressar per acabar: primera, hem escoltat, senyor President, amb molta preocupació la seva intervenció quan feia balanç de la situació de la nostra autonomia. No podem admetre que es prejutgi que el balanç definitiu serà negatiu i que donarà lloc a la mobilització del poble de Catalunya. Aquestes paraules, per a nosaltres, contradiuen el missatge positiu de bona part del seu discurs, fins i tot la fe que vostè va destacar que tenia —i que, sens dubte, creiem que té— en l'Estatut com a eina de treball i en el propi país.

Deixar així la qüestió, amb aquesta impressió negativa, trasllada a l'opinió pública, al poble de Catalunya, una imatge de frustració en la mesura que vostè no dona una solució institucional als problemes que tenim. Aquesta frustració és la llavor del desencís i de la crispació de minories radicalitzades.

Segona. Compartim la seva preocupació per la nostra situació financera. Compartim igualment el judici que fa sobre la involució autonòmica provocada per l'actual Govern socialista. En aquest terreny, senyor President, podeu comptar amb la nostra col·laboració, col·laboració sens dubte lleial, per a totes les iniciatives institucionals que impulsin.

Tercera. El seu discurs d'ahir en aquest sentit, en el seu discurs d'ahir, des del nostre punt de vista, i en aquest sentit hi ha una important contradicció. Amb tot el respecte que es mereix, senyor President, i que és molt gran, permeti'm que li digui que, escoltant la seva intervenció, diria que vostè ens vol advertir que el Govern de l'Estat no és catalanista o que l'actual majoria socialista és fonamentalment i bàsicament jacobina, i, en conseqüència, centralista. Doncs bé, si el Govern de l'Estat és centralista i la seva arrel jacobina, es tradueix en actuacions poc autonomistes, això ens ha de portar a alguna conclusió, i diré quines són les nostres, per acabar. Una, Catalunya i les nostres institucions d'autogovern, en primer lloc, no es poden desentendre de la política de l'Estat, i donar-li l'esquena significa pagar un preu molt elevat. Dos, un projecte polític per a Catalunya ha de construir-se des de la nostra realitat específica, però sense oblidar la dimensió espanyola de la política catalana. Tres, cal definir sense cap mena de dubte, sense doble llenguatge, si el seu projecte polític, si la política del seu Govern, significa la reforma de l'Estatut o es basa en el seu estricte compliment. Jo el suposo, evidentment, conscient que en el Consell Executiu s'hi asseuen partidaris, clarament partidaris, de la reforma de l'Estatut, i la defensen obertament, fins i tot vostè mateix ahir es va pronunciar de forma ambigua sobre aquesta qüestió capital. Ens quedem amb ganes, en conseqüència, de conèixer les seves conclusions definitives sobre aquesta matèria.

I ja per acabar, senyor President, senyores i senyors Diputats, vostè parlava ahir, senyor Pujol, de fe en Catalunya. Doncs bé, de fe en Catalunya, en tenim tots els que estem treballant pel nostre país, i el que volem nosaltres és que Catalunya tingui fe en nosaltres i en les nostres institucions, en la forma de governar-les i en la responsabilitat col·lectiva en aquesta tasca.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Illustre senyor Diputat. El Molt Honorable President vol intervenir?

El Molt Honorable senyor President té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors Diputats, Molt Honorable senyor President, el senyor Fernández Díaz ha començat parlant, si no ho recordo malament, que havia dedicat molt de temps en el meu discurs d'ahir al tema del finançament i potser poc al tema de l'obra de govern. Bé, diferiríem, però de tota manera no vull pas entrar massa en aquesta qüestió. El que li vull dir és una cosa, i és que en aquests moments no tenim problema més important i decisiu que aquest. I que, és clar, fer un debat, un debat important, solemne, un dels debats més importants de l'any, i donar a això un paper que no fos el principal, seria un contrasentit. Absolutament un contrasentit. Per altra banda, com farem obra de govern sense diners? Com farem obra de govern sense resoldre aquest problema absolutament fonamental? En tot cas, la referència a l'obra de govern hi va ser i, evidentment, queda obert que es pugui ampliar en el dia d'avui, si vostès volen,

però torno a dir que el problema important, decisiu, a part del concepte d'autonomia —que aquest també queda pendent—, a part d'aquest, és el del finançament. Nosaltres des de fa temps tenim dos problemes plantejats amb referència a l'Administració central, que són el de concepte d'autonomia —Què és un Estatut? Què és l'Estat de les autonomies? Què és una competència exclusiva?, etcètera— i després l'altre és el finançament.

Vostè ha fet referència al tema del dèficit, i jo estic d'acord amb algunes de les coses que vostè ha dit, però jo voldria aprofitar també per complementar la informació que ahir vaig donar sobre el tema del finançament, perquè es vegi clar què representa això, perquè, per exemple, un dels grans arguments que s'utilitzen actualment és dir : oh, les comunitats autònomes també han de participar en l'eixugament del dèficit. Doncs bé, jo els vull donar... I després l'altre, el que hi ha la mala gestió : gasten molts més que els altres, malbaraten els recursos. Bé. Doncs bé, el que l'any 1981 l'Administració central es gastava en personal, finançament i reposició, cost de reposició dels serveis traspasats, era, posem, 100 —ho poso ara en termes relatius. Molt bé, doncs això l'any 85 es valora..., la valoració que se'n fa avui és de 126,5. De 100 hem passat a 126,5. Aquestes xifres són dignes de ser considerades i analitzades per destruir d'una vegada aquest argument que nosaltres malgastem i els altres estalvien. Amb «Els altres» vull dir l'Administració central. 126,5. En canvi, l'índex de preus al consum, l'IPC, ha pujat a 154,1. Si la valoració d'aquests traspasos es fixés a base d'un tant per cent dels ingressos, que és el que diu la LOFCA, ara la xifra pujaria a 223. I si haguessin augmentat les nostres despeses, aquesta valoració hauria augmentat al mateix ritme que s'ha disparat la despesa pública, la despesa pública que, fonamentalment, és a dir, d'una manera molt principal, és despesa pública de l'Administració central, estaríem a 232. Els ho repeteixo : 100 al 81, 126,5 enguany. 154,1, si fos l'IPC. 223, si fos com un tant per cent dels ingressos, i 232, si les nostres despeses haguessin augmentat igual que les despeses generals de l'Estat. Bé, ho dic perquè els arguments que s'han utilitzat algunes vegades, evidentment, són molt victimistes, però aquestes xifres estan aquí.

Aleshores, un altre punt. Jo no vaig dir, senyor Fernández Díaz, no vaig dir res del pressupost del 86. Jo no vaig avançar res del pressupost del 86, que quedi clar, si vol ho llegirem. Jo l'únic que vaig dir és que entre els 172.000 milions de pessetes, que és l'únic ingrés que tenim fix, de debò, segur —allò que ens diu el Ministre Solchaga : vosaltres sí que aneu bé, perquè teniu la seguretat de l'ingrés segur; només tenim 172.000 milions de pessetes—, doncs, entre això i els 217.000 que tenim aquest any, per arribar-hi —i deixant de banda tot el que és inflació, noves transferències, etcètera—, i suposant, que no és gens segur que s'aconsegueixin aquests ingressos propis de 20.000 milions de pessetes —jo tampoc no m'hi comprometo en aquests 20.000 milions de pessetes d'ingressos propis—, n'hauríem de fer 25.000 per arribar allà. N'hauríem de fer, el que es farà amb el pressupost ja es veurà, ja es discutirà al seu moment. Però és simplement per situar en ordre de magnituds quina és la situació en què ens trobem. I, evidentment, ja sé —li agraeixo que ens ho recordi— que el deute serveix per a inversions, que no serveix per a despesa pública, i que això també és una limitació, això és un fre, suposant que vol-

guéssim endeutar-nos d'una manera molt desconsiderada, un dels frems seria que el deute no serveix per a tot, serveix per a inversions.

La diferència de la pèrdua que representa —i li agraeixo que vostè digui que, efectivament, de tota manera, a la defensa dels principis val la pena de renunciar-hi, és a dir, que no sempre s'ha de demanar caritat, sinó que de vegades s'han de defensar a peu i a cavall els principis, i que a la llarga és el més rendible—, la diferència entre dir que no a la proposta i haver hagut d'anar a raure a la secció 32 és —i em sembla que l'altre dia el Conseller Cullell li ho va dir també— de 170, posem màxim 200 milions de pessetes.

Després, sí, vostè ha parlat del tema de la reforma del dret català. Sobre això li puc dir, li puc avançar que està en curs, en fi, concretament, la Conselleria de Justícia ha convocat un simposi sobre això, sobre la reforma del dret català, en el qual participaran tots els estaments del món del dret —advocats, notaris, acadèmics, universitats, etcètera— i fent els treballs preparatoris que després seran passats als Grups polítics i al Parlament i que permetran l'elaboració del projecte de llei especial de reforma del dret català.

Bé, aquest tema que jo he de confessar que a mi em produeix una sorpresa cada vegada que me'n parlen, i que me'n parla gent molt diversa, ja ho reconec, no?, i, per tant, la meua sorpresa encara és més gran, les explicacions que es busquen i tota aquesta constant referència al tema de la dissolució del Parlament. Miri, això té un objectiu, i és que no té per què haver-hi la cosa, si és que el President de la Generalitat tingui menys possibilitats en aquest sentit que el President del Govern o que el President del Govern Basc. Senzillament això. I, jo personalment, que sóc partidari que aquestes possibilitats existeixin i que hi hagi un govern fort, naturalment, sempre, evidentment, la majoria parlamentària és la que mana, doncs varem anar per això i més perquè, a més, hi havia hagut una experiència molt penosa que, naturalment afectava només el final de la legislatura, i és que en la situació anterior, les possibilitats que tenia el President de la Generalitat per convocar eleccions en segons quins moments eren d'allò més precàries, ridículament precàries, i van ser concretament al final de la legislatura anterior. Ara bé, vostè m'ha fet una pregunta, jo li contesto que per cap d'aquestes, al meu entendre, absolutament peregrines suposicions, per les quals se m'atribueix l'obscur disseny de dissoldre el Parlament, aquest Parlament no es dissoldrà. O sigui, aquestes suposicions, que són dues, per mi totes dues —i dispensin, diguem-ne, no a l'altura de l'agudesia intel·lectual de les persones que les solen formular—, doncs aquestes dues raons, efectivament, estiguin tranquils, vagin tranquils, tenim quatre anys de legislatura, per això —es poden produir altres fets, això no ho sé, mai no se sap—, però per això. A part que és ignorar la meua manera de ser, el meu caràcter, i ja són uns errors que s'han produït massa sovint en la vida política catalana, pensar que jo puc recórrer a alguna argücia d'aquest tipus. Alguns de vostès fa massa anys que em coneixen per pensar que jo em puc prestar a maniobres o puc buscar, diguem-ne, sortides d'aquesta mena. I a part que una d'aquestes suposicions és enormement ofensiva per a la justícia. Enormement ofensiva per a la justícia. Els qui les fan, evidentment, els qui les fan cometen, potser sense adonar-se'n, un acte ofensiu envers la justícia. No, el qui dic que no el dis-

soldré sóc jo, no és el senyor Roca, el que passa és que vostè es fixa més en la política de Madrid que en la d'aquí potser (*rialles*), però el que passa és que això, senyor Fernández Díaz, jo també ho he dit. El que passa és que vaig trigar més a dir-ho perquè jo tinc l'instint de no llegir segons què en el diari, i allò que em sembla que, home, això no val la pena, no m'ho lleigeixo. I aleshores me n'assabento més tard. I aleshores, un dia per ràdio em van dir: «ja sap que diu que vostè dissoldrà el Parlament?» «Què em diu ara?» «Doncs sí, vostè dissoldrà el Parlament per això, per això i per això, concretament aquesta versió última de la NATO. Hi ha un article sobre això, vaig quedar absolutament astorat.» I bé, estiguin absolutament tranquils, els socialistes podran fer el referèndum amb tota tranquil·litat (*fortes rialles*).

Bé, aleshores, el tema... —aquesta taula és molt petita—, el tema de la mobilització. Jo voldria llegir-los exactament el que vaig dir perquè estava escrit i no crec que m'hagi equivocat en llegir, eh? Deia, vaig dir exactament el següent: «De fet, és tot el país que haurà de fer aquest examen, tota la societat catalana, totes les forces polítiques i socials, el món de la cultura, els sectors econòmics, etcètera.» I continuava: «Alguns diuen, i ho jutgen negativament, que molt probablement això, si el resultat d'aquesta reflexió col·lectiva no és bo» —que jo avui no he dit que necessàriament, i ahir tampoc no ho deia, però avui, a més, ho he precisat, potser serà bo, potser no serà bo, jo tinc confiança encara en el que era una determinada lectura en un determinat moment—, «alguns diuen que molt probablement això portarà a la mobilització del poble català. És possible, però això no és necessàriament dolent. Pot ser bo. En democràcia, i si les coses es fan pels conductes legals, tothom té dret a mobilitzar-se.» I, és clar, a mi em sembla que realment és així.

La mobilització és un dret democràtic reconegut, que el senyor Fraga ha exercit no fa gaire encapçalant —o no encapçalant però, almenys anant-hi, i s'hi van fixar, la gent de la capçalera el van veure— una manifestació, i els Grups polítics aquí presents s'han mobilitzat més d'una vegada, i m'imagino que encara es mobilitzaran alguna altra vegada. (*Remor de veus.*) Si els partits polítics no es poden mobilitzar, per què no es pot mobilitzar el poble de Catalunya en un moment determinat? Ho ha de poder fer, ho ha de fer, d'acord amb unes normes, dintre d'uns condicionaments, etcètera, però naturalment.

I, aleshores, jo avui surto al pas, perquè jo ja sé el que es diu: «bah, escolti, vostès, parlant d'això de l'Estatut, crispen l'ambient; vostès, parlant d'això de l'Estatut exciten la gent.» Bé, nosaltres, evidentment, hem de trobar moltes vegades aquell just camí, una mica estret, entre explicar al país que endavant, i que «duro», i que ens en sortirem, i que les coses s'arreglaran, i que ens entendrem amb aquest i amb els altres i amb els de més enllà, però sense arribar al punt en què li amaguem que a vegades les coses van malament. Aquest és un punt que no sempre és fàcil de trobar, però, aleshores, dintre d'aquest buscar aquest punt, ara de vegades està passant una cosa, i passarà, hi ha gent que es pensa que a Catalunya no es pot fer un esternut. És a dir, hi ha països dintre de la geografia espanyola en què es mata gent, i hi ha altres països que la manifestació és constant, i també mor algú, també mor algú, perquè la gent ha mort durant els últims un o dos anys en diversos actes, i no ha passat res. Sí que ha passat, ha passat a aquella

persona, cosa que és gravíssima, i hi ha hagut les queixes, les protestes, el que vostè vulgui, però no se n'ha fet el judici d'un poble. No se n'ha fet el judici d'un poble.

Bé, i a Catalunya en què, afortunadament hi ha convivència, en què hi ha un ambient de pau, en què hi ha un ambient en el qual no hi ha agressió física, que fa molt i molt temps que afortunadament, ni que sigui per mala sort, no hem tingut cap circumstància, cap incident greu, evidentment cap de mortal, bé, doncs, aleshores, resulta que algú diu: «Ecolti, jo potser un dia faré una mobilització perquè entenc que l'Estatut no és prou respectat.» I aleshores sembla que això sigui un gran daltabaix.

Per tant, jo vull dir que el poble de Catalunya ha de saber que aquest dret el té; clarament. El té, naturalment, amb una obligació, que és el de fer-ho d'una determinada manera, ja ho deia jo també ahir, en democràcia, i si les coses es fan pels conductes legals, tothom té dret a mobilitzar-se i tothom té dret a esternudar. I no cal que ningú faci més escarafalls del compte d'una cosa que tanta i tanta gent fora de Catalunya i dins de Catalunya, de tot color polític, practica i que nosaltres, en tot cas, ho repeteixo, si ho fèssim, si ho fes el poble de Catalunya, no la Generalitat, no el President, el poble de Catalunya, estic segur que ho sabria fer d'acord amb aquests criteris de correcció política, ètica i convivencial.

Aleshores, vostè m'ha parlat... home, miri, quant a això de les fires, el que li vull dir és que aquest Decret contra el qual s'ha recorregut, bàsicament el que fa, es limita a enumerar les facultats que abans tenia l'Administració central. Aleshores, si allò no era recurrible i el nostre ho és, doncs aquí hi ha una cosa que no... i, en general, he de dir que aquests decrets se'ns han estat reclamant molt de temps, i jo més aviat en alguns aspectes, per exemple, en el cas de caixes, més aviat he estat sempre partidari de no intervenir gaire, perquè estic d'acord amb vostè, que les caixes anaven i van bé, i no cal tampoc, si n'hi ha alguna que de vegades té alguna falla, no cal tampoc que ho magnifiquem. Per tant, no he estat jo el que ha iniciat el que en podríem dir la reforma —en un sentit o un altre, perquè aquesta tingués més o menys pes— de la legislació sobre caixes, perquè —estiguin ben segurs— nosaltres, per filosofia política, perquè entenem que el poble de Catalunya té una estructura que no li escau això, per diversos motius, no som intervencionistes.

Jo l'únic que li agrairia és que si vostè algun dia ens ha de fer referència al tema del clientelisme, faci també aportacions més concretes, perquè és molt fàcil fer aquesta acusació, que, afortunadament, no és, gens ni mica, el que dóna color a la manera d'actuar del Govern de la Generalitat.

Finalment, senyor Fernández Díaz, vostè ha parlat del tema de la pau lingüística, de la política lingüística més exactament. Miri, jo crec que nosaltres tenim pau lingüística, a Catalunya hi ha pau lingüística. És a dir, un país que podia no haver-ne tingut, fàcilment, només que els uns i els altres ens haguéssim decantat una mica més enllà d'allò convenient. Un país en què hi ha un problema lingüístic, un país en què hi ha diversitat d'origen de les persones que el componen, tot això agreujat per unes estructures urbanes que durant molts i molts anys han separat la gent; tot això agreujat per una crisi econòmica que, evidentment, aquestes crisis econòmiques moltes vegades es revesteixen, o sembla que es revesteixen, o algú pot fer

que es revesteixin, o pot fer veure que es revesteixen... és igual pel cas, de continguts no pas econòmics ni socials, sinó culturals i comunitaris. Aquest país, que tenia, per dir-ho així, tots els trumfos, totes les cartes per tenir una greu problemàtica convivencial, una greu problemàtica comunitària i també lingüística, no la té. No la té per les lleis, perquè una de les coses que ens honora a tots, una de les coses importants que ha fet aquest Parlament, justament ha estat la Llei de Normalització Lingüística. I no la té després perquè la societat catalana ha trobat, ella mateixa, una manera de conviure en aquest tema, una manera d'assumir aquest tema basat moltes vegades més en la mútua comprensió que no pas en el que en podríem dir l'estricta legislació, que fa que les coses funcionin.

I jo que rebo tantes i tantes queixes d'això, d'allò i del més enllà, unes de justificades, unes altres que no, però moltes queixes, li puc dir que ni en la meua correspondència ni en el contacte constant amb la població —i quan dic la població, vull dir el Camp Clar de Tarragona, o Torreforta de Tarragona, no vull dir pas únicament Sant Sadurní d'Osormort, sinó barris d'aquest tipus—, aquest tema, senyor Fernández Díaz, no és avui un tema conflictiu. És un tema que, evidentment, l'hem de continuar tractant amb cura perquè es basa, ho repeteixo, en les lleis, però més en la voluntat admirable del poble de Catalunya, dels sis milions de catalans que hi ha, de dir: «ecolti, aquest tema, el tractarem d'una manera que no ens porti a situacions irreversibles.»

Bé, aleshores nosaltres jo crec que el que podem fer, el que hem de fer és anar treballant en això, evidentment en aquesta línia de recuperació i, per tant, en certs aspectes de guany, evidentment, del català, però fet d'una manera que pugui ser assumit pel conjunt de la nostra població d'una manera positiva, no pas d'una manera resignada i, aleshores, no hi hem de burxar més del compte; no hi hem de burxar més del compte. Deixem que el que s'ha fet legalment —que està ben fet i que és mèrit de tots— i el que —més ben fet encara— la societat catalana està fent, vagi fent el seu curs.

I, res més; no recordo que hi hagi cap altra qüestió pendent, senyor Fernández Díaz. Si no li contesto, en tot cas després vostè, si vol, me la reclama.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies l'Honorable President. El senyor Fernández Díaz vol fer ús de la paraula? (Pausa.)

El Sr. FERNÁNDEZ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. D'entrada, haig de dir que agraeixo molt sincerament les explicacions complementàries i les respostes que ens ha donat, en general, el President, i de manera molt especial la que fa referència a la possible utilització d'aquesta reforma de l'Estatut Interior, perquè ja que el President ha fet aquesta referència a Madrid, sens dubte m'atreveixo a fer una aposta simbòlica que aquesta resposta seva en relació amb el referèndum i altres referències, avui, a Madrid i a tot Espanya, serà la més seguida, la seguida amb més atenció de tot aquest debat. M'atreveixo a pensar això (*remor de veus*)... no, sens dubte hem parlat de coses més importants, però jo dic que sens dubte això preocupava molt arreu d'Espanya, i en tot cas no ens ha sobtat la seva resposta perquè, efectivament, creiem que en cap moment vostè havia pensat a fer un ús desnaturalitzador del que era aquesta Llei.

En relació amb aquesta modificació, un petit comentari

només. Vostè ha dit —i té tota la raó— : «Miri, jo vull tenir les mateixes competències en aquest sentit que té el President del Govern espanyol o el President del Govern basc.» D'acord, el que passa és que —vostè ho sap millor que jo, perquè jo no hi era en aquest Parlament— aquesta Llei es va pactar, i que hi havia un equilibri; no hi havia moció de censura a un Conseller, no hi havia moció de censura que no fos constructiva, i a canvi d'això teníem aquesta altra situació. I vostè ha trencat unilateralment aquest equilibri; això no ho ha dit, i jo ho havia de recordar en aquests moments perquè —hi insisteixo— vostè sap perfectament que és així, i, si no, dona una explicació molt segada i molt partidista de la qüestió.

En això del tema de la mobilització, jo me n'alegro de sentir les paraules que vostè ha dit, senyor President. Però, en tot cas, és evident que el que vostè ha dit, possiblement però no necessàriament, s'ha de produir?, d'acord, però és que aquestes paraules les ha dit vostè, que té molta autoritat política, molta autoritat moral davant del poble de Catalunya i en un moment molt solemne i des de la tribuna d'aquest Parlament, i, per tant, no és el mateix que això que ha dit vostè —perquè, en definitiva, ho sabem, el dret a mobilitzar-se és un dret constitucional, és un dret democràtic—, però per tant, com que ho sabem tots que és un dret democràtic i constitucional, és absolutament supèrflua la referència des d'aquesta tribuna, i si es fa aquesta referència és perquè hi ha una motivació política, no ens podem oblidar d'això. Sens dubte que hi ha una motivació política perquè, si no, gratuïtament vostè no hauria dit això des d'aquesta tribuna. I això és el que ens preocupa a nosaltres.

I, per acabar, en el tema de la llengua. Li agraeixo la seva explicació, i, a més, li haig de dir sincerament que crec que vostè fa d'aquest gradualisme en l'aplicació de la política normalitzadora una constant en la seva política. Ho dic amb tota sinceritat.

Vostè ha dit que hi ha pau lingüística. Si entenem per pau lingüística que no hi ha guerra lingüística, sens dubte. I, a més, que hi ha un nivell bastant important de convivència en aquest nivell?, també ho acceptem. El que nosaltres diem és que, de tota manera, no hi ha d'haver la pau lingüística imposada. I jo he fet una pregunta molt concreta, que vostè no m'ha respost en aquests moments, que és, sincerament i a la pràctica, a la pràctica, si en l'ensenyament públic es garanteix el dret dels pares i dels tutors a elegir l'idioma vehicular en què volen que s'imparteixi l'ensenyament dels seus fills. Aquesta és la pregunta, però no tingui cap dubte en una qüestió : que nosaltres, sens dubte, estem per la política normalitzadora, perquè nosaltres volem que Catalunya, la Catalunya del futur, no sabem si la de l'any 2000, 2010 o 1995, no és el més important, però que la Catalunya del futur sigui una Catalunya bilingüe. Com li he dit, sempre ens tindrà al seu costat en aquesta política, i per això precisament desitgem el seu encert, perquè és l'encert de tots.

I, com deia vostè, si em deixava alguna cosa sense resposta, és l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, i l'afectació que pot tenir, sobretot respecte determinats sectors de l'agricultura i la ramaderia catalana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor President vol tornar a intervenir? (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Sí, dues coses. Primera, sobre si es garanteix l'ús de la llengua. Si m'ho

permet, jo ampliaré la seva pregunta. Si es garanteix als pares que volen un ensenyament en castellà, aquest ensenyament, i si es garanteix als pares que ho volen en català. Sí. Ara, aquest és un sí —no, no, sí, és clar— amb una limitació : que no sempre podem. M'explicaré : no sempre podem donar un ensenyament en català com alguns pares ens demanen, perquè moltes vegades resulta que no tenim el mestre adequat per fer l'ensenyament en català que molts pares ens demanen. I també pot passar el contrari alguna vegada, evidentment que també pot passar el contrari, perquè en això nosaltres treballem —com una mica amb tot— amb les mans una mica lligades pel que són les transferències de funcionaris, en aquest cas de mestres, per la Llei de la Funció Pública, per tota una sèrie de limitacions. O sigui que, de vegades, hi ha gent que diu : «Escolta, en aquest poble del Berguedà, doncs resulta que no es pot donar l'ensenyament en català, o de la manera que nosaltres voldríem que es donés l'ensenyament en català.» I no podem, i pot passar també el cas contrari. Ara —i tots vostès en coneixen molts i molts de casos d'aquest tipus—, és un tema que trigarem anys, perquè perquè això fos així hauríem hagut de fer un canvi radical en tot el cos ensenyant, que potser també hauria pogut ser perillós des de molts altres punts de vista. I quan jo li dic que la societat catalana normalment ha sabut acceptar les limitacions, els uns i els altres, doncs, entre altres coses li estava dient que sap entendre —a vegades potser millor que alguns polítics— les limitacions amb què tots plegats, començant per la societat en si, es mou, i les accepta amb una actitud que no té res a veure amb les lleis, sinó que és una actitud bàsica, molt bonica, molt positiva, de mútua comprensió, i de dir «les coses, de mica en mica, les anirem arreglant». I fem una mica d'esforç tots. És un camp en el qual l'esforç de bona voluntat de la població catalana, de tota ella, és realment molt admirable.

Segon punt... ah, sí! Miri, jo crec que si algú a Espanya —i quan dic Espanya, vull dir de les comunitats autonòmiques i de l'Administració central— ha treballat per fer un esforç per tal de preparar la nostra societat, la societat catalana en l'entrada al Mercat Comú, hem estat nosaltres. És a dir, crec que avui nosaltres, a través fonamentalment del Patronat Català Pro Europa..., que a mi em sorprèn molt que em preguntí què fa, perquè precisament és un patronat que fa moltes coses, que les dona a conèixer, que les publica, que té èxit, que aconsegueix mobilitzar molts recursos que no són de la Generalitat —i això també és d'agrair en les circumstàncies actuals, que ho fa— i, de fet, en tots els terrenys, que van des de l'agricultura, naturalment després amb el suport —i moltes vegades passant-hi al davant— dels Departaments de la Generalitat : el d'Agricultura, per exemple, al qual vostè ha fet referència d'una manera molt especial, o també el d'Indústria, i altres. Bé, doncs ha fet un esforç per tal que els empresaris industrials, els hotelers, els pagesos, els que es dediquen a la fruita dolça, els que es dediquen a la ramaderia intensiva, els que es dediquen a la ramaderia extensiva, tots, els que siguin, que realment estiguin preparats. Que ho estiguin els advocats —i aquí hem trobat una molt estimable col·laboració del Col·legi d'Advocats, dels col·legis d'advocats en general, i sobretot del de Barcelona. Que ho estiguin els jutges : encara ningú, arreu d'Espanya, no ha començat a fer el que ja fa temps que s'ha començat a fer aquí, que són cursos per tal d'explicar als jutges el que representarà

el fet de la legislació comunitària, que és una cosa tremendament important —intrínsecament, i fins i tot, diguem-ne, físicament—, ningú no ho ha fet; ho ha fet Catalunya, ho ha fet concretament el Patronat Català Pro Europa. I, com això, moltes altres coses, molts altres punts concrets.

Li posaré un exemple. Ara vostès han vist que la Generalitat inicia una campanya a favor —ara entro en allò que, de vegades, és la meua temptació, entrar en el detall i en la cosa... Em diuen: «Home, això és un detall massa petit», però, en fi, posem un detall petit perquè vegi el que vull dir—, perquè la gent begui... llet pasteuritzada, o sigui, ja ho saben, a partir d'ara s'ha de beure llet pasteuritzada, no llet esterilitzada. Per què? Oh, perquè, en realitat, a través de tots aquests contactes amb els ramaders hem vist que una de les maneres de reforçar la competitivitat del nostre sector lleter, precisament, és que hi hagi un cert decantament dels usos i dels hàbits del consum cap a la llet o fresca o pasteuritzada, que ens permetrà defensar-nos molt millor, enfront de la competència francesa, danesa, holandesa, etcètera. Li poso aquest exemple concret, que, a més, no ha estat només el resultat d'una decisió de la Conselleria, sinó el resultat d'aquesta ja llarga sèrie de contactes que tenim amb el sector que han arribat a aquesta conclusió. I, com aquest cas, li'n podria posar molts altres. És un cas en el qual jo, com a President de la Generalitat, em sento... és un camp aquest, el de la preparació de la nostra societat per a l'entrada a Europa, en el qual jo, com a President de la Generalitat, em sento francament satisfet del que hem estat fent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable President.

Bé, hem arribat a un punt que sembla prudent de suspendre el debat per reprendre'l aquesta tarda, per no fraccionar intervencions. Per tant, suspendriem ara la sessió per reprendre-la a dos quarts de cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

Es la una del migdia i tres minuts.

La sessió es repren a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel Lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es repren la sessió. Correspon ara, seguint la seqüència que hem iniciat, de donar la paraula a l'Il·lustre representant del Partit Socialista, l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Obiols.

El Sr. OBIOLS: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, el funcionament d'aquest Parlament és veritablement curiós. Amb un Govern que constantment utilitza la queixa de la precarietat de competències i de recursos, tenim a Catalunya des de fa uns anys una Cambra representativa i legislativa del poble català, una Cambra on es pot discutir de tot el diví i l'humà, on es pot parlar amb entera llibertat adreçant-se al poble de Catalunya, adreçant-se a tots els pobles d'Espanya i més enllà, si cal, i aquest Parlament, com s'ha posat de manifest en la intervenció que vam escoltar ahir i en el debat que hem tingut aquest matí, és un Parlament que està clarament per sota de les seves possibilitats, en tant que Cambra de lliure expressió dels representants elegits pel poble de Catalunya. En tenim una prova ben curiosa, però

també ben espectacular, en les característiques d'aquest mateix debat. En efecte, veiem —o escoltem, millor dit— una intervenció del President de la Generalitat, és una intervenció que ve exactament un any després de la intervenció que es va produir en ocasió del debat de política general l'any 1984. Durant un any hi ha hagut l'absència, no sols política, no sols de veu, sinó també molt sovint física —purament— del President de la Generalitat. I aquest recurs, aquesta competència, aquesta realitat política fonamental de l'autogovern, que és el Parlament de Catalunya, no per causa d'enemics exteriors, sinó per causa de les pròpies responsabilitats, s'ha subvalorat d'una manera notòria, d'una manera escandalosa, i ens trobem avui —em trobo jo, personalment— en aquesta incòmoda situació d'haver de fer una valoració de la gestió d'un govern sobre la base d'una intervenció de trenta minuts a l'any, amb una excepció, potser després puc parlar deu minuts i, si hi ha la cortesia del President de replicar, deu minuts més. Això no és normal, això és escandalós, això realment significa col·locar sota mínims les possibilitats reals d'autogovern i de vida política catalana que tenim, i jo volia que les meves primeres paraules fossin amb tot respecte i ben cordialment de censura al Consell Executiu per l'actitud que ha demostrat durant aquest any i el darrer també en relació amb el Parlament de Catalunya. Queda entès que hem escoltat unes paraules de *mea culpa* aquest matí, a l'entorn d'aquesta qüestió. Només em queda desitjar, senyor President, que aquest *mea culpa* vingui acompanyat d'una actitud coherent, que quan l'oposició o qualsevol Grup d'aquesta Cambra vulgui plantejar una discussió sobre aspectes sectorials de la seva política, hi hagi, no el refús a discutir aquestes qüestions —que pot donar peu a interpretacions que es practica una política de secrets i de no voler posar les coses cara cara a la llum pública, davant l'opinió—, sinó que hi hagi l'actitud democràtica normal de dir: «d'acord, parlem d'aquesta qüestió.» I les qüestions hi són. Jo tindrè avui l'enorme dificultat en trenta minuts d'abordar-les amb un mínim de profunditat totes elles, però vull creure, senyor President, vull creure, senyors Consellers, que hi haurà realment una rectificació de comportament pel bé de la Generalitat, pel bé de Catalunya, en una línia de dinamització, de major protagonisme, de major prestigi, de major força política del Parlament. El país vol sentir la veu del Parlament, i vol sentir veus serenes, veus que parlin del moment present i dels problemes i de les perspectives de futur d'una manera clara, d'una manera precisa, sense exageracions, sense dramatismes artificials, amb confrontació clara i lleial de les posicions de les posicions dels uns i dels altres, sense polèmiques, però, que siguin innecessàries perquè es basin en la desqualificació o en el visceralisme. El país vol franquesa i el país vol també sensatesa. Catalunya, ben entès, té tot el dret a esternudar, però també té tot el dret que els polítics i els governants no la constipin innecessàriament. En tot cas, hi ha una cosa certa, i és una cosa que em va plaure d'escoltar en les paraules del discurs d'ahir, també en intervencions que s'han produït aquest matí: Catalunya respira un cert dinamisme en aquests moments; és positiu.

A Barcelona això és especialment visible, qualsevol que segueixi el pols de la ciutat, qualsevol que segueixi la irradiació que la ciutat té a la resta de l'Estat i, més enllà, internacionalment, li plagui o no li plagui, haurà d'admetre que aquesta projecció, aquesta inducció al dinamisme s'ha produït,

a Barcelona com a moltes altres ciutats de Catalunya, com a moltes altres comarques de Catalunya. Jo voldria, des d'aquesta tribuna, en aquest Parlament, assenyalar la nostra convicció de fins a quin punt això és una esperança de futur, i de fins a quin punt això és una tasca de tots plegats. Una tasca a la qual han contribuït decisivament, fonamentalment, els ajuntaments democràtics de Catalunya.

A Barcelona, a les ciutats catalanes, a les comarques, es dibuixen projectes, es multipliquen iniciatives; es mira de cara al futur i es vol un marc de confiança, un marc de sensatesa, un marc que sigui engrescador, un marc que no ocultï els problemes del present, però que no els exageri, que no els extralimiti i, sobretot, que ofereixi perspectives clares, que no ofereixi —com a resposta dels governants— la incertesa, els interrogants, el dubte, o com molts periòdics han assenyalat avui, el pessimisme.

Fixin-se vostès, potser com a conseqüència d'aquesta minusvaloració parlamentària, potser també per l'abast mateix del discurs que ahir es va produir, que s'ha produït enguany un fet que és un fet nou : el discurs d'ahir, a diferència dels que es pronunciaren altres anys, en altres ocasions, ha desaparegut dels titulars de les primeres planes dels diaris catalans.

Això és greu; l'explicació pot ser diversa, al gust de cada qual, jo en faig dues. La primera, és que el discurs d'ahir no va dir pràcticament res de nou. La segona, que el poc de nou que es va dir va ser inquietant, va ser angoixant, va ser preocupant per a molts sectors, inclosos els sectors que editen diaris a Catalunya. Després parlaré d'aquesta qüestió.

Però voldria assenyalar el fil del que són les tesis noves del discurs que ahir vam escoltar, que jo vaig tenir una reacció ahir a la tarda. Va ser una reacció de tenir una conversa amb el President Terradellas. Una conversa que no va girar —ben entès, perquè sóc persona discreta i perquè el President Terradellas és persona honorable— sobre les vicissituds i les polèmiques del moment polític actual, que va girar al voltant d'un reflexió més en profunditat, i el President m'assenyalava fins a quin punt era profunda la seva convicció que el pitjor defecte de Catalunya és la seva manca de continuïtat. Que els drames de la Catalunya contemporània són els drames de la ruptura de continuïtat en els esforços col·lectius. Quan parlo, en aquest moment, de ruptura de continuïtat no em refereixo a canvi de persones, no em refereixo a uniformisme, no em refereixo a monotonia. Em refereixo a aquesta temptació permanent d'estripar les cartes, de fer foc nou, de carregar-se, en un moment determinat; els esforços realitzats, siguin d'altres o siguin esforços propis, ben entès. I tinc la convicció —ho haig de dir— que escoltant les paraules del discurs d'ahir, planava —sens dubte— el fantasma d'aquesta temptació de la ruptura de continuïtat. No és que vulgués interpretar que el senyor Pujol estava disposat a dimitir en un moment determinat : ens coneixem des de fa molts anys; sé que aquest sentit de la continuïtat en l'esforç polític personal el té, i molt desenvolupat; ens anem fent vells, els uns i els altres; em sembla que fa potser vint-i-cinc o més, potser trenta anys gairebé que, en moments molt diferents, vam entrar en contacte; el senyor Pujol s'ha posat ulleres —ens anem fent vells—, jo haig d'anar a l'òptic aquesta tarda i també tinc por que em passi el mateix... No em refereixo a això, em refereixo a un fantasma que no voldria exagerar, que no voldria sobrevalorar, però que em va inquie-

tar profundament, i crec que ha inquietat molta gent d'aquest país, que és el fantasma de l'estripada de cartes, el fantasma de la ruptura de continuïtat en un esforç col·lectiu, perquè en aquell vell i conegut discurs que seguia la pauta absolutament usual —els perills exteriors, la defensa tancada i aferrissada de les pròpies excel·lències, de tan bé com es fan les coses, sense assenyalar, ai las!, gaires prioritats o gaires compromisos en l'acció de govern, la manca de perspectives en relació amb la dialèctica Catalunya-Espanya o les relacions entre la Generalitat i l'Administració central i l'Estat, la confusió permanent entre Govern de la Generalitat i Generalitat, el parlar constantment de la Generalitat quan en realitat s'ha de parlar del Consell Executiu, i, també, aquest lapsus enormement significatiu de la confusió entre el país i el partit.

Però, per damunt d'aquesta vella i coneguda retòrica —en el millor sentit de l'expressió— s'introdueixen elements nous i, com dic, elements inquietants. En primer lloc, el dubte sobre l'Estatut, dubte no pas estrictament intel·lectual o cartesià, sinó dubte orientat, a veure si ens de decebre d'aquí a uns quants mesos quan discutim sobre si aquest Estatut serveix o no serveix, i la reiterada al·lusió, aquesta possible, no assegurada, però posada en qüestió, reacció de decepció. El mateix anunci de possibles manifestacions, naturalment democràtiques i en la legalitat, aclariment que, per descomptat, era absolutament innecessari, absolutament innecessari, només faltaria! Aquests dos nous elements introduïen, introdueixen, malgrat que avui, en el debat d'aquest matí sens dubte s'ha fet marxa enrera en algunes d'aquestes expressions, elements d'inquietud que per mi expliquen els ressò que els mitjans de comunicació han donat al discurs que ahir vam escoltar.

El Govern de Catalunya ha disposat d'una quantitat de diners insuficient. És un fet, ningú el nega, nosaltres n'hem parlat en moltes ocasions, des de fa un any portem un combat sistemàtic d'elaboració de propostes per tractar de trobar solucions positives a aquest fet —ho saben prou bé. En tot cas, ahir no es va dir una cosa, que és una cosa molt important : que aquesta quantitat de diners insuficient era coneguda, pactada, acceptada i signada, perquè a vegades amb la contundència de les afirmacions semblava que això era una cosa que havia estat, en tot moment, des de l'inici de l'autogovern fins al moment present, una cosa que no havia estat acceptada, que havia estat refusada, que havia estat totalment denunciada en tots i cadascun dels moments, i això és fals, això no és cert. S'han produït acords que en moltes ocasions no eren acords acceptables. Jo tampoc faré història —com va dir el senyor Pujol, el senyor President, o com ha dit aquest matí el Molt Honorable senyor Heribert Barrera—, però sí que em vull referir, per exemple, als anomenats acords de Tanzània, acords que es van caracteritzar pel fet que el President de la Comissió Mixta en aquells moments estava fent un viatge a Tanzània, potser per no veure de massa a prop el disbarat que s'anava a signar uns mesos abans d'unes eleccions, acords fets en les pitjors condicions. Jo haig de dir —amb la sinceritat que crec que hem de parlar avui aquí— que he sentit en moltes ocasions, des de posicions centralistes, la reflexió que aquestes actituds negociadores del Govern de Convergència han estat les millors actituds possibles des del punt de vista dels interessos del centralisme : la teoria del peix al cove, per exemple, teoria que ha portat a la ruïna a més d'una empresa o a més d'una iniciativa en el camp

privat, que porta, sens dubte, a l'aventura en el camp del món polític institucional; la teoria del «tú, tira, qui dia passa any empeny; anem per feina, carreguem-nos de responsabilitats, de compromisos, i després ja negociarem», i es negocia a l'últim moment, amb l'aigua al coll, en la pitjor de les condicions.

En tot cas, jo voldria, davant l'avinentesa de les possibilitats que s'obren en els propers mesos, que aquestes actituds canviessin de signe; no som optimistes sobre el particular, perquè vaig assistir a una reunió convocada pel President cinc anys després de ser President de la Generalitat, cinc anys després, per primera vegada, la convocatòria als presidents dels Grups parlamentaris catalans, i no vaig veure realment que canviés massa la filosofia de fons, l'actitud de fons, filosofia que s'ha demostrat —diguem-ho clarament— absolutament ineficaç des del punt de vista de la defensa dels interessos de la Generalitat, tant en el camp competencial com en el camp de recursos.

Hi ha tres aspectes sobre el sistema actual de finançament de la Generalitat i, més en general, del sistema del finançament de les comunitats autònomes, que hem assenyalat com a aspectes crítics; jo n'he sentit dos en aquesta Cambra. Voldria comentar-los molt ràpidament per centrar-me en el tercer, que em sembla també molt important.

S'ha parlat que el sistema de valoració de costos dels serveis transferits tendia a cristallitzar la precària realitat del sector públic de Catalunya, hereva de quaranta anys de dictadura. És cert. S'ha parlat dels criteris d'adjudicació de més recursos, en la línia de la inversió eren criteris massa rígids i fets amb criteris redistributius que tenien en compte uns factors, però que n'ignoraven o en subvaloraven uns altres i, en particular, el més lesiu per Catalunya, que és el nivell de prestació dels serveis públics. Però, no s'ha parlat d'un tercer aspecte que és cabdal, que nosaltres voldríem que també totes les forces polítiques catalanes volguessin introduir en el procés de negociació, i és l'aspecte de la corresponsabilització fiscal. Perquè avui a Catalunya es dona aquesta paradoxa extraordinària; que els ciutadans tenen sensació que donen diners als ajuntaments, que donen diners al Govern central i a l'Estat, però que, en canvi, els diners de la Generalitat es fabriquen amb una màquina de fer bitllets als soterranis del Banc d'Espanya o de la plaça de Sant Jaume. I això és una situació que aparentment pot ser favorable per al Govern que estigui en funcions en un moment determinat. Pot ser beneficiós, perquè no dona cost, perquè aquest cercle viciós de la manca de responsabilitat fiscal és també el cercle viciós de la irresponsabilitat davant del ciutadà, de la manca de costos davant del ciutadà. Però, des del punt de vista d'una política real de transformació de l'Estat, des del punt de vista d'una política real d'autogovern polític i administratiu de Catalunya, o anem a un sistema que corresponsabilitzi fiscalment l'autonomia catalana o no farem res de bo. En tot cas, més enllà d'una valoració en extensió d'aquests problemes —que crec que pertocuen en altres moments—, jo voldria assenyalar el següent: que de les paraules que vam escoltar ahir es despenia una atmosfera, una impressió d'escepticisme, de passivitat i d'esperar veure què fan els altres en el terreny de la negociació amb l'Administració al voltant dels temes cabdals del finançament; que això és contradictori amb la realitat concreta dels fets, dels fets que s'han produït durant les darreres setmanes o, més exactament, durant els darrers mesos; que hi ha canvis d'actitud, que hi ha un esforç fet per molta gent, nos-

altres hem collaborat en la mesura dels nostres talents i de la nostra força, i jo voldria ser modest en aquest sentit, ni extralimitar, ni tampoc subvalorar el que hem fet. Però, en tot cas, hi ha un procés d'aproximació de posicions que ningú pot desmentir. El senyor Culler, en aquest sentit, crec que no em desmentiria. Hi ha aproximació de posicions des del punt de vista del diagnòstic de la situació, hi ha aproximació de posicions doctrinals, des del punt de vista de les possibles solucions, i hi ha una oferta de negociació amb un calendari precís, que es pot contemplar amb major o menor escepticisme «Oh, d'aquí al 31 de desembre serà impossible haver canviat això». Mirem-ho, estudiem-ho, parlem-ne, tirem endavant per veure si realment això és possible, i si no és possible el 31 de desembre que sigui possible el 31 de gener o, si no, el 28 de febrer —no sé si l'any que ve és bixest o no.

El que passa, en relació amb aquest problema, és que existeixen problemes collaterals, que no es tracta purament i simplement de discutir des de l'asèpcia política una possible asèptica solució tècnica, que s'han fet coses, que s'han dit coses, a una banda i a l'altra. Jo voldria, des d'aquest punt de vista també, molt ràpidament, cenyir-me a una reflexió: a Catalunya hi ha hagut dues majories polítiques, en les últimes consultes polítiques generals, hi ha hagut una majoria —si no recordo malament en aquests moments— d'un milió tres-cents cinquanta mil vots, per a la Coalició de Convergència i Unió, en les eleccions d'abril del 84; hi va haver una majoria d'un milió sis-cents o sis-cents cinquanta mil vots per al Partit Socialista, en les eleccions d'octubre del 82. Doncs, hi ha dos governs, un Govern de Catalunya i un Govern de Madrid, que tenen una característica, com a mínim, comuna: tots dos governs han estat votats per una majoria de ciutadans de Catalunya i, doncs, aquests dos governs tenen un mandat, implícit però molt clar: no fer-se massa la guerra, tractar de tenir unes bones relacions.

Jo voldria exhortar no a l'optimisme, amb una actitud realista, però una actitud constructiva i despolititzada i despartiditzada, per part de la majoria que avui governa Catalunya en les seves relacions amb el Govern central i, de la mateixa manera tractaré de fer a la inversa, que les relacions del Govern central siguin bones relacions institucionals, no polítiques, no partiditzades, des del Govern central envers al Govern de Catalunya. Perquè és l'única manera de solucionar els problemes. Amb altres actituds el que fem és complicar els problemes, crear nous problemes, i els partits tenim una obligació: mirar de resoldre problemes, no mirar de crear problemes.

Dit això, jo voldria dir que el debat d'avui hauria d'haver estat el debat de la gestió de tots vostès, senyors Consellers, i de vostè, senyor Molt Honorable President de la Generalitat, del que han fet, del que no han fet, del que han deixat de fer, del que han fet bé, del que han fet malament, del que pensen fer d'ara endavant... Tot això s'ha alterat, s'ha alterat per un discurs que és el discurs de sempre: tot està bé aquí, a fora tot malament, i endavant.

Trobo —com deia abans— en la dificultat de compensar això. El senyor Pujol va fer un discurs que era un sandvitx amb poc pernil, diguem-ne, el que era la teca, el que era gestió governamental va ocupar —si no recordo malament, ho ha dit el senyor portaveu del Grup Popular—, a penes, deu minuts d'un discurs de dues hores, una relació que em va semblar, i ell

mateix va admetre, vostè va admetre, un xic desordenada i dit en un to una mica desmenjat —ja sabem que això d'explicar el que hem fet és una mica avorrit... Jo em preguntava quan es feia aquesta minsa i decepcionant si un govern que no sap explicar les coses que fa, fa veritablement bé les coses, que no sap explicar què fa.

En tot cas, jo vull discutir ràpidament, però ho vull discutir. En primer lloc, comprendran que no puc cenyir-me a una discussió detallada, ni tan sols mínima, de la gestió de cada un de vostès, espero que tinguem ocasió l'any que ve, la pròxima etapa d'activitat parlamentària, de poder-ho fer, amb llum i taquígrafs, obertament, eh? i francament. Per tant, el que hauré de fer forçosament serà tractar d'establir el que, des del nostre punt de vista, des del nostre juí, són els trets comuns de tots vostès : poca austeritat en la despesa, en el desenvolupament i en el creixement de l'Administració; bons sous, magnífics sous, sobretot el personal teòricament altament qualificat; poca rigidesa i poca austeritat en l'aplicació de principis d'incompatibilitats i, en general, política alegre de despesa.

Això significa ni més ni menys que una cosa molt greu; significa que es perd força a l'hora de negociar les qüestions cabdals del finançament. Si a Catalunya s'hagués practicat durant aquests cinc anys una política de major rigor, de major austeritat, comparativament amb l'Estat central, per exemple, es tindria molta més força moral, molta més força tècnica, per negociar en aquests moments les qüestions del finançament.

Segona característica, molt lligada a l'anterior : excessiva burocratització. En aquests moments no sóc jo que ho dic, és el senyor President que diu que vol fer una direcció general de desburocratització. Ja sabem que no tindrà aquest nom, però, en tot cas, un intent de resposta en cinc anys de retard, crec jo, a una prioritat, que era la prioritat d'una estructuració racional moderna de l'Administració catalana. Tots els vicis de l'antiga Administració centralista s'han repetit, crec, en el desenvolupament encara embrionari de l'Administració catalana amb aquest enorme feix dels 8.000 milions de pessetes anuals de nous contractes de personal. L'anunci d'una política de desburocratització, el senyor President hauria de concretar-nos en què consistirà, si serà simplement un fre a la política ulterior o significarà una reconversió de la política anterior, i, en aquest cas, quines característiques concretes tindrà aquesta reconversió des del punt de vista de la desburocratització.

Tercer tret característic de les Conselleries i del Govern en el seu conjunt : manca de coordinació. La setmana passada cinc Directors Generals de dues Conselleries, més un servei específic, van venir al Parlament a informar sobre què feia el Govern en el camp de la normalització lingüística a l'ensenyament, per deixar ben patent que cadascú actua al seu aire, que hi ha molts serveis, moltes direccions, en aquest cas dues Conselleries diferents, que s'ocupen d'una mateixa qüestió. Qüestió que millora, aquesta de la normalització lingüística a l'ensenyament, però no crec que millori com a conseqüència de la gestió del Govern. Avui hem assistit a la millor demostració d'un President que ignora el contingut de la Llei de Normalització del Català, i que ha parlat, per exemple, de llibertat d'opció dels pares en matèria lingüística, cosa que no consta a cap dels apartats d'aquesta Llei. Es parla dels drets dels infants a rebre ensenyament en la seva llengua, però, en cap cas, es parla de llibertat d'opció per triar una llengua o una altra per

part dels pares. Parlem clarament de les coses.

Descoordinació en molts altres camps. S'ha parlat avui, per exemple, de les comarques que el Consell Executiu pensa proposar, o, millor dit, ha presentat ja a Madrid, en relació amb les ajudes del FDR, del Fons de Desenvolupament Regional de la Comunitat. Ens han anunciat que això vindrà al Parlament. A Madrid ja hi és. Però el més greu no és això. El més greu és que la divisió, l'establiment d'una planificació, que ha fet el Departament d'Economia i Finances en relació amb el de Política Territorial i Obres Públiques, no té res a veure amb la zonificació que ha fet el Departament d'Indústria en relació amb altres temes de reindustrialització i d'ajut sobre el territori.

Es pot dir que són dues coses diferents quan no es té una política industrial.

Desgavell de coordinació departamental en el camp de la sanitat i de la seguretat social. El mapa sanitari de Catalunya i el desplegament del mapa sanitari de l'any 80 i de l'any 83, divideixen Catalunya en dotze àrees de salut, com a unitats de gestió fonamental per a l'organització dels serveis de salut i dispositiu perifèric de l'Administració sanitària de Catalunya. Doncs bé, l'Institut Català de la Salut, creat per Llei del Parlament de 14 de juliol del 83, diu que ordenarà les àrees de gestió, creant nou àrees que, per descomptat, no lliguen amb les del mapa sanitari. Dificilment poden coincidir, en aquest cas, planificació i gestió amb una mínima racionalitat.

El Pla de Carreteres significaria, sens dubte, un altre cas, o l'aplicació de la Llei de Muntanya entre múltiples altres exemples.

Quarta característica, de la qual va ser una magnífica prova la intervenció del President ahir : manca absoluta d'eixos i de prioritats en l'acció de govern. Governar és decidir. Governar és optar, és marcar prioritats, és dir «això, sí, i això, no», quan es disposa, com sempre és el cas, de recursos precaris, de recursos escassos. Doncs bé, no es decideix.

En el camp de la política industrial, per exemple, la concessió d'ajuts per tal de fomentar la productivitat de les empreses privades pren una característica inòcua arreu del món : la característica de la repartidora. Vostè sap, senyor Conseller, que a Catalunya parlaven els nostres pares i els nostres avis de la repartidora fent-la sinònim de la revolució social. Ara, a Catalunya, d'una manera difosa, cada vegada creixent, es parla de la repartidora com l'estil de govern en matèria, per exemple, de política industrial, també de política cultural, en molts casos, del Govern de Convergència.

Subvencions concedides : 72 milions. Subvenció mínima : 50.000 pessetes. Subvenció màxima : 500.000 pessetes. Jo no veig, realment, si no és sobre la base del més estricte criteri de repartir una mica per aquí i per allà, com es deia aquest matí, de regar una mica, quin criteri, quin sentit, quina orientació de govern precisa té aquesta política de la repartidora. No parlo ja de les 100.000 pessetes a la Peña Flamenca del Fosforito o aquestes coses que s'acostumen a fer quan vénen les eleccions.

En tot cas, governar és decidir, aquest Govern acostuma a no decidir en els afers de la política catalana. Es vol accontentar una mica tothom. Es practica, com, per exemple, en el cas de la sanitat, la política de barra lliure, de dir tothom que estigui una mica satisfet, etcètera, es va generant dèficit, es va generant deute, no s'opta, no es decideix, no es talla, quan un govern amb autoritat, amb criteri, ho ha de fer en moments

determinats. El discurs d'ahir va ser un magnífic exemple d'això. Es va parlar de tots i de cada un dels sectors de la vida política catalana, perquè tothom estigués una mica content, una mica satisfet, una mica hipnotitzat, pensant que realment es feien coses. Ben entès que hi va haver els clàssics oblits, l'oblit, per exemple, del 50% de la població catalana, ni més ni menys, que són les dones. Aquest Govern també és l'únic govern de tot Europa que no té una política per a la igualtat, que no té una política de normatives, d'institucions, de missatge, de pràctiques, que contribueixin a generar una situació igualitària entre homes i dones. I això a Catalunya. I a la Generalitat, que, en l'etapa contemporània, com saben molt bé els amics d'Esquerra Republicana, s'havia caracteritzat per estar a l'avantguarda d'Europa en aquest camp, és una vergonya escandalosa. S'oblida també simptomàticament altres sectors. Els sindicats, per exemple, la fòbia antisindical d'aquest Govern és notòria. Jo vaig dir en aquesta Cambra fa un any —espero no haver-ho de tornar a repetir, però, en aquest sentit, sóc pessimista— que les centrals sindicals catalanes majoritàries havien demanat una entrevista amb el President. Ho va negar, després va resultar que era cert, que hi havia hagut la carta corresponent i l'oblit pertinent. La reunió es va fer, s'ha fet una reunió amb les centrals sindicals majoritàries catalanes, reunió que va acabar, com vostès saben molt bé, absolutament com el rosari de l'aurora. No és bo, des del punt de vista dels interessos de Catalunya, que els treballadors, que les centrals sindicals tinguin cada vegada més, amb una constància cada vegada més conclusiva, que resten marginats de l'esforç comú de l'autogovern i de la institució de la Generalitat. Si aquesta observació ajuda al més mínim que sigui que les coses millorin en aquest camp, vulguin creure que me n'alegraré ben sincerament, perquè no faig aquestes observacions, com potser alguns de vostès es pensen, amb un ànim de polèmica, sinó amb un ànim constructiu que les coses, des del punt de vista de la Generalitat, vagin millor.

Repartidora? Clientelisme. «No», s'ha dit, «clientelisme, no». Una mica escandalitzat? Doncs sí, clientelisme, sí, una miqueta. Potser no tant com abans de les eleccions del 84, però una miqueta sí. Potser ja no hi ha avals a membres o a familiars, o a empreses de familiars de membres d'aquest Parlament, com hi va haver en el període 1980-1984, i saben tots vostès perfectament a què em refereixo i a qui em refereixo. Però una miqueta de clientelisme, sí, també. Perquè, per exemple, en aquests 3.000 milions d'avalis de la CARIC, dels quals, que nosaltres tinguem constància, per a la reconversió industrial s'han formalitzat 490 fins aquest moment, resulta que n'hi ha 70 a una cadena de ràdios, que és la cadena 13, que és una cadena de noves ràdios, perquè jo he estat en alguna d'aquestes emissores, concretament, parlant amb franquesa, a Ràdio Avui, emissora i cadena d'emissores dominada per una majoria convergent i que han rebut, per una reconversió que no se sap exactament en què consisteix, puix que es tracta d'emissores noves, 70 milions de pessetes d'aquest Govern. Una mica de clientelisme, siguem sincers tots plegats, una mica, sí.

Un altre tret que no podem sinó deixar de criticar, una competitivitat larvada, o a vegades clarament explicitada, com, per exemple, en el discurs d'ahir, en relació amb els ajuntaments. Els ajuntaments democràtics de Catalunya es veuen com a competidors i no com a col·laboradors, i això és injust, i

això és molt poc tolerable, perquè el tarannà dels ajuntaments democràtics i dels alcaldes democràtics de Catalunya és fonamentalment —no dic que hi hagi alguna excepció, hi pot ser—, però fonamentalment un tarannà totalment obert a la col·laboració amb l'autogovern de Catalunya, amb la Generalitat, a construir entre tots un esquema de funcionament de la vida pública a Catalunya que funcioni. Ara, en el discurs d'ahir, o en la discussió d'aquest matí, se'ns ha dit: «No són Estat, per tant, que s'espavilin. La negociació des del punt de vista del finançament, nosaltres, pel nostre compte, perquè nosaltres som Estat i els ajuntaments, no». Home!, no fem discussions acadèmiques, no tallem tan prim. Són sector públic a Catalunya, són sector públic essencial per a Catalunya, des del punt de vista del catalanisme polític l'orientació municipalista és absolutament cabdal i fonamental. Jo voldria que es mantinguessin compromisos prèviament establerts —senyor Alavedra, vostè sap perfectament de què parlo—, en el sentit de corresponsabilitzar-se en la negociació sobre els problemes de finançament.

En tot cas, els ajuntaments no són Estat, la Generalitat sí, i, en ocasions, els ajuntaments van contra la Generalitat. Això s'ha dit. S'ha dit sense dir exactament en quin cas. No sé, si hi ha hagut algun cas que es digui i es podrà discutir en aquest Parlament. Però sembla de molt més bon sentit, sembla molt més sensat, sembla molt més constructiu, sembla molt més positiu per a Catalunya, que hi hagi un missatge més generós, que hi hagi un missatge més obert, que hi hagi un missatge de col·laboració, que l'antiga pràctica del President Tarradellas de cridar a capítol permanentment, en una ronda constant, els ajuntaments de Catalunya, els alcaldes de Catalunya, continuï funcionant, que aquesta roda vagi girant, perquè és la roda que va fent avançar els afers de la cosa pública a Catalunya. Ara, si es va a l'obstaculització, si es va, per exemple, a pràctiques tan absolutament insolvents i impresentables com la del senyor Pere Baltà, que no sé quin càrrec exactament ocupa en el complicadíssim esquema de l'organigrama del Consell Executiu, que es dedica a anar amb 8.000 milions de pessetes de l'IPPV per Catalunya sense trucar a la porta de cap ajuntament, aleshores es va a la competitivitat desenfrenada, a apuntar-se punts en contra dels altres, i l'un per l'altre les coses no avancen de la manera que el poble necessita i que els interessos del país necessiten.

Hi ha problemes. Jo no voldria de cap de les maneres, senyores i senyors Diputats, que la meua intervenció fos qualificada o es pogués interpretar com una intervenció pessimista. De cap manera. Voldria, tot al contrari, que es volgués interpretar com una aportació cordial a la solució de problemes que són, en definitiva, problemes de tots plegats, jo diria encara més exactament, problemes dels principals partits de Catalunya, partits aquí representats i més prioritàriament, perquè tenim més nivell de confiança, més nivell de suport, els dos partits majoritaris de Catalunya.

Els problemes són: la perspectiva del país, com he assenyalat en les meves paraules inicials, jo crec que és positiva. Si nosaltres contribuïm que el país no es refredi, el país tirarà endavant.

Problemes: primer, un problema capital, cabdal, de relació entre Catalunya i Espanya. S'ha dit aquí —i me n'he alegrat— que el problema de Catalunya era un problema d'Estat; ara, un

problema d'Estat no és un problema del Govern central, és un problema de tots plegats, i la resolució del problema cabdal, per a Catalunya i per al conjunt de l'Espanya democràtica, de la inserció no conflictiva, eficaç, funcional, entre la Catalunya autònoma i l'Espanya democràtica és un problema en què nosaltres tenim —no tot a dir— molt a dir.

I en aquest problema, les coses no van bé; s'ha de dir, també, amb franquesa : no van bé, no com a conseqüència d'aquesta amenaça exterior que ens està ofegant i que està martiritzant d'una manera permanent —encara que jo no vull subvalorar el pes i la inèrcia del centralisme a Espanya, en aquests moments—; no van bé per una raó, perquè s'ha comès un error fonamental, que és l'error de polititzar en els afers espanyols, la Generalitat.

Senyor President —que ha estat nomenat «español del año» per un diari de la dreta de sempre, espanyola, no pas caracteritzada, ni en el passat ni en el present, per les seves simpaties per Catalunya o per l'autonomia dels pobles; que va rebre el senyor Garrigues Walker i un correligionari, no com a Secretari General de Convergència, sinó com a President de la Generalitat, en el despatx de President de la Generalitat, i va avalar públicament una operació política espanyola, com a President de la Generalitat; el senyor President sap, doncs, perfectament de què parlo.

Dos governs; dos governs majoritàriament votats pel poble de Catalunya, no poden ser dos governs que es facin la guerra políticament; són dos governs que estan obligats a conviure, a negociar, a entendre's institucionalment i des d'una perspectiva responsable.

El gravíssim error de fer jugar la Generalitat i la seva Presidència en les lluites polítiques entre partits a Espanya és un error que jo crec que s'ha de superar, que s'ha de superar molt ràpidament, i s'ha de superar per dues raons : primer, perquè no pot ser, perquè no és normal ni és correcte des del punt de vista de funcionament democràtic de les institucions, i, després, perquè és un pessim negoci per a Catalunya. Perquè, si els senyors de Convergència i Unió sabessin o tinguessin un mínim de possibilitats de creure que hi haurà una alternança democràtica en el Govern d'Espanya, que, a partir de les eleccions del 86 hi haurà, per exemple, una coalició d'Aliança Popular i del Partido Reformista Democrático, podríem dir : «Amb aquests ens hi entenem poc, però en vindran uns altres, ara, amb els quals ens entendrem millor». Però a mi em sembla que ningú amb dos dits de front pot creure en aquesta broma. Per tant, crec que l'actitud que el President Tarradellas va mantenir durant els anys del seu mandat, que va ser l'actitud de mantenir bones relacions, fos quin fos l'interlocutor, la seva ideologia política i el seu partit, és l'actitud que s'ha d'imposar pel bé de la Generalitat i pel bé de Catalunya en el moment present, des de la Generalitat i des del Govern de la Generalitat; una altra cosa és que el senyor Roca faci totes les operacions que vulgui i que Convergència doni suport, com a partit, a totes aquestes operacions; és el seu problema, allà ells amb aquestes operacions, però, en tot cas, no hi barregin el que és institució de tots els partits catalans, de tot el poble de Catalunya, el que és una institució nacional.

Tercer problema : relació entre la Generalitat i el poble. Des del nostre punt de vista, s'hauria d'acabar aquesta tàctica de la «dutxa escocesa», de la raspallada, de dir : «som genials, ho

fem tot bé», etcètera, i del missatge angosant que porta a actituds d'enfurismament, d'arrauxament, de resistència o de passivitat, és a dir : «no hi ha res a fer».

El poble no és un instrument per utilitzar quan convé i quan toca. El poble és un interlocutor permanent, i el poble, ben entès, se l'ha de mobilitzar, sí, sí, se l'ha de mobilitzar; no s'han de mobilitzar minories furioses. S'ha de mobilitzar en massa, constructivament, positivament, el poble, en funció d'un missatge constructiu, d'un missatge de futur, d'una política de govern; no amb resistencialismes absurds, inadequats completament a la situació històrica actual; no esgrimint el fantasma de possibles Sis d'Octubre en el futur, no amb amenaces, sinó buscant, realment, una mobilització creativa d'un poble que està demanant exactament això.

Jo voldria cloure les meves paraules amb un missatge, malgrat tot, de positivitat i d'esperança. Tinc la sensació ben real que el país està políticament en una cruïlla; el que succeeixi en els propers mesos és probablement transcendental des del punt de vista de l'evolució dels propers anys; potser, fins i tot, dels propers quinze o vint anys.

És un moment importantíssim; és un moment en què, o bé tracem entre tots orientacions precises, que puguin aplegar-nos en un esforç constructiu, o bé les coses aniran realment molt malament. Per a mi, governar Catalunya vol dir això; jo no sé si per als amics de la majoria vol dir exactament el mateix; en tot cas, voldria dir-los que, pel camí de la confrontació ideal i de la col·laboració pel bé de Catalunya i de la Generalitat em tindran al seu costat, pel camí de fer d'acòlit d'una política que estimem que es pot orientar clarament cap a l'aventurisme i cap a riscos absolutament innecessaris i contraproductius, ens tindran al davant seu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. El Molt Honorable President de la Generalitat vol parlar? (Pausa.) El Molt Honorable senyor President té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors Diputats, Molt Honorable senyor President; el senyor Obiols ha parlat de la necessitat de parlar dels temes, dels problemes que té el país sense dramatisme i que la veu fos serena, i jo li agraeixo que la veu que ha emprat en aquest seu parlament ha estat una veu serena.

Ho celebro perquè, indubtablement, això ens ajudarà a tots a fer una contribució a la superació dels problemes, de la mateixa manera que també celebro que digui una cosa que —no és pas per reclamar-ne cap mena de dret d'autor— jo he dit sempre —i també quan altres forces polítiques, socialistes, per exemple, no ho han dit, o no ho deien i, encara, de vegades, no ho diuen, ara mateix— que a Catalunya hi ha pols econòmic, hi ha pols cultural, hi ha pols social; Catalunya és un país que, en aquest moment té capacitat i empena i energia i iniciativa. I, això, jo ho he dit sempre, i ahir deia —i algun comentari graciós, diguem-ne, o que vol ser graciós, s'ha fet sobre això—, que jo ho dic sempre : «des d'un discurs a la més alta instància econòmica i política del país fins a qualsevol...» —sobre això s'ha fet broma, crec que injustament— «...festa major». Simplement, simplement, quan em dirigeixo al poble de Catalunya directament, també, li dic que sí que és veritat que tenim problemes, i en tenim molts, de tota mena : problemes globals, que afecten la totalitat del país, i després, tants i

tants problemes que afecten individualment i familiarment la gent, però que els dic que, si bé això és cert, al costat d'això hi ha moltes més coses que sumen que no pas que resten.

Celebro, per tant, que finalment els representants del Partit Socialista s'aliniïn també amb aquest plantejament basat en la confiança en les nostres pròpies possibilitats; el meu discurs d'ahir no va ser un discurs trist, no va ser un discurs pessimista, i menys va ser un discurs —com ha dit el molt Il·lustre Diputat Socialista— esquizofrènic, em sembla.

En tot cas, va ser un discurs en el qual, una vegada més, intentava fer entendre —i per això el vaig allargar més del compte, perquè no calia, ara ja ho puc dir— que, per l'estructura estricta del discurs, i pel que havia de ser el missatge dels problemes que tenim i d'alguns projectes concrets, i la referència —encara que fos breu— a l'obra de govern, no calia tot aquell intermedi que vaig fer sobre la força de la societat catalana. No calia. Fins i tot me'n vaig excusar, en començar, i alguns potser diran que aquest és un tema que no té cabuda lògica en un discurs polític com aquest; me'n vaig excusar, i tanmateix me'l vaig posar, perquè a vostès, senyores i senyors Diputats, i a través seu, com a representants que són del poble de Catalunya, jo volia que de cap manera l'absoluta necessitat que jo tenia —i que crec que tots tenim—, de plantejar els temes greus de finançament i d'altra mena, no ens ofusquessin en el sentit de fer oblidar que, malgrat tot, continuem tenint, afortunadament i gràcies a tothom, una gran capacitat de reacció.

Per tant, jo els prego que se'l rellegeixin, el discurs d'ahir, i veuran que segueix aquesta tònica: la tònica de la confiança, de l'apel·lació al poble de Catalunya, no pas cap mena de crispació ni cap mena de radicalització, sinó allò que jo en dic simplement «posar el llistó alt», i el meu missatge al poble de Catalunya el dia Onze de Setembre, el vaig centrar en això. També es va fer la seva brometa, que si l'Everest d'aquí, que si l'Everest d'allà, però, de fet, la filosofia, la pedagogia —si em permeten immodestament dir això— que jo intentava transmetre era aquesta: «Posem el llistó alt, perquè el podem posar».

Aquesta era la filosofia d'aleshores, la filosofia d'ahir, la filosofia d'avui, i tinc l'esperança que estigui, a partir d'ara, molt generalitzada, i que això ens permeti, per tant, conduir, potenciar aquestes possibilitats del nostre país.

En aquesta línia he de dir-li, senyor Obiols, que no hi ha, per part del Consell Executiu ni per part meua, cap mena de voluntat de ruptura. A mi em passa, de fa temps, que veig que m'atribueixen coses que jo crec, sincerament, que no he dit, i que després, moltes vegades, quan les he escrites, després veig que, efectivament, no he dit, i penso que dec anar bé quan hi ha necessitat de fer-me dir coses —per rebatre-les— que no he dit, i jo no he expressat cap voluntat de ruptura.

Les meves últimes paraules —per exemple, si per ruptura s'entengués ruptura respecte a l'Administració central— van estar dirigides al Govern de l'Estat, i deien el següent: «A ells» —als qui tenen la màxima responsabilitat en la governació de l'Estat, que és com acabava el paràgraf anterior— «dirigeixo aquestes darreres paraules: poden comptar amb la lleial col·laboració de Catalunya i, òbviament, del seu Govern, i amb tota la nostra voluntat de diàleg i de negociació, i d'ells esperem iniciativa, sentit de justícia i visió de Catalunya com una qüestió d'Estat.

»Iniciativa, per què? Perquè, de fet, des del dia 7 de maig de l'any 1984 estem intentant poder plantejar molt seriosament i molt a fons el tema de la negociació, i abans, fins i tot, que la negociació, el que en podríem dir una reflexió serena, una reflexió a fons, una reflexió informal en certs aspectes, fins i tot, amb l'Administració central i amb el mateix President sobre dos temes.» I això està escrit. També està escrit —ningú no em podrà dir que vaig dir una altra cosa, aleshores—, que és el finançament i el concepte d'autonomia. Aquestes cartes —que va ser contestada del 7 de maig del 84, a través, podríem dir, d'una entrevista del 23 de juliol de l'any passat, que després ha estat reiterada, i que han estat novament contestades, les reiteracions, el 24 de juliol del 85— són una demostració clara que nosaltres, ni aleshores ni ara —i aquest final meu del discurs d'ahir— no teníem voluntat de ruptura.

I, òbviament que no la tenim, dintre de Catalunya; òbviament que, dintre de Catalunya, nosaltres som —i ho diem també moltes vegades— partidaris d'allò que en dic «posar un maó cada dia». Si els discursos, repetits un cop i un altre i un altre, realment poden posar de manifest, no solament el que són les idees, sinó el que són les actituds íntimes de les persones i els grups polítics, aquesta, repetida un cop, i un altre, i un altre, de «posar un maó cada dia», vol dir que res està tan lluny de la nostra mentalitat com una voluntat de ruptura o com tenir la temptació d'estripar les cartes.

No té res a veure estripar les cartes amb dir coses com les següents: que hi ha problemes greus, gravíssims, i sempre dic que, en tots els problemes que hi ha, hi ha una part, sempre, com a mínim, hi ha una part més petita o més grossa de responsabilitat nostra, i en el discurs —que està escrit— això ho repeteixo un cop i dos cops com a mínim, i és una constant del meu pensament, i és una constant dels meus discursos. Però és indubtable que hi ha uns problemes, i aquests problemes nosaltres els hem de presentar a l'opinió pública. He dit abans que havíem de passar per aquest camí estret que consisteix a, per una banda, no ocultar els problemes que tenim i, en canvi, per altra banda, fer que l'explicació d'aquests problemes no creï un efecte desmoralitzador ni tampoc crispador sobre el nostre poble. I li he de dir, senyor Obiols, una cosa: si d'alguna cosa crec que em puc acusar, si a l'hora de fer l'examen de consciència penso que em puc haver inclinat alguna vegada més cap a una banda que cap a l'altra, és d'haver ocultat al poble de Catalunya, en determinats moments, la gravetat de la situació. Per què? Jo ho he dit moltes vegades aquí mateix: vostès recordin quan el Consell Consultiu ha dit que era matèria de presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat els pressupostos de l'any 83, i jo vaig dir, des d'aquí mateix, que n'estava convençut, i finalment els vam haver de presentar l'any passat, però que per a mi valia més poder continuar negociant en unes condicions de cordialitat, en unes condicions fàcils, en unes condicions en les quals l'entesa amb l'Administració central fos possible, que no pas anar directament a la defensa estricta dels nostres drets tal com aconsellava el Consell Consultiu, com deien també alguns partits polítics, i com, objectivament, crec sincerament que era. Per tant, no hi ha ruptura de continuïtat, ni dintre del país ni fora del país, en la nostra relació amb l'Administració central. Hi ha dificultats, i ningú no les pot negar, però no hi ha voluntat, no hi ha ruptura de continuïtat, ni tampoc amb les institucions del país. Amb les institucions del país he de dir

—permeti'm, perquè això vostè ho ha dit més endavant— que ahir més aviat —i també està escrit— em vaig dedicar a fer una pila d'elogis i a subratllar, sempre que podia, la col·laboració que hem tingut amb els ajuntaments, en moltes i moltíssimes coses. És natural, però és que era així, és així i ha de ser així, i així es va dir, una col·laboració a fons que a mi em complau, en la qual moltes vegades hi ha hagut actituds molt positives de molts ajuntaments, i crec que hi ha hagut actituds molt positives, en general també, de la Generalitat. Per tant, no és cert que hi hagi, per part meua, cap mena d'atac als ajuntaments. L'únic que dic és que el finançament municipal, que és un tema del qual no hem dit que ens desinteressàvem, hem dit que sí que ens hi interessàvem, que sí que hi treballàvem i lluitaríem, des d'aquí, des del Parlament i des de totes les instàncies, però que no el volia barrejar, que jo entenia que no s'havia de barrejar amb el problema i amb la resolució del finançament autonòmic. I després el que he fet, això sí, és una queixa —i la repeteixo— en el sentit que per part de l'Administració central hi ha, més d'un cop, el desig d'utilitzar institucions catalanes en contra de la Generalitat, i no solament institucions polítiques —també s'intenta— i també s'aconsegueix de vegades a través d'entitats privades, perquè és fàcil, de vegades, la temptació és forta, i les possibilitats d'oferir coses autènticament temptadores són importants.

Per altra banda, em sembla a mi que no s'ha d'interpretar com un tema de ruptura el fet que nosaltres diguem : quan s'acabi el període a partir del qual es pot considerar que s'ha arribat ja al final de l'aplicació de l'Estatut -vaig dir, em sembla, textualment— : «Ens hem d'asseure, asseure en el sentit de dir ens hem de posar a reflexionar tots plegats sobre això, i veure què n'ha sortit. Això és una cosa lògica. Suposant que tot hagués anat molt i molt bé també ho hauríem de fer, suposant que hagués anat molt bé també ho hauríem de fer. I, en això, ningú no hi ha de veure cap especial agressivitat, tot i que sí que és cert que avui, tal com van les coses, tampoc ningú no ha de veure cap especial agressivitat en el fet que diguem que ens temem, que creiem, que l'evolució que actualment està tenint aquest tema no és bona. I no és bona en diversos punts, però jo concretament he volgut centrar, d'una manera especial, he volgut que tingués un especial relleu en aquest debat el tema del finançament, i m'hauria semblat absolutament absurd que, atesa la circumstància que ens trobem de finançament pel que fa als pressupostos generals i pel que fa als pressupostos de sanitat, aquest tema, que és absolutament clau, central, decisiu i el més urgent de tots, hagués estat més o menys obviat.

Jo, senyor Obiols, tampoc, ja vaig dir que no volia fer història, però ja que parlem de l'acord de Tanzània i aquestes coses, de tota manera, i que la negociació de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, diu vostè que ha estat molt i molt dolenta, jo li hauria de recordar que vostès hi han ajudat molt, i vostès vull dir el PSC, hi han ajudat molt. Perquè, és clar, en un moment determinat, es va establir una negociació i es va arribar a uns acords, el que se'n va dir els acords «Trias-Añoveros», que eren sensiblement més favorables als interessos catalans que no als que després s'ha arribat, als que després, potser sí que en algun moment en posició poc o molt forçada hem arribat. Però jo crec que sobre això, vostès, hauria valgut la pena que haguessin mantingut, per altra banda dintre de la

tònica serena que vostè ha intentat donar al seu discurs, haguessin mantingut també el silenci sobre aquestes qüestions. Jo ahir no en vaig parlar, perquè, què va passar? Va passar que aquest acord, que preveia, i així surt al butlletí oficial de l'Estat, quan parla del «porcentaje de participación de la Generalidad de Cataluña en los ingresos del Estado para el período transitorio», en el seu article 8 diu : «El porcentaje de participación de la Generalidad de Cataluña en los ingresos del Estado de 1982, como consecuencia de los servicios transferidos hasta el 30 de junio de 1981, se fija con carácter inicial la provisional —és a dir, pel període provisional, abans dels sis anys— en el 1,581% de la recaudación líquida que el Estado obtenga por los conceptos tributarios no cedidos a las Comunidades Autónomas e incluidos en los capítulos I y II del presupuesto de ingresos del Estado.» Aquest és l'acord, i aquesta és la proposta, que va costar molt, perquè ja devien estar molt pressionats, era un govern que se sentia molt insegur, el Govern d'UCD de l'època, però això és el que finalment es va enviar al Parlament. I això no va anar endavant, perquè, ho torno a dir, era una època en què el Govern d'UCD ja era molt feble, i molt pressionat i condicionat, i perquè aleshores no va ser capaç d'oposar-s'hi una esmena, a aquell article 8, del Partit Socialista, Grupo parlamentario Socialista del Congreso, que diu : «El porcentaje de participación de la Generalidad de Cataluña en los ingresos del Estado de 1982, como consecuencia de los servicios transferidos hasta el 30 de junio de 1981, se fija, con carácter inicial y provisional, en el 1,1029.» De 581 a 029, o sia que aquí sol, si s'això s'aprovava, o això impedia que anés endavant el Projecte, i ho va impedir —he de dir que vostès van fer uns grans esforços per tirar endavant el seu plantejament—, ens representava la pèrdua, pel que fa referència a aquest percentatge, disminuir aquest percentatge en un 33% llarg. Per tant, aquest és un tema que, si ho vol, en parlarem tant com vulgui, d'aquest i d'altres coses per l'estil. He de dir que jo, que no sabia quin tipus d'intervenció es faria, venia preparat per a intervencions d'aquest tipus.

Però, en tot cas, quedi clar que, en un moment determinat, almenys sí que es devia negociar bé, i la principal dificultat amb què ens vàrem topar va ser la del PSOE, i sento molt dir-li, senyor Obiols, la del PSC. I encara hi ha alguna altra esmena, en aquesta mateixa línia, però, de la qual, a vostè i a tota la Cambra faig mercè.

De tota manera, acabem de reblar el clau amb això, perquè no se'ns donin més lliçons de *modos*, sobre això, almenys, almenys sobre això. Per exemple, el senyor Colom ho explica molt clar; diu : «en febrero del 82, en febrero del 82» —repeteix, perquè és llenguatge col·loquial— «los socialistas ya denunciábamos estas valoraciones como incorrectas», les que ens donaven l'1,581, consideramos que había habido un acuerdo político en ese momento dado, y que no se había respetado ni tan siquiera la propia metodología establecida en la Comisión Mixta del Gobierno de Cataluña y el Gobierno español. En aquel momento negociamos ese incumplimiento, y presentamos una enmienda al Proyecto de Ley, que efectivamente, debido a dicha enmienda no pudo prosperar, o sigui, que la seva intervenció va ser eficaç, siendo alcanzado luego por la disolución de las Cortes. Ahora, con un gobierno socialista, se ha renegociado y se ha aplicado para la valoración, y creo que se ha hecho bien la metodología en general que se aplica

a todas las Comunidades Autónomas del régimen general, no a las del régimen de fuero. Se trata de una metodología común...», etcètera. I que és la que a nosaltres ens porta a la situació d'avui, a la situació actual d'avui, que ahir ja els vaig explicar quina era, amb totes aquelles xifres que els vaig donar, i que avui encara ha reblat una mica més el clau la intervenció que he fet contestant al senyor Fernández Díaz, i que encara el podria reblar més amb una pila de coses, tant del pressupost general com del pressupost de sanitat, en el qual aquestes irregularitats, que fan que any rere any la pressió vagi disminuint la participació de l'Institut Català de la Salut, també són evidents. Però a mi em sembla que, amb això, ja n'hi ha prou, aquest és un tema en el qual, si vostès no volen, no cal que en tornem a parlar, però, en tot cas, el que sí que queda clar és una cosa, i és que aquí tenim un problema que no ens l'hem inventat. Celebro moltíssim, senyor Obiols, que no hagi utilitzat la paraula «victimista» aquesta vegada, perquè el victimisme que nosaltres hem fet ha estat protestar per una cosa que avui dia és reconeguda com a satisfactòria pel President del Govern i pel Ministre d'Hisenda. Això, contra el que nosaltres hem protestat, i moltes altres coses que si calia ja sortirien, és el que nosaltres hem rebutjat. I això no és ser victimista, això simplement és defensar els interessos del nostre poble, els interessos del nostre país.

Simplement voldria —és una cosa, si vostè vol, menor, o potser no tant—, vostè ha fet una crítica de l'explicació que vaig fer jo ahir de l'obra de govern. I jo reconec que l'explicació va ser forçosament superficial, parlar d'una obra de govern, a no ser que es faci, cosa que també estic disposat a fer si se'm demana, i que ho tinc preparat, però ara no em vull allargar amb aquesta nova explicació, es pot fer, naturalment, des del punt de vista només de definir uns eixos molt concrets, i no ficar-s'hi més, o bé d'entrar en un cert detall. Jo ho vaig fer ahir, encara que d'una manera precipitada, ho reconec, però és clar, la crítica que vostè em fa és una crítica..., de fet són unes afirmacions que vostè fa, que tant pot ser que siguin veritat com que no ho siguin, que jo li he de dir que la majoria de les coses que vostè ha dit, vaja, jo crec que totes les que ha dit, són inexactes. Però jo n'hi diré un parell, per exemple, un parell. Jo no venia preparat per això, venia preparat per altres coses, però per exemple quan vostè diu que hem donat 400 milions d'aval; no n'hem donat 400, n'hem donat 1.400 o 1.500, es deu haver deixat l'1. Bé, em dirà vostè que això, 1.400, continua essent molt poc. És que li vull dir una cosa, mentre no aconseguim modificar els pressupostos de la Generalitat i que tinguin un volum com el que tenen, ahir vaig citar el cas del País Basc, de Navarra, o, fins i tot, d'Andalusia, que té un règim comú, nosaltres no ens podem desdinerar ni en subvencions, ni en subsidis, ni en crèdits, ni tan solament assumint més riscos en qüestió d'aval. Però, en fi, de totes maneres, senyor Obiols, 1.400, no 400. O bé vostè m'ha dit que, en fi, els fills, allò que m'ha dit de la Llei de Normalització Lingüística..., bé, és possible que, d'una manera molt formal, vostè tingui raó, però, de fet, en la pràctica —i, a més, ara li llegiré un punt de la Llei—, en la pràctica, naturalment, els qui plantegen els temes —és en aquest sentit que s'ha expressat, perquè s'ha fet, i el primer que ha utilitzat aquesta expressió a la qual jo després m'he agafat és el senyor Fernández Díaz—, és perquè realment aquest és un problema que es vehicula a

través dels pares. I, a més, és tan lògic que es vehiculi a través dels pares que la Llei de Normalització Lingüística el que diu, exactament, és el següent. Diu: «Els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual, ja sigui aquesta el català o el castellà. L'Administració ha de garantir aquest dret i posar els mitjans necessaris per a fer-lo efectiu» —que és, de fet, la pregunta que feia el senyor Fernández Díaz. I, finalment, diu: «Els pares o els tutors poden exercir aquest dret en nom de llurs fills, a l'instant que s'apliqui» —que són els qui l'exerceixen, evidentment i lògicament. O sia que, evidentment, és possible que, des d'un punt de vista formal, potser s'hauria hagut d'afinar una mica més, però, realment, la realitat que es produeix em sembla que encaixa perfectament amb el que he estat dient abans. Permet? Gràcies.

Bé, per tant, amb aquest problema de la crítica a l'obra de Govern, en fi, ens hi podríem ficar dintre. A mi m'agradaria molt, perquè vostès ja saben que no és veritat que no sapiguem explicar el que fem, i ara, perdoni, ara em dirà, això no val, això és partidista, és electoral. Vostè se'n recorda d'allò del «Fem i farem», vostè se'n recorda, amb tota seguretat, vol dir que ho sabem explicar. (*Rialles.*)

Si ara nosaltres entréssim en un debat sobre això, jo li asseguro que ja em complauria a mi, justament, més aviat moltes vegades he estat criticat de deixar-me, per dir-ho així, emborratxar una mica, podríem dir, per aquest desig d'entrar en el detall de les coses. Sempre diuen, en Pujol fa massa coses, o bé, allò que diuen, que deu ser, suposo, una paraula, diguem-ne, que m'honora, diuen, sembla que sigui un alcalde, aquest, en comptes de... Ho diuen, i la qual cosa per a mi és un honor i suposo que vosaltres, també m'acceptaríeu, arribat el cas. Però... (*rialles*), però, vull dir, que en aquest terreny, em sembla, sincerament, que és clar, és una cosa molt fàcil dir, no, això no és veritat, això tampoc, donar unes xifres, que és molt difícil de rebatre immediatament, però, això, senyor Obiols, no va per aquí. L'obra de govern, he posat aquests dos exemples i en podria posar d'altres, ha estat, em sembla a mi, sincerament, una obra important. Que vostè, aleshores diu, o, només ens donen 50.000 pessetes, a segons qui, sí, a segons qui ens donen 50.000 pessetes, però això és una sola cosa, per la seva banda de caricatura, perquè a segons qui també se li donen 100 milions d'aval, o l'Editorial Bruguera, sobretot, gràcies, cosa que ens va anar molt bé, perquè sinó potser ens hauria fet una mica de por fer-ho la intervenció de socialistes i comunistes, els vam donar 220 milions pessetes d'aval, per la qual cosa estem molt contents, per altra banda, sigui dit de passada, que s'haguessin donat i que socialistes i comunistes, amb carta escrita, ens ho haguessin demanat perquè així podríem saltar-nos allò que diuen que era una empresa massa grossa.

Però, el que vull dir-li, per tant, és que, de tota manera, que nosaltres fem això que vostè despectivament en diu «la política de la repartidora», no ha d'estranyar, tinguin present que nosaltres juguem una carta política, i ho he dit amb tota rotunditat i amb tota valentia, que és la carta de la societat civil, la carta de donar suport a les iniciatives. Jo aquest matí, quan no sé qui parlava... m'ha obligat, diguem-ne, no, si escolti això no em fa cap vergonya, que vostè diu que donem subsidis, és clar que donem subsidis, que donem subvencions, és clar que donem subvencions. Si de cas, vostès hauran de veure si els criteris són vàlids o no són vàlids, però és que la nostra filosofia

—i he explicat allò del 12% de l'economia privada, perdó, al revés, de la pública i el 88% de l'economia privada, el nostre principi és que tirarem el país endavant en el grau en què puguem ajudar l'economia privada.

Bé, que aleshores aniria millor de donar-ne més, de cinquanta mil pessetes, segur que sí, però el que passa és que jo els prego que vostès analitzin, amb molta cura, el que diuen els pressupostos de la Generalitat en la seva partida del Departament d'Indústria i veuran —i el comparin amb altres pressupostos autonòmics, i veuran en quin grau d'indigència ens movem, grau d'indigència que, evidentment, amb les perspectives pressupostàries i amb la mica de prioritització que ha fet abans, contestant el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, és difícil —i sento moltíssim dir-ho— és difícil que puguem alterar substancialment i positivament durant els propers mesos.

Vostè, senyor Obiols, ha donat a entendre, a través de la seva intervenció, que per part nostra hi havia, com si hi hagués poca voluntat de diàleg amb l'Administració central. Com a Generalitat, òbviament, no ho hem fet, en cap moment, sempre hem intentat dialogar, pactar les lleis, més aviat se'ns ha acusat moltes vegades, moltes vegades en aquesta mateixa Cambra se'ns ha acusat que pactàvem massa. I el silenci del PSC quan se'ns acusava d'això ve a dir que potser els qui ens acusaven, potser tenien raó, però no se'ns podria dir que ens hem negat al diàleg i a l'acord, sempre que hem pogut, amb l'Administració central i amb el Govern socialista. Se'ns ha acusat, de vegades, d'una cosa que no em fa cap angúnia dir que sí, que és veritat, que és que hem donat suport, més d'una vegada, a determinades preses de posició en política econòmica del Ministre Boyer, ho hem fet, sí, és veritat. I també hem estat els qui hem intentat, des de la Generalitat —també des de les forces polítiques que ens donen suport—, però des de la Generalitat, pactar tant com hem pogut, i crec que hem donat un exemple a Catalunya i a tot l'Estat en el cas de la LODE. No em negaran que allà era un esforç clar de negociació del Conseller Guitart, a part d'altres persones vinculades a les nostres forces polítiques; o amb la Llei de Reforma Universitària; o en el cas de la Funció Pública. I, fins i tot, en el cas del Règim Local. En el cas del Règim Local, nosaltres ens queixem del que entenem que va ser, en el seu moment, un incompliment de l'Administració central. Perquè hi ha una petita argúcia que consisteix a pactar les coses en el Congrés i després saltar-se-les o afegir algun petit additament en el Senat. Això ha passat una pila de vegades i això no és positiu, això no és presentable i és una cosa de la qual ens hem queixat, de la qual acusem el Govern central.

I darrerament, doncs, hem pactat la llista del Poder Judicial, i, fins i tot, una cosa tan conflictiva i que políticament per a nosaltres podria ser tan negativa, en certs aspectes, el fet d'haver-ho pactat, com són tota una pila d'aspectes de la Llei d'Aigua, també ho hem fet. I si, malgrat tot, malgrat que políticament podria tenir una certa contrapartida negativa el fet d'haver pactat certs aspectes de la Llei d'Aigua..., si ho dic, és perquè ara vull recordar que el Govern central és en deute, perquè, de fet, el que va quedar, a través d'aquesta Llei és que a nosaltres se'ns havien de fer uns determinats traspassos d'obres hidràuliques. I ara veurem, si aquests traspassos es fan o no es fan. Ja ho sé que aquest va ser un compromís que va fer el senyor Julián Campo, i que ara hi ha un altre Ministre, però

jo vull dir dues coses, aquest altre Ministre era cap de la Minoria Socialista del Congrés, per tant, coneix la negociació, però, sobretot, en vull dir una de molt important: el senyor Julián Campo, i el senyor Sáez de Cosculluela, i el senyor Boyer, i el senyor Solchaga, no són mai els responsables; el responsable és el senyor Felipe González, i aquest no ha canviat. Per tant, els compromisos que havia agafat el senyor Boyer, els havia de complir el senyor Solchaga, i els compromisos que va agafar el senyor Julián Campo, els ha de complir el senyor Sáez de Cosculluela. Però dic això, simplement, per demostrar una vegada més, que aquest diàleg hi ha estat. De vegades, fins i tot —repeteixo—, alguns diuen que hi ha estat en un grau excessiu. Jo, sincerament, de debò, no ho crec. Ens agradaria poder haver anat molt més enllà, encara, en aquest diàleg, perquè nosaltres tenim la voluntat d'entendre'ns, i tenim la necessitat d'entendre'ns, i tenim l'obligació d'entendre'ns. La primera obligació del Govern de la Generalitat és pactar amb el Govern central hi hagi qui hi hagi allà, i la primera obligació del President del Govern, és pactar amb el President de la Generalitat i amb el Govern de la Generalitat hi hagi què hi hagi aquí, tant si li agrada políticament, com personalment, és igual, aquesta és una mútua obligació que tenim.

Per tant, això ho hem fet, tant com hem pogut, i això, estiguin segurs, senyor Obiols, ho continuarem fent. Vostè diu, oh!, però, és clar és que vostès han pres unes posicions polítiques i això, doncs, compromet, i això, doncs, fa més difícil el diàleg. Miri, senyor Obiols, a nosaltres ens passa en tot —a Catalunya, en general li passa—, però, a nosaltres, concretament, ens passa d'una manera molt especial que quan no ens movem de Catalunya, ens diuen que som tancats, que som uns provincians, que som uns insolidaris. I quan ens movem ens diuen que ens fem on no ens demanen. Això passa una mica, en general, a Catalunya, quan Catalunya es tanca, donem el gran argument de dir, aquests són uns provincians, són uns tancats, tenen uns horitzons curts. Quan diem, escolti, ara nosaltres els volem explicar quin és el nostre concepte d'Espanya. Ara venim. No, escoltin, vostès cap allà. I això, en realitat, és un tema que, realment, crea un gran problema. Nosaltres, ens ho varem creure tant, totes aquestes crítiques que ens feien, entre altres el Partit Socialista, que vam dir, bé, algú va dir dintre de la nostra força política —no pas la Generalitat— bé, nosaltres expliquem quin és el nostre concepte d'Espanya. I em sembla que és perfectament legítim. Jo no li llegiré, senyor Obiols, les declaracions moltes que ha fet, perquè, evidentment, és una persona productiva, el senyor Guerra, que pogués semblar a algú que feia una certa referència a la Generalitat o al seu President, no li ho llegiré, ni tampoc alguna del senyor Felipe González, sap per què? Perquè jo em vull entendre amb el senyor Felipe González, i si ara jo li recordo segons què al senyor Felipe González, doncs resulta que em serà més difícil d'entendre'ns i ell sentirà la necessitat de replicar. No. Però ja que vostè en parla, jo li he de contestar el justet per dir-li que tenim el dret, no la Generalitat —i això és cert—, no la Generalitat, però sí les forces polítiques que donen suport a la Generalitat de tenir aquesta intervenció.

A la Generalitat hi he rebut gent de tota mena, tots els que han volgut venir, que vostè pugui donar o que tingui, fins i tot, realment, des del punt de vista d'imatge pública un significat diferent una visita que una altra —això és cert—, però la Gene-

ralitat és oberta i sempre que han volgut venir, des dels líders de l'extrema esquerra fins als de l'extrema dreta, no n'ha vingut mai cap, això és cert, però, tots els qui hi vulguin venir, poden venir i seran benvinguts.

Però, per altra banda, i per acabar aquest punt, i gairebé per acabar el meu parlament, jo li voldria demanar, senyor Obiols, d'aprendre a fer una distinció molt clara sempre. La institució i les forces polítiques que li donen suport. Per què, és clar, d'acord amb aquest criteri que vostè exposa, què vol dir? Que Balears i Galícia mai no tindran la possibilitat d'establir una negociació —diguem-ne— bona amb l'Administració central, perquè Balears i Galícia, i alguna altra comunitat autonòmica, també estan prenent a les forces polítiques que constitueixen els poders d'allà, també estan **prenent actituds polítiques** —diguem-ne— d'oposició clara al **Govern central, com passa a qualsevol altre país, qualsevol país d'estructura federal o d'estructura autonòmica, com, evidentment, passa, d'una manera constant, a Alemanya.**

O bé, traslladant-ho aquí dintre, què voldria dir el fet que el President de la Generalitat sigui convergent, vol dir que això hauria de dificultar i que la seva relació, posem per cas, amb l'Alcalde de Tarragona, que òbviament no ho és, de cap manera. I això no vol dir, que l'Alcalde de Tarragona no tingui dret a fer manifestacions ben clares i ben rotundes en el sentit que li agradaria que a la Generalitat hi hagués una altra persona. I això, té perfecte dret a fer-ho, i el President de la Generalitat ha de tenir la suficient serenitat per entendre que això és un dret polític, que exerceix com a polític, el senyor Alcalde de Tarragona o de la ciutat que sigui.

Sembla que aquest és un tema que a mesura que en el país hi vagi havent cada cop més maduresa democràtica, ja no es plantejarà. Com no es planteja a qualsevol país Alemanya o qualsevol que sigui, en el qual, l'educació democràtica del país, i l'educació democràtica dels dirigents, està molt més consolidada que no pas entre nosaltres.

Per acabar, reitero la meua complaença pel to de la intervenció de vostè, senyor Obiols. A mi m'agradaria que el to de totes les intervencions nostres —també fora del Parlament— fossin tan serenes, perquè és ben cert que el Parlament és la màxima representació del país, i que qualsevol intent d'acudir, per dir-ho així, directament, al poble saltant-se el Parlament, doncs és dolent. Però pensar que parlar molt serenament en el Parlament ens eximeix de fer un esforç de serenitat en el carrer, això també és un gravíssim error.

Per tant, jo —i això va dirigit a tots nosaltres— però jo repeteixo, m'agradaria molt que aquest debat ens servís per a situar els nostres problemes que són molt greus, i que no hi cal insistir, en termes molt oberts a la col·laboració entre tots nosaltres, i a la col·laboració, a la negociació, a l'intent de negociació amb el Govern central.

Repeteixo, en aquests moments hi ha un dèficit d'iniciativa de cara a negociar per part del Govern central. El dèficit és del Govern central i són ells els qui l'han d'omplir. Nosaltres, com vaig dir l'altre dia, cada passa endavant que faci el Govern central cap a nosaltres, nosaltres —ara em refereixo al Govern de la Generalitat—, en farem dues, o tres si cal. He de dir que en portem trenta o quaranta de fetes, sense resposta, però a partir d'aquest moment, això ho posem a zero. Cada passa endavant que faci el Govern central, nosaltres en farem dues o

tres si cal. Repeteixo, esperem d'ells el sentit de justícia que en aquests moments no es reflecteix en l'ordenament autonòmic, la visió de Catalunya com a qüestió d'Estat. Catalunya no és una cosa dels catalans, la responsabilitat més grossa és també del Govern central i nosaltres, evidentment, hi tenim la nostra, i, sobretot, això que deia, iniciativa.

I pel que fa al poble de Catalunya, el que voldria, el que desitjo, el que espero és que tots nosaltres —i jo mateix, i tots estem exposats a equivocar-nos— que tots nosaltres sabéssim combinar el fet de posar el poble de Catalunya davant de les seves responsabilitats, explicar-li la veritat, quina és la situació —i no pas amagar-li els problemes negatius—, fer que tot això ho pugui assumir el poble de Catalunya amb una gran serenitat, amb una gran energia també, amb una gran voluntat de fer-se respectar, que fóssim capaços de trobar —repeteixo— el just punt mig, entre la concienciació del poble, dels problemes que tenim i la seva confiança, la seva alegria, la seva capacitat d'iniciativa, en darrer terme, en tots els seus aspectes positius, que afortunadament són molts, més que no pas els altres.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Obiols vol replicar?

El Sr. OBIOLS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, a mi no se'm pot acusar d'utilitzar un to en el Parlament i un altre to fora del Parlament; sobretot, no me'n pot acusar una persona que no parla mai en el Parlament, que només parla fora del Parlament. Jo no accepto de cap manera aquesta insinuació que s'ha produït, de dir «bé, aquí es ve amb paraules corteses i serenes, i fora s'està atiant el foc de la confrontació»; perquè el foc de la confrontació no l'atiem nosaltres, a Catalunya, no l'atiem nosaltres. És amb el victimisme —i permeti'm que utilitzi, ara sí, l'expressió— que s'ha utilitzat durant cinc anys que s'ha atiat el foc de la confrontació. I, bé, s'ha parlat aquí, una vegada més, de voluntat de diàleg, de voluntat de negociació; deu ser que no es fan prou bé les coses, perquè hi ha hagut cinc anys de govern i els problemes són problemes molt greus.

Des del punt de vista de la negociació amb el Govern central, deu ser que les coses es fan realment molt malament. I s'ha dit aquí que era per culpa del Partit Socialista, en moments determinats. Jo vull retrotreure'm —molt ràpidament també—, al passat, quan les coses de la negociació per a la fixació del percentatge amb el Govern de la UCD es feien sobre la base d'un míser mercadeig de vots en el Congrés dels Diputats i en el Senat; quan es feia abstracció total del problema general global de finançament de les comunitats autònomes per tractar d'arrencar quelcom més per a la Generalitat, amb una visió totalment a curt termini. I no hi ha ningú que ens pugui acusar a nosaltres, els socialistes, d'haver estat en contra d'una política, perquè nosaltres no creïem en aquesta política, perquè consideràvem —com s'ha demostrat— que era una política dissenyada amb una miopia absoluta. El que lamento no és aquella miopia del passat, el que lamento és la profunda miopia, el total estrabisme del present, no saber exactament calibrar quina és l'evolució de les coses en el pla de la política espanyola. I jo no demano que Convergència, o Unió Democràtica, o Esquerra Republicana, facin abstracció de la seva ideologia, dels seus interessos, dels seus postulats polítics; el que demano és quelcom de molt més simple i de molt més senzill i entenedor : que la Generalitat, i el Consell Executiu de la Ge-

neralitat, tingui una relació no bèl·ligerant en els afers de la política espanyola. Mirin si és simple, això, d'aconseguir, i això no s'aconsegueix. Malauradament, cada vegada això està pitjor.

Jo ja em donaria per satisfet que el senyor Pujol fos un bon alcalde de Catalunya, ho dic amb franquesa. Malauradament, no puc sinó constatar que com a President d'un Govern i d'una institució, les coses no tiren endavant, els problemes no se solucionen, i es poden fer molts discursos i es pot parlar molt, però els problemes subsisteixen.

A Catalunya no hi ha ni un model clar de vertebració —per molt que s'invoqui la societat civil, per molt que es digui aquí que es vol tenir una bona relació amb els ajuntaments—, no hi ha una política de concertació amb les forces socials; hi ha una agressivitat permanent —implícita, no explícita, però total, radical, profunda— amb els sindicats, hi ha una actitud que constantment tendeix a identificar la institució de tots amb una monolítica institució d'un partit, i des d'aquest punt de vista les coses van molt malament. A Catalunya no hi ha una política de Govern clara, amb prioritats i objectius, ni pel que fa referència al territori, ni pel que fa referència a la indústria, ni pel que fa referència a l'ensenyament o a la cultura, ni a la salut, ni a cap dels grans problemes o cap dels grans àmbits d'actuació pública d'un govern català en el moment present.

I, malgrat tot, Catalunya va endavant, és clar que sí; no ha estat el senyor Pujol que ho ha dit i nosaltres hem vingut al darrere, ho hem dit sempre que aquest país, fins i tot en els moments de més greus dificultats, fins i tot en l'època de la dictadura, tirava endavant. Perquè tenia força, perquè tenia puixança, perquè tenia combativitat. El que em nego totalment a admetre, perquè no és veritat, és que la situació actual sigui el resultat d'una política de govern, que més aviat frena, més aviat coarta, més aviat talla les potencialitats de creativitat de la societat catalana en el seu conjunt.

I a Catalunya, malgrat el que es pugui adduir, no hi ha encara en la institució ni en el Govern un model de relació clara amb el Govern central. Jo espero que en els propers temps això es pugui aclarir; ho desitjo sincerament. Malauradament, en funció del debat, de la intervenció en el dia anterior, jo no puc sinó expressar avui aquí el meu desconcert en relació amb el que és un discurs incomprensible que adreça el President Pujol a la Cambra i a la societat. Ens n'anirem avui d'aquest debat sense saber exactament què és el que aquest Govern i aquest President pensen fer en els afers de la política catalana en el futur i, sobretot, davant els reptes immediats, els reptes de la solució d'uns problemes d'ubicació i de relació amb l'Administració i el Govern central, què és el que pensa fer. En aquestes circumstàncies, una força política responsable, un polític que s'adreça al Parlament no pot sinó desitjar que passi el millor per a tots, i com més aviat es dilucidin les incògnites i els problemes que estan plantejats, també millor per a tots.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable President vol tornar a intervenir? (Pausa.) Gràcies.

Correspon ara la intervenció del Grup de Convergència i Unió. Per portar-la a terme, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de sis debats de política general a què aquest Dipu-

tat ha assistit, també s'ha tornat un gat vell, i encara —gràcies a Déu— avui no haig d'anar a l'òptic, però no descarto que també hi hagi d'anar un dia i els hi pugui explicar.

En aquests debats, en aquests sis debats o cinc debats als quals aquest Diputat ha assistit, s'ha vist una constant que potser en aquest s'ha trencat, i jo precisament el que remarcaré seran les diferències d'aquest debat respecte als anteriors. Però deixin-me explicar una mica, fer una mica de tipologia dels debats anteriors, per remarcar més, millor, la diferència del debat que hem tingut ahir i avui.

En els debats anteriors, en algunes ocasions, el Molt Honorable President de la Generalitat ha entrat en una descripció detallada i minuciosa de l'obra de govern, i llavors se li ha dit que era un discurs dispers, una perdigonada, un llistat, fins i tot aquest Parlament em sembla —confesso la meua ignorància en el terreny filològic—, em sembla que va arribar a crear un neologisme, que és la tirallonga —potser no és un neologisme; perdonin, en tot cas. I se l'acusava d'això, de dispers, perdigonada, llistat, tirallonga, mancat d'estructura. Després, en les rèpliques, el President marcava l'estructura, explicava com aquelles coses de detall a les quals s'havia referit encaixaven en les línies mestres d'actuació del Govern. En altres ocasions, en canvi, el discurs del President es centrava precisament a marcar aquestes grans línies, a donar l'estructura. I, llavors, se l'acusava de teories, de conceptes abstractes, de mística «on és l'obra de govern?», es deia, i, llavors, en les rèpliques i les contrarèpliques sortien els detalls que s'havien trobat a faltar. Deu haver de ser així, i és probable que la lògica parlamentària demani que l'oposició esgrimeixi aquests arguments, que sempre són possibles. És a dir : fas una cosa, et diuen que hauries d'haver fet l'altra; fas l'altra, et diuen que hauries d'haver fet la primera... Això deu ser la dinàmica parlamentària.

Però aquest any és diferent. Aquest any, efectivament, el discurs del Molt Honorable President va tenir una part d'aquestes que podríem qualificar de convencionals —ha estat qualificada de «pernil de l'entrepà», ha estat..., etcètera—, però jo no m'hi referiré. No m'hi referiré, entre altres raons, perquè nosaltres pensem que aquesta obra de govern, la descripció que es va fer, és positiva, és bona, i probablement és la millor que es podia fer, donades les circumstàncies. En canvi, el punt substancial de la intervenció del President que va obrir aquest debat ahir va ser un punt —al qual em referiré immediatament— que era necessari, que era absolutament necessari i crucial de referir-s'hi, i era necessari i crucial de referir-s'hi per dues raons.

La primera és una raó que podria no haver-se donat; la segona és una raó estrictament objectiva, que s'hauria donat sempre. La primera és que, en l'opinió del Grup parlamentari que represento, és cert que és preocupant el tarannà autonòmic, el tarannà en política autonòmica del Govern central, des dels punts de vista que s'han especificat i als quals després em referiré.

Però, suposant que això no fos així —és a dir, suposant que hi hagués un ampli consens de satisfacció en la línia de la interpretació autonòmica del Govern central—, hi hauria l'altra raó, que és absolutament objectiva¹: estem començant a acabar l'etapa transitòria de l'aplicació de l'Estatut, i fins i tot en el cas que no hi hagués aquella preocupació a la qual em referia, es faria necessària una reflexió sobre com ha arribat al

seu final aquest procés. Per tant, no és gens estrany, ens sembla perfectament natural i lògic, convenient i bo, que la part central, el 90% del discurs del President, fos destinat a aquest tema.

He dit abans que no entraria en l'obra de govern —i ho mantinc—, però no puc deixar d'insistir en el tema que el que s'ha fet ens sembla bo, ens sembla molt substancialment bo, però, a més a més, que, donades les circumstàncies, possiblement és el millor que es podia haver fet. I ho faré insistint en unes xifres que ha donat el Molt Honorable President aquest matí, però que, de tota manera, la repetició de vegades és bona des d'aquell punt de vista —que també és la política— que és la pedagogia.

El Molt Honorable President ens ha recordat aquest matí aquelles xifres que repeteixo —hi insisteixo—, que diuen: «Escotin, l'any 81, va ser l'any en què es va produir el gruix més important dels traspassos. Donem-los una valoració decent. L'any 85 haurem prestat aquells mateixos serveis que van ser traspassats en 126 pessetes, quan l'índex d'inflació ens els situaria en 154, quan el percentatge d'ingressos —LOFCA— ens el situaria en 223, i quan la despesa de l'Estat ha crescut fins a 232.» Això demostra, des del nostre punt de vista, almenys una cosa, que jo vull remarcar. El Govern de la Generalitat, aquest Govern de la Generalitat, ha prestat aquells serveis almenys tan bé com es prestaven —i nosaltres pensem que en molts casos, en moltíssims casos, millor—, amb una importantíssima austeritat, amb una importantíssima contribució —ja feta— a la contenció del dèficit de l'Estat, que ha de ser contingut. Però nosaltres, aquesta contenció, ja l'hem feta; per tant, l'obra de govern la deixo: jo penso que és bona, substancialíssimament bona i probablement el millor que es podia fer, donades les circumstàncies.

Em referiré a l'altre tema. Quina ha estat la posició en el tema central de la intervenció del President?, quina és la posició del nostre Grup parlamentari en la intervenció del tema central del President? És evident que aquí hi ha dues qüestions que estan íntimament relacionades, que són quina lectura es fa de l'Estatut d'Autonomia, quina lectura es fa del Títol VIII de la Constitució, què signifiquen les competències, què signifiquen les competències exclusives, com definim el rang polític de les autonomies i com les financem. I, com les financem, no només des del punt de vista quantitatiu —i vull insistir en això—, sinó també des del punt de vista qualitatiu. Perquè en el supòsit —que no es dona— que rebéssim tots els diners que hauríem de rebre, però aquests diners vinguessin marcats en saquets —el President s'hi referia en el seu discurs dient: «És que volem que la Generalitat sigui simplement un ens pagador?»—, és a dir, si no tinguéssim l'autonomia de la despesa, també hauríem de fer-ho notar en aquesta Cambra, i també hauríem d'encendre el llum d'alarma.

Per tant, aquest va ser el tema central, i la nostra posició és absolutament coincident amb les paraules del President, i ara m'agradaria —i seré breu, senyores i senyors Diputats— fer un exercici que el nostre Grup ha fet aquest migdia, i l'ha fet sobre la base de les intervencions que havíem sentit, però la nova intervenció que s'ha produït aquesta tarda no canvia l'anàlisi. M'agradaria fer, en nom del meu Grup parlamentari, un resum de quines han estat les posicions dels diferents Grups en el tema central, en el tema central, aquest que acabo de dir.

Naturalment, obviaré les crítiques, que han estat contestades pel Govern, relatives a l'acció de govern, i em referiré a la posició dels Grups en el tema central.

Esquerra Republicana coincideix que el finançament és deficient, que hi discriminació, etcètera. Esquerra Republicana ens diu que dubta molt del resultat final d'aquest procés que ara es tanca, d'aquests cinc anys; més ben dit, aquí hi ha una diferència amb nosaltres —intentaré posar de manifest no solament les coincidències, sinó també les diferències—; la diferència, substancialment, consisteix, des del punt de vista del nostre Grup, que, així com nosaltres estem disposats a suspendre el judici i a dir: «encara tenim esperança que aquest procés pugui arribar a bon port», Esquerra Republicana es veu en condicions de fer ja un judici més negatiu.

Bé, Esquerra Republicana té perfectament dret a pensar així, i nosaltres creiem que allò important no és aquesta discrepància, en aquest moment, de dir: «nosaltres creiem que encara hi ha esperança», «nosaltres, en canvi, pensem que les coses no acabaran bé», perquè el punt culminant, el punt crític serà quan fem l'anàlisi definitiva, en aquest Parlament, tal com ha anunciat que demanaria el senyor President de la Generalitat.

Esquerra Republicana també ha dit que, en els temes d'insuficiència financera, des del seu punt de vista, l'única solució era el concert. I ha parlat de suficiència en el finançament i d'autonomia de la despesa. Nosaltres coincidim a demanar suficiència en el finançament i autonomia de la despesa, però aquí hi ha una nova diferència: nosaltres pensem que no és, només, el procediment del concert el procediment que pot garantir la suficiència i l'autonomia de la despesa.

Evidentment, tal com diu un Diputat del meu Grup parlamentari, és molt millor discutir amb els diners a la butxaca, que discutir amb la butxaca dels diners, però, independentment de la broma, nosaltres continuem convençuts que hi ha fórmules que permetin, sense concert, obtenir un finançament que sigui suficient i que respecti l'autonomia de la despesa. Es veurà.

Posició del PSUC. Nosaltres entenem... (*Remor de veus.*) Senyores i senyors Diputats, no estic dient la posició del PSUC, estic dient el que el nostre Grup parlamentari interpreta, entén, de la posició del PSUC respecte als punts del tema central de la intervenció del President. Nosaltres hem entès —i en el moment de les resolucions es veurà si ho hem interpretat bé o no— que, en relació amb el tema central, és a dir, amb la necessitat de fer una valoració de l'autonomia en acabar el procés, i entorn del tema del finançament autonòmic, no existeixen discrepàncies substancials en la posició que ha expressat el PSUC, que, per altra banda, com és molt legítim, lògic, natural i convenient, ha expressat una sèrie de punts crítics importants sobre tota una sèrie d'altres aspectes. Però ja els he anunciat, senyores i senyors Diputats, que el que jo volia fer era, des del punt de vista del nostre Grup parlamentari, quina era la posició dels altres com nosaltres l'enteníem —i això és perfectament legítim—, en el tema central del debat. I veuran per què ho dic, tot això.

Coalició Popular. Ens trobem igual; hi ha hagut una sèrie de discrepàncies, naturals, convenientes, òbvies, però, per altra banda, també cal remarcar que, tant en el tema del finançament com en el tema de la defensa del sostre estatutari i en el

tema de la conveniència, quan arribi el moment, de fer l'anàlisi que tots hem convingut que calia fer, sobre l'abast final, després d'aquest procés de sis anys, de l'autonomia, Coalició Popular ens ha dit que estava convençuda que era bo fer aquesta anàlisi, que el finançament era insuficient i que s'havien de trobar fórmules de sortida d'aquesta situació. Ho hem interpretat així.

El Partit dels Socialistes de Catalunya. En la intervenció del Partit dels Socialistes de Catalunya, nosaltres entenem que, a part aquelles crítiques que —com he dit tres vegades— són lògiques, són legítimes, i són necessàries en democràcia, perquè és el paper que l'oposició ha de jugar, hem entès que no solament es deia i es refermava —com també diuen en aquest moment les més altes instàncies del Govern central— que el sistema de finançament és dolent, sinó que calia fer tots els esforços negociadors per arribar a trobar una solució. És més; se'ns ha dit que aquesta solució era possible, i que calia posar els mitjans per aconseguir-la, i se'ns ha dit que, concretament, «en aquesta cruïlla autonòmica» calia cercar solucions que poguessin «aplegar-nos en un esforç constructiu» —això són paraules que m'ha semblat agafar textualment; no dispo, evidentment, de la transcripció, perquè no ha arribat...

Per tant, senyores i senyors Diputats, les posicions sobre el tema central del discurs del President —les posicions respecte als altres temes són discrepants, òbviament—, les posicions dels diversos Grups sobre el tema central del discurs del President, el nostre Grup les interpreta com bàsicament coincidents. Bàsicament coincidents, i això tampoc no és il·lògic que es produïxi així, perquè, evidentment, ens trobem en un debat que segueix a mesos i mesos d'un treball unitari, ben fet i unànim de la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions. I ens trobem amb un treball de mesos i mesos, ben fet, unitari i unànim de la part catalana de la Comissió de Traspassos.

Per tant, la posició del nostre Grup, la conclusió del nostre Grup, de tot això, és la següent: primera, que convé molt —precisament per allò que ens recordava el representant del

Grup Socialista, és a dir, per, «en aquesta cruïlla autonòmica, trobar solucions que ens puguin aplegar», etcètera — que mantinguem aquest clima, convé molt que mantinguem aquesta unitat en les Comissions Mixtes, convé molt que aquesta unitat es mantingui al nivell del Parlament de Catalunya. Estic esperançat perquè he vist que hi és.

I ara els anunciaré, finalment, i acabo aquesta intervenció, que el nostre Grup creu que, després d'un debat d'aquest tipus, en el qual el tema central ha estat un, en el qual, sobre aquest tema central hi ha una bàsica coincidència dels Grups parlamentaris, hauríem d'aspirar a aconseguir, també, una resolució que pogués ser votada unànimement per la Cambra, que reforçés les posicions d'aquelles Comissions de negociació, tant la de Traspassos com la de Valoracions, i que, en definitiva, reforçés la posició d'aquest Parlament en defensa de l'autonomia i en defensa del finançament de Catalunya que, tal com s'ha demostrat al llarg de tot el debat, van íntimament lligades en aquest moment.

Per tant, amb l'esperança que serem capaços entre tots de trobar aquesta resolució, deixo l'ús de la paraula.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President vol intervenir? *(Pausa.)* Bé. Aleshores, hem acabat ja aquest torn de parlaments dels Grups i, per tant, podem passar ja a suspendre la sessió, per a reprendre-la demà, a les nou en punt del matí, només als efectes d'obertura del termini de trenta minuts per a presentar propostes de resolució, i donar lloc aleshores a la immediata actuació de la Mesa.

Per bé que, en el moment suspendre la sessió demà al matí a les nou trenta, després d'haver estat presentades les propostes de resolució dels Grups, es comunicarà l'hora de la represa del Ple per a debatre-les i votar-les, puc anunciar als Il·lustres membres de la Cambra que aquesta represa no serà abans de les onze trenta.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de set del vespre i nou minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3